

Поредица „Знаменити романи“
Джорджия Буковен

Брак по сметка

ЧАСТ
ПЪРВА

ДЖОРДЖИЯ БОКОВЪН БРАК ПО СМЕТКА ЧАСТ ПЪРВА

Превод: Моника Христова

chitanka.info

Крис Тейлър отива в родилния дом, за да подготви документите за осиновяване на новороденото бебе на починалата си сестра. Когато обаче малката ръчичка на детето се обвива около пръста ѝ, Крис разбира, че трябва да отгледа сина на Даян, като свой собствен, дори ако това означава да изостави стремителната си кариера. В продължение на пет години всичките ѝ усилия са насочени към това да отгледа здраво и щастливо дете и да свърже двата края. Не е никак лесно, но си заслужава. Кевин става всичко за Крис и тя успява да създаде хубав живот за двамата. Но един ден на прага на дома ѝ се появява бащата на Кевин. Той е преуспял, богат и свикнал да получава всичко, което поиска. Разбира се, той иска Кевин. Има правно основание за това, но нито той, нито Крис имат намерение да водят решителна война, която би наранила момчето. Има само едно решение... **Брак по сметка**

ГЛАВА ПЪРВА

Никой не трябва да умира през август — не и на двадесет и шест години — още повече, когато се казва Даян Тейлър.

Думите отекваха в съзнанието на Кристин Тейлър като молитва на страха и отчаянието.

Не и Даян. „Моля те, Господи, не моята хубава сестричка! Не позволявай това да се случи. Нека остане просто кошмарен сън.“

Крис отвори ципа на чантата, с която беше влязла в къщата преди по-малко от половин час, и изсипа съдържанието ѝ върху леглото. С треперещи ръце започна да преглежда купчината, като отделяше бельото. След това отиде до старинната тоалетна масичка, дръпна рязко горното чекмедже и без да гледа, напълни ръцете си с коприна и сатен. После смъкна дрехите от първите три закачалки в гардероба, грабна чифт обувки с нисък ток и захвърли всичко в куфара.

Разбира се, това е кошмар, убеждаваше тя себе си, докато натъпкваше дрехите, за да може да затвори ципа. След уикенда, който току-що беше прекарала, полагаше ѝ се и някакъв кошмар.

Но не и такъв. Болеше прекалено много. Беше време да се събуди.

Погледна часовника на нощното шкафче. Полетът ѝ за Сакраменто беше след по-малко от час и половина. Тя прокле недалновидността си да купи апартамент в най-отдалечената от летището част на Денвър. Ако изпуснеше този полет, щеше да ѝ се наложи или да изчака до сутринта, или да лети до Сан Франциско и оттам да се прехвърли на друг самолет. И в двата случая щеше да е прекалено късно, ако се съдеше по съобщението на майка ѝ.

Как можеше Даян да умира в такъв обикновен ден?

Как беше могла Крис толкова лесно да промени резервацията си за вечерния полет в неделя от Канзас Сити за понеделник сутринта, така че да се наспи добре? Тогава изглеждаше толкова логично, идеалното решение, но да отиде на работа директно от летището

означаваше, че тя е била далеч от телефонния секретар вкъщи пет, а не четири дни.

Крис потрепери, когато си помисли колко близо беше до това да отложи изслушването на съобщенията с още един ден. Беше се прибрала изтощена, нямаше сили дори да си направи сандвич с фъстъчено масло. След трите поредни конференции извън щата през уикендите ѝ се събираха двадесет и два дни непрекъсната работа, без да ѝ се вижда край. Като мениджър по продажбите на новата светла бира, която компанията „Уейнсрайт Брюинг“ трябваше да представи на пазара след два месеца, тя знаеше, че успехът или провалът щяха да зависят до голяма степен от работата, свършена през подготвителния етап. Въпреки че и вкусът на изделието беше важен, той не беше нищо в сравнение с образа, който представяше продукта. Случаят с хладилниците за вина беше урок по маркетинг, който никой в индустрията нямаше скоро да забрави.

Тя беше тръгнала вече към вратата, когато някакъв непреодолим импулс я накара отново да се обади на майка си. Вече три пъти беше опитвала, но никой не ѝ отговаряше. Пусна чантата на плочките и се върна при телефона в дневната. Докато чакаше да я свържат, в ума ѝ отново изникна сцената отпреди час.

В продължение на пет минути се беше опитвала да не обръща внимание на светещата червена лампа на телефонния секретар, после беше въздъхнала примирено и беше превъртяла касетата.

След познатия сигнал беше прозвучал един също толкова познат глас:

— Кристин, майка ти е. Нямах представа колко презирам тези проклети машинки. Искам да знаеш, че ако не беше толкова важно, щях да затворя.

Беше типично за майка ѝ да поздравява и да заплашва в същото време. Крис се беше преместила в Колорадо преди десет години, защото смяташе, че разстоянието може да спаси малкото, което беше останало от взаимоотношенията между майка и дъщеря. На двайсет и две години всичко изглеждаше възможно.

— Сестра ти ме помоли да се обадя. Според нея, ти може би ще искаш да знаеш, че тя лежи тук в болницата. Припомних ѝ колко си заета с тази твоя работа и колко трудно ще ти бъде да се откъснеш от нея, но тя настояваше, че трябва да знаеш. Както и да е, лекарите

смятат, че положението изобщо не е обещаващо за бебето... нито за Даян. Тя иска да дойдеш, но аз ѝ казах да не разчита прекалено много. Ти правиш само това, което искаш. Винаги е било така.

Лекари? Бебе? Сакраменто? Какво, по дяволите, ставаше? Крис беше говорила със сестра си наскоро. Тя се напругна да си спомни точно кога се беше чула за последно с Даян. Сърцето ѝ подскочи. Наистина ли е било през май? Преди три месеца и половина?

Даян ѝ беше звъннала в деня преди собствения си рожден ден, защото знаеше, че Крис го помни и винаги го отбелязва с телефонно обаждане и голям букет пролетни цветя. Беше казала, че отива извън града и не иска да пропусне обаждането на Крис, нито пък да остави цветята да украсяват прага ѝ, докато отсъства. Беше накарала Крис да ѝ обещае, че ще изпрати два пъти по-голям букет следващата година като компенсация за този.

Преди да затвори телефона, Даян се беше впуснала в сложни обяснения относно някакви проблеми с телефонните линии. Накрая беше казала на Крис да не се безпокои, ако не може да се свърже, а да ѝ изпрати кратка бележка по пощата. Веднага след като пристигнала, Даян щяла да ѝ се обади.

Сега всичко идваше на мястото си, макар че тогава изглеждаше доста странно — но съвсем не обезпокоително или заслужаващо внимание. Крис нямаше никакви причини да не вярва на Даян, те никога не бяха крили нищо една от друга.

Досега.

Останалата част от разговора им беше посветена на настоящия мъж в живота на Даян — колко добре се чувства от това, че е самостоятелна и колко ѝ харесва да живее в Лос Анжелис. Изобщо не беше споменавала за някакво бебе или, не дай боже, за връщане в Сакраменто.

Крис беше опитвала няколко пъти да се обади, но винаги попадеше на записано съобщение, че телефонът на Даян е откачен и тя няма нов номер. И тъй като нямаше нищо важно за казване, Крис беше решила да не пише и да опита да се свърже по-късно.

Какво, по дяволите, трябваше да означава това „Не изглежда обещаващо за Даян или за бебето“? Колко типично за майка ѝ да бъде загадъчна и дори когато ставаше дума за нещо важно — да протака, за да оставя чувство за вина.

Следваше съобщение от приятел, а после отново гласът на майка й:

— За бога, Кристин, къде си? Сестра ти се нуждае от тебе. Сега!

Нотката на страх в гневния глас на майка й беше накарала Крис да потрепери. Тя погледна към часовника над телевизора. Осем и половина. Стомахът й се сви, докато ставаше и прекосяваше стаята. Преди колко часа се беше обадила майка й? Преди колко дни?

Тя изключи телефонния секретар, вдигна слушалката и набра цифрите, които принадлежаха на Хариет Тейлър още отпреди раждането на Крис.

Никакъв отговор. Въпреки че й изглеждаше цяла вечност, сигурно не беше изминала и минута, откакто Крис стоеше обзета от колебание. Дали майка й не преувеличаваше? А ако не преувеличаваше? Крис не можеше да поеме риска. Тя започна да телефонира на различни авиокомпании.

Крис отново погледна към часовника, а после към куфара до входната врата. Изчака телефона да позвъни за шести път и тъкмо беше готова да затвори, когато един задъхан глас отговори:

— Домът на Тейлър. — Беше Мадлин Давалос, приятелка на майка й, която живееше заедно с нея.

— Мадлин, Крис е. Майка ми е оставила съобщение...

— О, Крис! — възкликна тя. — Толкова се радвам, че най-после си се върнала. Майка ти се беше поболяла от притеснение. Тя ще бъде доволна, че си тук. Къде си? На летището ли? Искаш ли някой да те посрещне?

— Вкъщи съм си, Мадлин. Току-що чух съобщението и исках да разбера какво става...

С болка в гласа Мадлин каза:

— Трябва веднага да дойдеш, Крис. Докторът каза, че не й остава много време. Майка ти е в болницата. И двете сме там денонощно. Аз се отбих само за да взема нови хапчета.

— Какъв лекар? — попита Крис, която се опитваше да свърже неразбираемите подробности.

— Монро. Той е онко... онко... лекарят по ракови заболявания, който лекува Даян.

— Даян е болна от рак? — промълви Крис.

— Откриха го, когато тя отиде на преглед за бебето. — Гласът на Мадлин се пречупи. Настъпи мълчание, после се чу сподавено хлипане. — Тя иска да те види, Крис. Непрекъснато пита дали си пристигнала.

— В коя болница е?

— В същата, в която постъпи баща ти, когато получи инфаркт.

— Имаш ли телефона?

Мадлин млъкна.

— Кристин, имаш време или да се скараш с майка си по телефона, или да дойдеш и да видиш сестра си, преди да умре. Нямах време и за двете.

— Кажи й, че идвам — омекна накрая Кристин. Щеше да остави слушалката, но нещо я накара да каже: — Мадлин?

— Да?

— Кажи на Даян, че я обичам... и съжалявам, че не съм била с нея през това време.

— Тя го разбира. Просто побързай.

— Тръгвам. — За минута тя се поколеба дали да съобщи на Мадлин с кой полет пътува и да помоли някой да я чака, но след това се отказа. Мадлин щеше да бъде достатъчно заета с Хариет. Ако Крис стигнеше навреме, от летището можеше да уреди кола под наем, която да я чака в Сакраменто. Ако не, там щеше да вземе такси.

Куп объркани спомени се промъкваха покрай отчаянието й и намаляваха безумната тревога на Крис, когато тя се отклони от магистралата и тръгна към болницата по тъмните, обградени с дървета, улици. Крис не само приветства спомените, тя се хвана като удавник за тях, за да спре да мисли какво ще завари, когато отново види Даян.

Преди десет години Крис не беше просто напуснала Сакраменто — беше избягала. Няколкото пъти, когато се беше връщала, не бяха помогнали на раните да заздравеят. При всяко посещение й стигаше само да прекрачи прага на къщата, за да разбере, че причините, които я бяха накарали да напусне, никога нямаше да бъдат премахнати от нещо толкова лекуващо като времето. Накрая, преди четири години, след

едно особено ожесточено скарване, тя се беше отказала и беше отстъпила Калифорния на майка си.

Но сега разбираше, че беше изоставила и Даян. Никога не беше имала такова намерение. Крис вярваше във всяка дума, която изричаше тогава пред сестра си: разстоянието ще ги разделя само физически, но в сърцето, душата и съзнанието те ще останат както досега — дори по-близки, докато шестнайсетгодишната тогава Даян не навършеше осемнайсет, за да дойде да живее заедно с Крис.

Само че не бяха включили в плановете си гаджетата, колежа и работата. Никога не заживяха заедно, след като Крис напусна Сакраменто. И несъзнателно бяха повярвали, че винаги могат да го направят, или ако не винаги, то поне през следващите четирийсет или петдесет години. Тази вяра ги беше направила самонадеяни.

Можеше ли обаче да са се отчуждили толкова много, за да си помисли Даян, че повече не може да се обади на сестра си? Възможно ли беше? Тази мисъл разтърси Крис.

Тя почти беше подминала болницата, когато забеляза познатата сграда и се изправи на спирачките. Това, което преди беше едно отделение, сега беше станало цял комплекс — още едно доказателство за разрастването на града. Тя паркира и се отправи към входа със свито сърце.

„Моля те, Господи! — молеше се тя наум. — Моля те, моля те, моля те, нека все още да е жива! Толкова много неща имам да ѝ казвам! Не искам никакво чудо, просто достатъчно време, за да ѝ кажа, че я обичам. Моля те, Господи!“

Лошо осветеното фоайе беше празно. Стъпките ѝ отекваха силно върху покрития с плочки под, докато се приближаваше към регистратурата.

Някъде в лабиринта от офиси зад бюрото се чуваше тракането на пишеща машина. Крис натисна сребърния звънец на плота и зачака. Минаха няколко секунди. Тя позвъни отново.

— Ало? — каза тя, облегната на плота.

— Кристин! — извика я някакъв глас зад нея. — Ти ли си?

Крис се обърна. Срещу нея стоеше тъмнокоса жена.

— Мадлин?

— Оглеждах се за тебе.

— Как е тя? — попита Крис. — Няма значение. Просто ми кажи къде е. После ще ми разкажеш всичко останало.

— Ще те заведе при майка ти. — Мадлин говореше толкова тихо, че Крис трябваше да се напруга, за да я чуе.

— Не съм дошла заради нея... — Крис забеляза подутите очи на Мадлин и преглътна трудно поради заседналата в гърлото ѝ буца.

— Ела с мене — каза Мадлин и протегна ръка към Крис.

— Кажи ми...

— Не съм аз тази, която трябва да ти го каже.

— Моля те, Мадлин — помоли тя. — Не искам да го чуя от майка си.

Възрастната жена се втренчи в Крис за няколко секунди. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тя повдигна рамене и накрая просто каза:

— Нея вече я няма.

— Какво искаш да кажеш с това „нея вече я няма“? — попита Крис, като с усилие се опитваше да говори твърдо и се стараеше да вярва, че с разума си може да задържи по-далече немислимото. Сестра ѝ не можеше да бъде мъртва! Подобни неща се случваха само на другите хора. Хора, за които четеше във вестниците, трагедии, които те натъжават, докато не обърнеш страницата и не откриеш обява за разпродажба на телевизори, какъвто искаш да си купиш.

— Тя почина... преди десет минути.

— Десет минути? — попита сковано Крис. Какво беше това? По-малко време, отколкото беше необходимо, за да се освободи пистата; по-малко време, отколкото трябваше на пътниците преди нея да слезат от самолета или да уреди колата под наем да я чака, когато пристигне в Сакраменто. — Не ти вярвам — каза тя и цялата ѝ защита рухна. Тя се облегна тежко на стената. — Не мога да повярвам.

Мадлин прегърна Крис.

— Зная. Искях да ти кажа по-рано, но Даян не ми разреши. Беше сигурна, че всичко ще се оправи. Не искаше да те безпокои. Знаеш каква е... каква беше.

Крис се отдръпна. Не беше толкова наивна, за да смята, че нищо в живота не може да повали сестра ѝ, но да повярва, че има нещо, което не ѝ дава да се изправи никога отново на крака, изглеждаше като предателство.

— Сигурна ли си, че е мъртва? Тя е истински борец — настояваше Крис. — Беше борец от деня, в който се роди.

— Зная. Но сега това не беше достатъчно.

Раменете на Крис увиснаха примирено.

— Защо не е казала на никого?

— Знаеше, че ще се опитаме да я убедим да направи аборт. Даян си беше просто Даян. Тя наистина вярваше, че е непобедима. Мислеше, че ракът може да бъде овладян, докато роди бебето. Но това, което ѝ беше останало, бяха само седем месеца. — Мадлин извади от джоба на полата си носна кърпичка и избърса очите си. — До миналата седмица майка ти дори не знаеше, че Даян е в града.

— Можела е да отиде другаде. Защо е дошла тук? Тя мразеше този град също като мене.

— Там, където е била, не е могла да намери лекар, който да се грижи за нея. Затова се е обадила на д-р Линден. Казал ѝ да дойде в Сакраменто, за да я лекува. После обаче решил, че трябва да повика д-р Монро, защото ракът се развивал бързо. Те опитаха всичко, Крис... — Тя спря, за да изтрие отново очите си. — Що се отнася до това, че не ти се е обадила, за да ѝ помогнеш, сигурна съм, че го е направила, за да не те тревожи, а не защото е смятала, че няма да я подкрепиш.

— Да ме тревожи... да ме тревожи?! — извика Крис и се отдръпна сърдито от Мадлин. Приносителят на съобщението по някакъв начин беше обвързан с него и се беше превърнал в удобна мишена за обвинения. — Отказвам да повярвам, че е дошла в тази проклетата болница, за да умре само с тебе и майка до леглото ѝ, просто защото не е искала да ме тревожи. Не е логично. Сигурно има нещо друго.

Мадлин поклати тъжно глава:

— Не зная какво да ти кажа. Ако мога по някакъв начин да го направя по-леко за тебе...

Гневът на Крис изчезна толкова бързо, колкото се беше появил.

— Кажи ми, че не е истина — примоли се тя.

— Бог знае, че бих искала. Тя ми беше като собствена дъщеря.

Няколко минути изминаха в мълчание. Постепенно Крис започна да забелязва заобикалящата я среда. Тракането на пищещата машина беше спряло, някаква жена стоеше на регистратурата със загрижено изражение на лицето си.

— Искам да я видя — заяви Крис.
— Ще те заведа — кимна Мадлин.

Крис бутна тежката дървена врата и когато тя тихо се отвори, застана закована на прага. Погледът ѝ мигновено се насочи към леглото и към неподвижната фигура под жълтите завивки. Дори и на неясната светлина не можеше да си внуши, че сестра ѝ е просто заспала. Остави вратата да се затвори зад нея и изчака щракването, което ѝ показва, че вече е сама, извън полезрението на любопитния свят, който все още вярваше, че на сутринта слънцето ще изгрее, свят, който все още различаваше доброто от злото.

Нямаше никакви цветя, нито картички, нито балони — никакви пожелания за скорошно оздравяване на пациента. Очевидно тези, които знаеха, че Даян е в болница, бяха наясно, че тя е дошла тук да умре.

Крис се приближи до леглото и погледна лицето на сестра си. Болката беше издълбала дълбоки бръчки около очите и устата ѝ и тя изглеждаше по-скоро на петдесет, отколкото на дваайсет и шест години. Двайсет и шест. Единствените хора, които умираха от рак на дваайсет и шест години, бяха онези от филмите по телевизията. Подобни неща не се случваха в реалния живот. Не и в живота на Крис. Не и в този на Даян.

Но сега се бяха случили.

Крис се опита да изглади бръчките около очите на Даян, после я целуна и посегна към ръката ѝ.

— По дяволите, Ди — каза тя със задавен глас. — Ти си го криела през цялото време, не можа ли да почакаш още десет минути? Не знаеше ли колко ще ме заболи, ако си отидеш, без да мога да ти кажа сбогом? — Тя затвори очи, като отчаяно искаше да не запомня сестра си в този вид. Не искаше да си я спомня така. Искеше да си спомня усмивката ѝ, очите ѝ, които сякаш танцуваха, трапчинките на бузите ѝ. — Аз щях да те изчакам.

От окото ѝ се отрони една сълза, която падна безшумно на опънатия жълт чаршаф и образува неправилен кръг.

— Бих направила всичко за тебе... всичко, за което би ме помолила.

Зад гърба на Крис се чу тихото бръмчене на мотор.

Тя настръхна. След четири дълги години звукът от инвалидния стол на майка ѝ си оставаше все така познат.

— Тя помоли — каза Хариет, като се придвижи от тъмното на светлото. — Това бяха последните ѝ думи.

Колко типично за майка ѝ да ѝ отнеме дори тихото сбогуване с единствения ѝ скъп човек!

Крис се обърна, готова за борба. Думите заседнаха в гърлото ѝ. Хариет Тейлър беше остаряла много, откакто я беше виждала за последен път. Въпреки че гърбът ѝ беше все така изправен, артритът беше продължил да разрушава останалата част от тялото. Изглеждаше два пъти по-малка, крехка и уязвима. В очите ѝ имаше тъга, която разсея и последния гняв на Крис заради натрапването ѝ.

— Надявам се, че наистина мислеше това, което току-що каза на сестра си — продължи Хариет. — Да изпълниш всичко, което тя поиска от тебе.

— Разбира се.

— Добре. Това ще улесни нещата.

В съзнанието на Крис прозвуча някакво предупреждение.

— Защо просто не ми кажеш какво е искала Даян?

Хариет се втренчи в мъртвата си дъщеря и остана дълго време така, сякаш не осъзнаваше присъствието на тази, която все още беше жива. Накрая отново вдигна поглед към Крис, а в очите ѝ имаше следа от стария огън.

— Помоли да вземеш сина ѝ и да го отгледаш като собствено дете.

ГЛАВА ВТОРА

— Бебето е живо? — невярваща попита Крис. — Мислех, че Мадлин каза...

— Медицината вече може да се справи със седмачета.

Хариет обърна инвалидната си количка, за да не е с лице към Даян. Когато погледна Крис, закри с ръка лицето си, за да не се виждат очите ѝ.

— Е, той не е много за гледане, но и не очаквах да бъде.

— Виждам, че все още си вярна на характера си, майко. Никога не очаквай много, за да не бъдеш разочарована.

— Надявах се възрастта да промени егоцентризма ти, Кристин. Външният му вид няма нищо общо с наследството. Ракът на Даян е нарушил нормалния му растеж.

— Какво означава това? — Крис се опитваше да говори твърдо, но дори и тя усещаше в гласа си нотки на страх.

— Не се притеснявай, напълно развит е. Много е малък, това е всичко. Мисля, че казаха около деветстотин грама.

— Деветстотин грама! — Тя ахна и се опита да си представи нещо толкова малко — чантата ѝ тежеше повече, новото коте на съседа ѝ беше по-голямо. Крис погледна към сестра си.

— Тя знаеше ли?

— Разбира се.

Крис беше обхваната от гняв заради невъзвратимата загуба.

— Не разбирам защо не е прекъснала бременността си. А защо е пожертвала живота си за такова бебе? А, майчинският инстинкт на феминистката. Колко трогателно!

Крис изгледа майка си отровно.

— Искаш да поспорим за майчинските инстинкти ли, майко? Ако не се лъжа, ти току-що загуби дъщеря си. — Тя не продължи.

— Печелиш — каза тихо Хариет.

Крис усети да я обхваща триумф и се засрами. Даян заслужаваше нещо по-добро.

— Правила ли си някакви приготовления?

— Не. Тя ме помоли..., но аз просто не можех. — Думите ѝ прозвучаха съвсем безсилно.

„Не ме карай да те съжалявам — ядоса се Крис. — Нуждая се от гнева си, за да преживея това.“ Вече беше безполезно. Гневът ѝ беше отминал, беше останала само всепоглъщаща тъга.

— Аз ще се заема — каза тя и пусна безжизнената ръка на сестра си.

Крис последва колата на майка си по булевард Фрийпорт и после по Тринайсето авеню. Двуетажната къща не беше боядисвана, откакто Крис я беше виждала за последен път. Избялялата зелена боя мълчаливо свидетелстваше колко отдавна е било това.

Беше израснала тук, беше играла в парка отсреща, беше кръщавала патиците, които живееха в езерцето, беше посещавала училището зад ъгъла. Но не беше ходила в колежа, който се намиреше на около половин километър от тях. Беше общински колеж, който не беше достатъчно добър за децата на Хариет и Хауърд. Приятелите им можеха да си помислят, че детето е тъпо или че не са толкова богати, колкото изглеждаха. В квартал, където социалното положение зависеше от подобни неща — а положението беше единственото нещо, което имаше майка ѝ — и двете възможности бяха еднакво неприятни.

След двете години, прекарани в Милс Колидж, където беше учила и Хариет, Крис тайно се беше прехвърлила в Бъркли — скромен наглед бунт, който беше завършил с експлозия, след като Хариет разбра какво е направила, и заплаши, че ще спре издръжката ѝ. Крис не се прекърши и обяви независимостта си. Завършването на колежа се отложи с година и половина, защото сама се издържаше, но задоволството, което я изпълваше, си струваше всеки час сервиране по заведенията.

Докато растеше, Крис понякога се чудеше дали е възможно хората да бъдат алергични едни към други. Ако беше така, тя и майка ѝ определено попадаха в тази категория. Никога не бяха на едно мнение, за каквото и да е. Това, което за Крис беше бяло, за Хариет беше черно. Майка ѝ беше заклетя републиканка; веднага след като стана

пълнолетна, Крис се регистрира като демократка. Крис обичаше да ходи на кино, а майка ѝ го смяташе за глупост.

Без значение колко се беше старала да угоди на майка си, никога не беше достатъчно — роклята не била подходяща за празненството, внимателно сресаната ѝ коса била сплъстена, разговорите ѝ били глупави и скучни. Накрая Крис престана да се старее и разстоянието между тях се увеличаваше с всяка изминала година.

Крис спря зад колата на майка си. Помогна на Мадлин да свали с елеватора тежката инвалидна количка и се погрижи майка ѝ да влезе и да бъде настанена удобно с обичайната си чашка бренди в ръка. После взе един лист от масичката за телефон и я попита дали има някакви специални инструкции, които трябва да предаде на погребалната агенция.

— Искам преди възхвалата да бъде изсвирен „Чудна благодат“, а след нея „Уединена разходка с теб“.

Въпреки че бяха същите химни, които Хариет настояваше да бъдат изпълнени на погребенията на майка ѝ и баща ѝ, а също и на съпруга ѝ, Крис си ги записа, защото знаеше, че майка ѝ обича нещата да бъдат вършени по този начин — стриктно, осланяйки се повече на записки, отколкото на памет, за да има доказателство и някой друг, който да обвинява, ако нещо не стане както трябва.

— И, разбира се, преподобният Котъл ще изнесе службата и... и...

Крис вдигна поглед от листа. По страните на майка ѝ се стичаха сълзи. Тя се полюшваше наляво-надясно и клатеше глава.

— Майката не трябва да погребва децата си. Не е правилно, не е естествено — продума Хариет.

Крис коленичи до майка си и нежно взе една от сбръчканите ѝ ръце:

— Защо не направим едно кратко опело? Ще бъде много по-лесно.

— По-лесно за кого?

— За всички — въздъхна Крис.

— Този път няма да можеш да се измъкнеш лесно.

Крис се изправи. Ако не направеше нещо, цяла нощ щяха да се препират.

— Добре, майко. Ще го направим както ти искаш.

— Искам ковчега да бъде покрит от бели рози.

Белите рози не бяха любимите цветя нито на майка ѝ, нито на Даян. Даян харесваше по-прости — цветя — лалета, нарциси и люляк. Ярки цветове, неправилна форма от тези цветя, които пъхаш във вазата и ги оставяш сами да намерят мястото си.

Боже, наистина ли правеше това? Все пак говореха за сестра ѝ. Нежната, добра Даян. Как можеше на нея да се случи подобно ужасно нещо? Защо беше избрала да умре сама?

А къде беше копелето, което ѝ беше направило детето? Защо не беше тук да помогне поне за погребението?

— Сигурно искаш да кажеш — няколко бели рози? — попита Крис. — Все пак няма да има ковчег.

— Какво говориш? Разбира се, че ще има.

— Не и когато кремираш някого.

Хариет дръпна ръката си от тази на Крис:

— Да не си се побъркала?

— Така би искала Даян. Знаеш го толкова добре, колкото и аз. Тя се опита да те убеди да кремираме татко.

— Няма да позволя да сложат дъщеря ми в някаква ваза.

— Няма да я сложим във ваза. Ще разпръснем праха ѝ над океана.

В момента, в който ѝ дойде наум тази идея, тя се превърна и в отговор.

— Тя обичаше океана, майко. Не е за ковчег. Нека да я оставим свободна. Моля те, размисли.

— Мога да мисля отсега до деня, в който ме положат в собствения ми ковчег, и отговорът пак ще бъде същият. Не съм съгласна. Това е езическо.

— Не, не е. Това е...

Хариет натисна бутона на инвалидната количка и се отдалечи от Крис.

— Не искам да слушам повече. Или ще го направиш както аз искам, или сама ще се заема. Всъщност това ли искаш? Ако е така, направо ми кажи. Не ме карай да играя твоите игрички.

Започваха точно оттам, където бяха спрели преди четири години.

— Не играя никакви игрички. И никога не съм го правила — отвърна Крис.

— Мислиш си, че ще постигнеш своето чрез...

— Спри тук. Последното нещо, от което се нуждаем, е да започнем разпра. Кажи ми какво искаш и аз ще го направя.

Хариет я погледна подозрително:

— Не вярвам вълкът да си смени козината.

— Какво прекрасно сравнение.

Няколко секунди минаха, преди Хариет да заговори отново:

— Кажи им, че искам затворен ковчег, само един ден за поклонение и...

Крис продължи да пише, но престана да слуша. Беше намерила начин да каже на сестра си сбогом и нищо и никой не можеше да я спре.

Шефът на погребалното бюро беше любезен и внимателен, готов да направи всичко, за да обслужи на Крис. Тя му каза, че ще остане, докато кремацията приключи. Въпреки че подскачаше при всяко звънване на телефона, денят премина по-гладко, отколкото очакваше. По някакъв начин свързането с Даян в един последен бунт намаляваше острата болка и ѝ позволяваше да се държи нормално и да вдъхва увереност на околните. Притесняваше я само, че майка ѝ нямаше да има възможност да се сбогува с Даян, но нищо не можеше да измисли. В тишината на чакалнята тя се опита да се убеди, че някой ден майка ѝ ще я разбере и ще ѝ прости, но мисълта отлетя толкова бързо, колкото и беше дошла.

Тъй като Крис настояваше всичко да бъде приключено възможно най-бързо, имаше едва няколко минути да се сбогува със сестра си. Това, което беше Даян — усмивката, остроумието, кроткият характер — всичко си беше отишло. Беше останала само обвивката, която съхраняваше тази несломима душа.

Нямаше значение. Крис обичаше обвивката, както беше обичала и душата. Това бяха ръцете, които я бяха прегръщали хиляди пъти в радост и в тъга; краката, които бяха тичали след, а после и до по-голямата сестра, която винаги бързаше нанякъде; прекрасната гъста и блестяща коса, която Крис беше подстригвала, ресала и къдрила и за която си беше мечтала да е нейна.

Тя знаеше, че Даян ще ѝ липсва много, че никога няма да види отново сестра си, никога няма да знае как ще изглежда на трийсет години, на четирийсет, като баба или като клатушкаща се стара дама,

която води упражнения в старческия дом, и приемаше тази загуба. Накрая загубата щеше да заличи близостта помежду им. Даян щеше винаги да остане на дваисет и шест години. А Крис — не. Тя щеше да продължи без малката си сестра — сама.

Не беше честно. Имаше наркомани, убийци и изнасилвачи, които се разхождаха спокойно, огрявани от слънцето, дишаха въздуха, изпълнен с аромат на рози, чуваха вятъра да шуми в боровете — бяха живи. А тя — мъртва.

Защо?

Защо?

Защо? Думата безжалостно отекуваше в съзнанието ѝ.

Като отметна кичур коса от челото на Даян, Крис се чудеше дали някога ще може да си прости, че няма повече спомени. Как беше станала толкова заета?

Скръбта я погълна и помете последните сили, които ѝ бяха останали. Тя закри с ръце лицето си, за да не вижда повече това, което не можеше да понесе.

Тихите ѝ сълзи бяха престанали, когато вратата зад нея се отвори и един мъж с бежово сако ѝ каза, че вече са готови.

— Благодаря ви — каза Крис. Тя целуна Даян за сбогом, изчака петнайсет минути, за да се увери, че нищо няма да попречи да бъдат изпълнени разпорежданията ѝ, и тръгна към дома на майка си.

По пътя се сети за бебето.

ГЛАВА ТРЕТА

Крис прекара близо десет минути пред интензивното отделение на родилното. Крачеше по коридора, посягаше към дръжката на вратата, после се обръщаше и се опитваше да разбере защо не ѝ се влиза. Не беше в характера ѝ да се плаши от каквото и да било. Гордееше се, че е човек, който застава лице в лице с трудностите.

Срещу вратата на родилното имаше дъска за съобщения, пълна със снимки на недоносени бебета. Като се чудеше дали колебанието ѝ всъщност не е страх от това, което щеше да завари вътре. Крис спря да крачи и разгледа снимките по-внимателно. Усети се, че се връща отново и отново към една фотография на мъж и жена с три деца. Бебето, малко, но явно добре развито, седеше в скута на жената. Мъжът държеше на коленете си две малки дечица.

Лека-полека Крис започна да осъзнава чувството, което снимката събуждаше у нея. Гняв. Жената на фотографията можеше да бъде Даян, ако не беше онова малко същество, което лежеше в съседната стая. Знаеше, че е глупаво, но не можеше да не мисли, че ако Даян беше направила аборт и се беше лекувала както трябва, щеше да е жива и да роди други бебета. Вместо това Даян беше дала живота си, за да създаде друг.

Осъзнаването на проблема и чувството на срам, което изпита заради безсмисления си гняв, не промениха нещата. Тя разбираше, че бебето е невинно. Не беше молило майка си да пожертва живота си заради неговия. Но сърцето на Крис не искаше да слуша. Без значение какви разумни доводи изтъкваше пред себе си, ти продължаваше да се връща към първата си мисъл — ако не беше забременяла, сега Даян щеше да е жива. Щеше да бъде оперирана, да се подложи на лъчева терапия или химиотерапия, щеше да направи всичко необходимо и щеше да стане майка на други деца — може би не деца, родени от самата нея, но какво значение имаше това?

Крис реши да си тръгне, защото ужасът от това, което я очакваше в дома на майка ѝ, щеше да ѝ бъде достатъчен емоционален товар за

деня. Бебето можеше да почака. Не му предстоеше да ходи никъде.

Тъкмо когато стигна края на коридора, вдигнаха щорите на прозореца на едно от отделенията за нормални новородени. Вратата срещу прозореца, която водеше към лабораторията и към родилната зала, се отвори. Един мъж, явно бащата, все още в хирургически дрехи, книжни обувки и шапка, излезе оттам целият засмян. Той бързо беше наобиколен от петима души, които го поздравяваха радостно.

Те се струпяха пред прозореца и занадничаха нетърпеливо. Неволно Крис също погледна. Медицинска сестра в кафяви панталони и блуза на цветя вдигна едно бебе. В коридора се чува въздишки и възкличания, последвани от прегръдки и целувки.

Радостта на непознатите се смеси с мъката на Крис, но произведе и още един напълно неочакван ефект. Покровителственият инстинкт, лумнал у нея и обгърнал сестра ѝ, сега се беше преместил върху бебето ѝ. Ей богу, можеше да не се радва и да не празнува раждането му, но щеше да се погрижи детето да не бъде пренебрегвано.

Тя се върна до вратата, на която едно мишле от карикатурите държеше знак, че това е интензивното отделение. Пое си дълбоко дъх и влезе вътре. След като Крис обясни коя е, изми ръцете си с дезинфекциращ сапун и си сложи престилка, една сестра я заведе да види бебето Тейлър.

Той лежеше на една маса, метър на метър, която ѝ беше до кръста. Дълго време единственото, което Крис можеше да направи, беше да го гледа втренчено. Дъската за обяви, която беше разгледала, не беше успяла да я подготви за това крехко късче от човешката раса. То се състоеше от кожа и кости и почти нищо друго. Страните му бяха изпити, очите — хлътнали.

— Можете да го пипнете — каза един тих глас.

Крис вдигна поглед и от другата страна на масата видя сестрата. В сините очи на жената се четеше състрадание и разбиране. Прочете името ѝ на табелката на блузата — Алекс Стодарт.

— Сигурна ли сте? — попита Крис, която осъзнаваше, че се страхува от бебето.

— Всъщност той се развива доста добре. Диша сам и засега изглежда, че всички органи функционират нормално. По-късно днес ще се опитаме да го нахраним.

Крис слушаше разсеяно, докато наблюдаваше синът на Даян. Табелката над леглото му казваше, че се е родил трийсет и шест сантиметра. Тя се замисли над това — трийсет и шест сантиметра бяха само два пъти повече от една линийка. Той лежеше по гръб, а колената му бяха свити — така изглеждаше толкова малък, че можеше да се побере в шепите ѝ и да остане още място.

— Изглежда така, сякаш е гладувал — промълви тя.

— Така е. Плацентата е била притисната от тумора и той ѝ е пречел да осигурява необходимата храна за бебето.

Крис се замисли:

— Това означава, че той е по-малък дори и от седмаче.

— Бебе на трийсет и две седмици обикновено тежи между килограм и шестстотин и килограм и осемстотин грама.

— Боже мой! Значи той е наполовина на това, което трябва да бъде?

Сестрата не отговори. И нямаше нужда. Крис беше обхваната от нов страх. По време на първата година в колежа беше работила в програма, чиято цел беше да бъдат запознати жените в градчето с важността на храненето по време на бременността. Знаеше какво може да се случи на бебета, които са родени по-малки, отколкото би трябвало — от умствена изостаналост до уродливост.

— Какви биха могли да бъдат последствията? — попита тя, без да иска да чуе отговор, но и без да може да се възпре да зададе въпроса. Беше като хрътка, която е надушила нещо и продължава да следва миризмата, макар да знае, че няма да ѝ хареса там, където ще я отведе.

— Може и да няма лоши последствия.

Страхът ѝ премина в гняв.

— Не се опитвайте да ме успокоявате. Нямам време и сили да проучвам въпроса сама. — Нямаше никакво право да излива отчаянието си върху сестрата. На върха на езика ѝ беше да се извини, когато вдигна поглед и видя, че подобно нещо нито се очаква, нито е нужно.

— Не бих постъпила така — отговори с равен глас сестрата. — В този случай природата обаче си е свършила докрай работата. — Тя се протегна и обърна бебето към Крис. — Вижте, главата е несъразмерна с тялото.

— Мислех, че така трябва да бъде.

— Вярно е, но главата на това бебе е точно една трета от цялата му дължина. Което означава, че тялото му е недоразвито, но не и умът му.

Бавно и колебливо Крис събра кураж и се протегна над двайсетсантиметровата стъклена преграда и допря пръста си до протегнатата ръчичка на бебето.

Дали по рефлекс или нарочно, ръчичката я хвана за пръста.

Клепачите се повдигнаха и откриха тъжни сиво-сини очи. Присвивайки очи срещу светлината, бебето премигна, намръщи се, после обърна глава и премигна отново. Няколко дълги секунди то се взираше в нея, като че ли запечатваше образа ѝ в ума си. Съзнанието ѝ казваше, че това не е възможно, че то е прекалено малко дори да фокусира погледа си върху нея, камо ли да я запомни, но логиката нямаше място в този миг, пълен с магия.

С един поглед, с едно докосване, това сбръчкано малко същество беше успяло да направи нещо, което Крис би се заклела, че с невъзможно: беше протегнало ръчичка с размер на монета и беше пленило сърцето ѝ.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Когато Крис напусна болницата, небето беше озарено в ярко оранжево. След още половин час щеше да е като звезден килим. Времето беше отлетяло край леглото на бебето. След като преодоля преградата на първите няколко колебливи въпроса, Крис беше ненаситна. Искаше да узнае всичко. Колко бързо ще порасне? Колко дълго ще остане в болницата? Ще може ли да чува? Ще бъде ли винаги толкова малък? Ще се нуждае ли от специални грижи, когато се прибере вкъщи? Но в основата си това беше един и същи въпрос, само че зададен под различна форма: ще оживее ли?

Алекс Стодарт беше отговорила на последния въпрос със същото търпение и разбиране, както и на първия. Шест часа по-късно Крис си тръгна обнадеждена. Беше приела, че тя и бебето трябва да извървят дълъг път и по него ще има големи пречки, но беше убедена, че двамата ще успеят да се справят.

За първи път от няколко дни насам тя се усмихна. Те двамата — това звучеше добре.

Веднага щом си помисли това, балонът се пукна. Как си го представяше? Как ще включи в живота си това бебе? Тя прекарваше толкова време на път, колкото и вкъщи. Работата ѝ като мениджър по продажбите на светлата бира на „Уейнсрайт“ зависеше от способността ѝ да тръгне веднага, когато я повикат, да остава до късно и да пристига рано, да бъде любезна на социалните сбирки, да си взема работа за вкъщи, ако не може да я свърши в кантората. Въпреки че никой не ѝ го беше казвал направо, една от основните причини да получи мястото и да бъде повишена по-късно, беше фактът, че е неомъжена и смяташе да остане такава.

Обичаше много работата си. А и се нуждаеше от нея, за да има покрив над главата си и ядене на масата. Не можеше дори да мисли за Аспен и зимни ваканции в Мексико, които майка ѝ смяташе, че вече има, и колата ѝ беше „Тойота“, а не БМВ.

Крис изтика съмненията назад в съзнанието си, докато прекосяваше размекнатия от топлината асфалт на паркинга, за да стигне до колата си. Не беше нужно да намери отговор на всички въпроси в този миг. Все още имаше време да обмисли нещата.

Докато беше при бебето, откъм делтата беше задухал вятър и сега бе по-хладно. Повечето хора, които прекарваха лятото в пещта Сакраменто Вали, не можеха да различат кога е било трийсет и пет и кога — четирийсет и пет градуса. И в двата случая се потяха еднакво обилно. По някаква прищявка на природата обаче Крис беше родена сякаш с вграден термостат, който безпогрешно разпознаваше промените. След толкова години, които беше прекарала далече от Сакраменто, беше изненадана, че той все още работи. Вместо да включи климатика в колата, тя свали прозорците и остави сухия, горещ въздух да я облива, докато караше към къщата на майка си. Това имаше странно успокояващ ефект, който предизвикваше по-скоро усещания, отколкото спомени, късчета силни емоции, рисуващи картини в съзнанието ѝ. Виждаше себе си и Даян, изтегнали се върху хавлии в задния двор, мазни от няколкото пласта лосион против слънчево изгаряне, доведени почти до припадък от горещината, решени да стигнат дори до крайност, за да пропъдят белотата на зимата от краката си. Нямаше защо да се тревожат за лицата и ръцете си — те загаряха на ски пистите.

Шестте години разлика във възрастта им можеха да бъдат непреодолима бариера, докато растяха, но тя рядко им беше пречила. Даян се държеше като по-голяма за възрастта си, беше сдържана, предпочиташе романтичните книжки, постигаше целите си по заобиколен път, докато Крис беше буйна, харесваше мистериите и научната фантастика, беше упорита и пряма. Но различията помежду им не им пречеха.

Какво се беше объркало?

Защо Даян не ѝ беше казала за бременността си?

И защо самата тя беше допуснала толкова време да не се обади на Даян?

Очевидният отговор беше особено болезнен. Просто се беше оставила да стане толкова заета, че всяко писмо, всяко телефонно обаждане беше отлагано за „по-добро време“. Но все се оказваше, че нещо друго се е появило и по-доброто време никога не идваше.

Същото беше и с Даян. Нямаше нито един разговор между тях, който да не започва с извинението, че не се е състоял по-рано. Дори в намерението си да прекарат заедно отпуската не бяха отишли по-далече от размяната на пътнически брошури.

А сега Крис би дала цяла година от утрешни дни срещу само един вчерашен.

Но никой не ѝ даваше този шанс.

Изтощението завладя Крис, докато тя намаляваше скоростта, за да завие по алеята към къщата на майка си. Поне имаше на разположение нощта, за да възстанови част от енергията си. Щеше да ѝ е нужна всяка частица от нея за експлозията утре, когато майка ѝ разбере какво е направила в погребалното бюро. Крис не се заблуждаваше, че по някакъв начин може да смекчи реакцията ѝ.

Лъв с трън в лапата беше като раздразнено коте в сравнение с Хариет, когато някой оспореше авторитета ѝ.

Крис остана още няколко секунди зад волана, като се бореше с изтощението, а излизането от колата ѝ се струваше равносилно на изкачването на Еверест. Накрая успя да се измъкне от предната седалка и да изкачи стъпалата към вратата.

— Как можа? — Хариет кипеше от гняв. — Чувствах се като глупачка, когато се обадох да се уверя, че си уредила затворен ковчег. Тази идиотка секретарката смяташе, че съм толкова погълната от скръб, та не мога да разбера какво се е случило. Никога няма да ти простя това, Кристин. Този път не смачка само мен. Помисли ли поне за миг какво ще кажат приятелите ни?

— Не, не помислих — отговори просто Крис. — Постъпих така, както смятам, че е правилно.

— Не съм изненадана. Винаги си мислила само за себе си. Е, този път отиде твърде далече. Ти опозори семейството ни и аз няма да търпя това.

Крис уморено остави чантата си на стола до себе си.

— Стига, майко. Звучиш като евтина имитация на дон Корлеоне.

— Какъв толкова отвратителен грях съм извършила, за да те родя за наказание?

Това беше стар рефрен, който майка ѝ използваше, когато всичко останало не сполучваше. Обикновено Крис го пренебрегваше. Но не и тази вечер.

— Знаеш много добре, както и аз, майко — спала си с баща ми, преди да се омъжиш за него.

Хариет се изправи на инвалидната количка, сякаш някой я беше ударил.

— Как смееш!

— Не е кой знае каква голяма тайна, че съм се родила седем месеца след сватбата.

— Роди се преждевременно.

— Ако е било така, то е било с осем минути, а не с осем седмици. Днес се нагледах на истински недоносени бебета. Аз съвсем не изглеждам като тях на снимките си като бебе.

Горещият гняв в очите на Хариет изстина и премина в ледено спокойствие.

— Някой ден, обещавам ти, Кристин, детето ти ще ти причинява толкова болка, колкото и ти на мене.

— Да не искаш да кажеш, че вече можеш да предричаш бъдещето? Чудесно е, че си си намерила занимание, което да ти запълва времето, след като любящите ти дъщери те напуснаха. — Още докато изричаше думите, Крис вече съжаляваше за тях. Неспособна да издържа повече, тя премести чантата си и се стовари на стола. — Какво ни става, майко? — тихо запита тя. — Защо винаги трябва да се държим така? Само ние двете си останахме. Не можем ли да намерим начин да се сдобрим?

— Сега, след като постигна каквото искаше, започна да говориш за мир. Типично за тебе.

Крис вече не се ловеше на въдицата. Последните останки от желанието ѝ за борба се бяха изпарили.

— Бих дала всичко, за да имам, или да се надявам да имам, само един час с Даян.

Хариет извърна лице.

— Как ще живеем сега без нея? — попита тя, откряхна прозорче към душата си и най-накрая потърси утешението, от което така отчаяно се нуждаеше.

Крис коленичи и нежно положи глава в скута на майка си.

— Не зная, мамо — прошепна задавено тя. — Не зная.

За да запази крехкия мир с майка си, Крис реши, че е по-добре да прекара нощта някъде другаде. Тъкмо уреждаше по телефона резервация за хотел, когато Мадлин ѝ подаде някакъв ключ.

— За апартамента на Даян е. Остани там. Тя би искала това.

Крис каза на жената от другата страна на телефона, че ще ѝ позвъни по-късно, и затвори. После се обърна към Мадлин.

— Не зная дали идеята е добра.

— Разбирам как се чувстваш, но рано или късно ще ти се наложи да отидеш там и да се погрижиш за нещата на Даян. Майката ти прекара сама там един следобед и беше така изтощена, когато отидох да я взема, че се изплаших. Наистина не мисля, че може отново да го направи. — Тя сви рамене. — Бих отишла аз, но не смятам, че това ми е работата.

Крис погледна ключа. Идеята я привличаше и я отблъскваше едновременно. Беше преминала предела на поносимост на болката и инстинктът ѝ казваше, че за да свърши всичко останало, трябва да се пази. От друга страна, жадуваше за всичко, което е било част от живота на сестра ѝ.

Ръката ѝ стисна ключа.

— Как да стигна дотам?

Мадлин изтри една сълза от бузата на Крис.

— Ела, ще ти нарисувам карта — нежно каза тя.

В момента, когато Крис отвори вратата на апартамента на Даян, тя беше доволна, че е дошла. Като имаше предвид магнетичния стремеж към чистота у майка ѝ, беше странно, че нямаше никакъв знак за идването ѝ тук. С празната чаша от мляко и полуизядената бисквита на масичката за кафе и хавлията, метната небрежно върху леглото, можеше дори да повярва, че Даян е излязла само за малко и ей сега ще се върне.

Крис обиколи стаите в малкия апартамент, като разглеждаше вещите на сестра си, докосваше ги, усмихваше се на тези, които си спомняше, и се чудеше на онези, които никога не беше виждала. Не размести нищо, не отвори нито едно чекмедже или гардероб, по никакъв начин не наруши крехката илюзия, че Даян ще се върне.

За другото щеше да има достатъчно време утре.

Когато вече не можеше да се държи на краката си, Крис отиде в спалнята и легна на леглото. Наметна върху себе си халата на сестра си, вдишвайки слабия аромат на цветен парфюм, който все още се усещаше. Опита се да задържи дъха, да съхрани и най-малката частица от сестра си, но накрая сънят ѝ открадна дори това.

ГЛАВА ПЕТА

Останалата част от седмицата в някои моменти беше като мечта, друг път като кошмар. Крис намери странен, неочакван покой в пътуването си до Монтерей, където разпръсна праха на Даян. Тя напусна Сакраменто посред нощ, за да е сигурна, че ще бъде на около пет километра навътре в морето при изгрев-слънце. Сама в наетата лодка, тя броеше вълните и чакаше седмата, която щеше да се издигне по-високо от всички останали, щеше да посрещне протегнатата ѝ ръка и щеше да отнесе сестра ѝ на пътешествие, което не би могла да направи, докато беше жива.

Вълната се приближи, Крис отвори урната и остави нежния утринен вятър да отнесе Даян. Пепелта покри водата, след което бавно се смеси с нея. Хипнотизирана от скръб, тя сякаш виждаше как красивата млада жена със засмени очи все повече се смаляваше, но същевременно, по някакъв неземеен начин, ставаше по-голяма откогато и да било.

Накрая дойде ред на цветята — по едно от всеки вид, който Крис беше успяла да намери в Сакраменто.

Тя остана в края на лодката, докато последният цвят не изчезна от погледа ѝ, като си представяше как някой непознат, може би рибар, ще попадне на някои от тях и ще се зачуди, а в любопитството си ще бъде докоснат, за последен път, от една добра, любяща жена, която вече не съществуваше.

Когато се върна с лодката обратно в Монтерей, вместо към къщи, Крис тръгна по брега, покрай Кармел и стигна до Пойнт Лобос Стейт Парк. Там, на един склон, прекара останалата сутрин и част от следобед, вираше се за видри и тюлени, слушаше птиците по крайбрежието и казваше последното си самотно сбогом.

По пътя за Сакраменто през нощта тя спря в едно заведение за чаша кафе. Като се връщаше към колата си, забеляза един телефон и се обади на Пол Майкълс, стар семеен приятел.

— Кристин — започна той, а баритонът му беше топъл и изпълнен със съчувствие. — Съжалявам, че не можахме да поговорим по време на службата. Искях да ти кажа...

Тя остави думите да минават покрай нея. Не искаше да слуша съболезнования. Дълбочината на собствената ѝ мъка я беше оставила за момента неспособна да изслушва и да отговаря на мъката на другите. Останалата си сила пазеше ревниво за малкото момченце, което, както беше научила от Мадлин, Даян искала да нарече Кевин.

— И ако мога нещо да направя, каквото и да е то, моля те, кажи ми — продължаваше Пол.

— Всъщност има — каза Крис. — Искам да се заемеш с осиновяването. — Освен че беше стар семеен приятел, Пол беше и старши съдружник в една от най-големите и най-престижни юридически фирми в Северна Калифорния.

— Осиновяване? — повтори той. — Мислех, че... тъъ, че бащата...

Крис си пое дълбоко дъх, като се бореше с гнева си и се опитваше да го изолира и да се концентрира върху нещо конструктивно. Тя беше отгледана от жена, пълна с безсилен гняв, която ругаеше с еднаква ярост продавачите в бакалницата и бюджета за отбраната. Гневът беше толкова естествен за Хариет Тейлър, колкото и памукът за чаршафите. Беше предала това наследство на по-голямата си дъщеря — нещо, на което Крис беше решена да не се поддава.

— Бащата не иска да има нищо общо с бебето.

— Не знаех това — каза той, изразявайки очевидното.

— Известно ми е колко си зает, Пол, и при нормални обстоятелства не бих си помислила да се натрапвам...

— Трябва да бъда в съда сутринта, но останалата част от деня съм на твоє разположение.

— Благодаря ти — отвърна просто тя, като знаеше колко трудно ще му бъде да освободи разписанието си и колко яростно ще отрича, че е направил това. — Ти си специален приятел.

— Не ме разнежвай, млада госпожице. Имаме още много работа да вършим.

— Зная.

— Крис...

— Да?

— Предполагам, че си обмислила всичко това?

Тя посегна да разтрие тила си.

— Да обмисля какво?

— Държиш се така, като че ли нямаш възможност за никакъв избор.

Крис премести ръката си на челото.

— Изобщо не е така — слабо изпротестира тя.

— Ще поговорим за това утре.

— Няма за какво да говорим. Даян искаше да взема Кевин и аз искам същото. Просто ми трябваш, за да съм сигурна, че всичко ще бъде законно.

Следващата сутрин Крис се отби при майка си на път за болницата с надеждата, че като сподели деня, прекаран от нея на брега, ще започне да прехвърля мост през пропастта помежду им, която се беше увеличила още повече.

Хариет обясни отказа си да излезе от стаята с мигрена и че лекарят ѝ бил наредил да избягва всичко и всеки, които биха могли да ѝ причинят стрес. Така че Крис разказа на Мадлин за лодката, за цветята и за морските видри, които беше видяла, и докато говореше, осъзна, че е дошла тук колкото за майка си, толкова и за себе си. Имаше нужда да поговори с някого, който също беше обичал Даян, някой, който би се интересувал дали е имало дъга в безоблачното утринно небе и да му каже, че капитанът на наетата лодка, прошарен старец, който изглеждаше непоклатим като скала, я беше прегърнал на тръгване.

Остатъкът от сутринта прекара с Кевин, като се дивеше на размерите му, на чудото на раждането му и на непохватността си, когато се опита да смени миниатюрната му пеленка. Всичко, което той правеше, я очароваше и плашеше в същото време.

Преди срещата си с Пол Майкълс, тя се отби в апартамента на Даян и се обади в службата си. Това, което трябваше да бъде просто контролно обаждане, се превърна в кризисен разговор. Новата рекламна кампания, която фирмата беше започнала в Средния Запад, беше посрещната с ожесточена и непредвидена съпротива от Националната организация против алкохола. Тя настояваше, че

рекламите са насочени директно към консуматорите на възраст между осемнайсет и дваисет и пет години, което компанията ѝ трудно можеше да отрече поради изтеклата поверителна информация, че голям процент от бюджета за рекламите е бил насочен към колежа.

Философията, която стоеше зад наводняването на колежа с реклами, беше проста и вечна. Ако се създадеше идентифициране с даден продукт и лоялност към него в ранните години, беше по-малко вероятно купувачът да се откаже от него по-късно. Идеята не произлизаше от „Уейнсрайт Брюинг“. Всяка проява, която можеше да бъде спонсорирана от пивоварните, в който и да е колеж в страната, караше производителите на бира да се редят на опашка. Ако имаше състезания по лека атлетика, пивоварите щяха да се избият за привилегията да дадат парите си. Просто този път „Уейнсрайт“ имаше нещастieto да бъде на подходящото място, но в неподходящо време.

Въпреки че всичките ѝ колеги, с които говори, проявиха съчувствие и разбиране, никой от тях не се опита да скрие факта, че колкото по-бързо се върне в Денвър, толкова по-добре. Както накратко обобща един от помощниците ѝ: „Корабът се наклонява и спасителните лодки бързо се пълнят. Или скачаш в тях, или се давиш.“

Мислите на Крис се носеха в различни посоки, когато тя влезе в кантората на Пол Майкълс. Секретарката му я покани в стая, облицована с махагон, която гледаше към сградата на щатския съд. Пол се изправи иззад бюрото си и отиде да я посрещне.

— Изглеждаш изтощена — отбеляза той, докато я водеше към мекия кожен диван. — Това обаче не ме изненадва. Като се има предвид какво е здравето на Хариет, предполагам, че всички задължения са паднали върху тебе.

— Задълженията не измъчват — отвърна тя и се остави луксозния мек диван да я обгърне. — Майка ми не отстъпва лесно юздите на друг.

Пол кимна мъдро.

— Силата на волята ѝ е феноменална. Убеден съм, че тя я е държала жива през всичките тези години.

Една от причините, поради които Крис беше решила да наеме Пол Майкълс за осиновяването, беше фактът, че е близък приятел на семейството. Нямаше да губи време да му обяснява движещите сили в

това нехармонично семейство, нито да изяснява мотивите си. Щеше да бъде напълно пряма. Ясна.

Тя се наведе напред.

— С удоволствие бих прекарала този следобед в посещения, Пол, но сутринта открих, че няма да имам толкова време да се посветя на проблемите тук, в Сакраменто, колкото си мислех. В Уейнсрайт е настанал същински ад и те ме искат обратно на работа, колкото е възможно по-бързо.

Той я изучаваше с въпросителен израз на лицето си.

— Мисля, че трябва да си поговорим за това осиновяване, преди да пишем каквото и да било черно на бяло.

— Няма какво да говорим.

— Изслушай ме. Може би съм малко по-внимателен, отколкото трябва да бъда, защото семейното право не е моята специалност, или може би просто това, което чувствам, е резултат от приятелството ни. — Той сви рамене. — Както и да е, аз не бих избързал с това осиновяване в името на твоето добро и доброто на бебето. Колкото и да ти се иска да вярваш, че ще станеш майка на Кевин просто като се подпишеш на лист хартия, грешиш.

— Това беше последното желание на Даян и тъй като не е оставила завещание, което да го опровергае, не виждам никаква причина за обсъждане на въпроса. Има дори и свидетел. Какво може...

— Както ти казах и вчера, бащата също трябва да бъде взет предвид.

— А както аз ти казах, той не иска да има нищо общо с Кевин.

— Не ме убеди. Трябва да зная повече.

— Обстоятелствата говорят сами, Пол. Ако на бащата поне малко му пукаше за Даян или за бебето, той щеше да остане с нея. — Когато той не й отговори веднага, тя добави: — Не си ли съгласен?

— Все още не.

— Аз също не исках да повярвам — призна тя. — Но това е единственото обяснение. Прегледах всичките неща на Даян — нямаше никаква следа от него, нито снимка, нито писмо — нищо. Трябва силно да я е наранил, за да унищожи тя всичко.

— Никога ли не е споменавала за него на тебе или на Хариет?

Заболя я, че трябваше да признае гласно колко малко е общувала със сестра си през последната година.

— Всичко, което зная, е, че миналата Коледа беше изключително щастлива с някакъв мъж, а осем месеца по-късно — самотна и бременна. Не е нужно да си гений, за да разбереш какво е станало.

— Може да е бил женен и да е искал тя да направи аборт.

— Точно така.

— Нещата невинаги са толкова прости.

— Няма значение. Ние можем да се опираме само на това, което имаме. Даян остави Кевин на мене. Аз съм тук, а бащата не е.

— Само защото си тук, не означава непременно, че ти си най-подходящият човек за отглеждането на Кевин — каза Пол, а мекотата на гласа му намали въздействието на думите му.

— Какво трябва да означава това? — запита Крис.

— Съжалявам, Крис. Трябва да ти го кажа. Не разсъждаваш ясно като при нормални обстоятелства. — Той се наведе напред. — Виж, сигурен съм, че у тебе е заложено да бъдеш прекрасна майка, но подобно нещо не може да бъде наложено на човек. Сигурно има някаква причина да останеш неомъжена толкова дълго. Предполагам, че това е съзнателен избор от твоя страна?

Крис се изправи, приближи се до прозореца и се втренчи навън.

— Харесвам работата си. Добра съм в нея — каза тя отбранително.

— И смяташ, че бракът ще ти попречи?

— Работата ми изисква много пътувания — конгреси, бизнес срещи извън щата. Имала съм много мъже, но нито един от тях не е бил съгласен да се примири с подобна работа за жена. Поне нито един от онези, които се интересуваха от мене.

— Смяташ ли, че едно дете ще прояви повече разбиране?

Тя се обърна:

— Какво искаш от мене? Може би трябва да напусна работата си и да живея с помощи само за да докажа каква добра майка мога да бъда? Е, аз не мога, Пол. Не е в характера ми да постъпя така.

Гласът му стана нежен и успокояващ:

— А докато ти в Колорадо печелиш пари, кой ще стои с Кевин, докато той е в болницата?

Тя премигна изненадана. Как можеше да пропусне нещо толкова важно?

— Изобщо не съм се сетила за това.

— Не ми ли каза, че ще му трябват няколко месеца, преди да може да се приберете вкъщи?

— Мога да идвам тук през уикендите. Освен това имам и отпуска. — Тя звучеше колкото отчаяно, толкова и непрактично.

— Не искам да те измъчвам още повече, Кристин. Всичко, за което те моля, е да забравиш за малко за Даян и дори за себе си, и да се концентрираш върху Кевин.

— Защо си толкова сигурен, че не съм го направила?

— Не съм. Просто играя ролята на адвокат на дявола и давам израз на собствените ти страхове. Ако искаше деца, ти самата досега щеше да родиш. Едно дете трябва да бъде радост за родителите си, а не задължение. Не можеш да вземеш Кевин само заради чувството си за дълг, Крис. Не е добре за тебе и не е справедливо за него.

Тя скръсти ръце, обхвана с длани лактите си и ги стисна здраво, сякаш се страхуваше, че всеки момент ще се разпадне.

— Как да се откажа от него? Аз го обичам, Пол. И как ще си простя, че съм предала Даян?

— Нека любовта към Кевин да те води. Даян не би искала нищо друго. — Той се изправи иззад бюрото си, приближи се към нея и я прегърна, все едно че се опитваше да я защити от удара, който току-що ѝ беше нанесъл.

— Не решавай сега. Помисли няколко дни. Аз ще бъда тук, независимо от решението ти.

Нямаше на разположение няколко дни. Беше обещала да се върне на работа дотогава.

— Добре — отвърна тя, разкъсвана от противоречиви чувства. — Дължа го на Кевин.

Крис прекара останалата част от следобед и вечерта в болницата. През нощта се сви в апартамента на Даян с бутилка ром, а рано сутринта повърна всичко. Едва по-късно успя да се наплаче и накрая, изтощена, потъна в сън.

Събуди се на обяд, взе един душ и се върна в болницата. Когато си тръгна оттам същата вечер, вече беше взела решение. Въпреки че всяка частица от нея искаше да задържи Кевин, дълбоката ѝ любов към него я накара да осъзнае, че трябва да го остави.

Това беше най-трудното решение, което някога беше вземала, и най-безкористното. Нямаше значение, че отказването от него я нараняваше извънредно много. Единственото важно нещо беше, че това е най-доброто, което можеше да направи за Кевин.

Всяко дете имаше нужда от двама родители. В началото беше маневрирала със статистиката покрай този старомоден идеал. Имаше прекалено много деца само с един родител, за да я спре настоящата ситуация. Но после се сети за всички статии във вестниците и списанията, за всички телевизионни програми, които беше гледала, за разпадането на семейството и за разрушителния ефект от това върху децата и вече не беше толкова сигурна в себе си.

Не можеше да заобиколи факта, че ако няма двама родители, този, който е с детето, трябва да бъде в състояние да се справи сам. Посред нощ, когато вече нямаше къде да се крие и истината ѝ се присмиваше в очите, тя беше принудена да признае, че никога няма да бъде такава. Ако някой някога е заслужавал най-доброто, това беше Кевин.

Крис гледаше на света на бизнеса с изключителна увереност. Не заради егото си, а защото знаеше, че беше блестяща в работата си. Това, което тя правеше, не беше животворно и не заслужаваше внимание в главната схема на нещата, но всеки ден, когато отиваше в службата си, тя вършеше нещо, което помагаше на компанията да продължава да съществува. Беше единственото място в света, където се чувстваше нужна и където я ценяха.

Въпреки страстта си към работата и нуждата от чувството за значимост, което ѝ даваше тя, Крис би я зарязала, без да се замисля, ако с отказването си от нея би се превърнала в родителя, от който Кевин имаше нужда. Но това не можеше да стане. Можеше да предложи на детето на Даян само любовта си, но не успя да убеди сама себе си, че това е достатъчно.

Когато започваше да се разколебава, тя просто се сещаше за собствената си майка. Хариет Тейлър беше обичала дъщерите си по свой особен начин. Беше искала най-доброто за тях — според своята представа за това, разбира се. Крис беше разбрала, че любовта невинаги е благосклонна. Понякога тя можеше да задушаваше, да унищожаваше и да наранява и накрая дори да накара човек да се страхува от нея.

Нямаше да постъпи така с Кевин.

Той заслужаваше най-доброто от живота, никакви детегледачки и никакви кратки промеждутъци от време на работеща жена, която няма представа какво е да бъдеш майка. Беше на по-малко от две седмици и вече беше получил от живота ужасни карти. Сега зависеше от нея да получи и едно-две аса.

Обади се на Пол Майкълс вкъщи, защото искаше да му каже, преди да промени решението си. Едва когато я изслуша и се съгласи с доводите ѝ, тя осъзна, че подсъзнателно е искала той да я убеди, че не трябва да осиновява Кевин.

— Съжалявам, Крис. Зная, че ти е трудно. Винаги са ми правили впечатление твоята смелост, решителност и чувството ти за справедливост, но никога не съм ти се възхищавал така, както в този миг.

Тя притисна с пръсти слепоочията си, тъй като главоболието, което я заплашваше през целия ден, най-накрая беше избило.

— Продължавам да търся причини, за да променя мнението си.

— Защото си приела това, което трябва да направиш, само с ума си, но не и със сърцето.

— Не мога да се отърва от чувството, че предавам Даян.

— С времето ще отmine. Защо мислиш, че е оставила бъдещето на бебето в твоите ръце? Защото е знаела, че независимо от това, колко ще ти бъде трудно, винаги ще поставяш Кевин на първо място.

В гърлото на Крис заседна буца:

— Мислила е, че ще го правя като негова майка.

— Какво казва Хариет за всичко това? — запита Пол.

— Зная, че съжалява, задето е казала пред толкова свидетели, че последното желание на Даян е било аз да поема пълна отговорност за Кевин — тя избегна директния отговор.

— Сигурен съм, че е така. Не е в неин стил да се откаже от контрола върху нещата. Но тя добре знае и разбира, че няма съдия в тази страна, който да ѝ даде момчето, като се има предвид здравословното ѝ състояние. Така че в случая истината е послужила на целите ѝ. Поне е било така, докато ти не промени решението си. — Той замълча.

— Не че има някакво значение, но мисля, че трябва да зная и нейното мнение за осиновяването.

— Наистина няма. — Крис подчерта изречението с тъжен смях.
— Тя няма да ми прости или да ми проговори, докато е жива.

— Ще го преживее.

— Няма да се стресна от това.

Пол Майкълс се обади отново на Крис на следващия ден по обяд и ѝ каза, че чрез един свой приятел, адвокат, е намерил идеалната двойка, според него, и те са нетърпеливи да разговарят с нея за осиновяването. Тя му каза да насрочи среща за следващия ден.

Въпреки че положението в „Уейнсрайт Брюинг“ беше толкова напечено и непрекъснато я натискаха да се върне на работа, Крис не искаше да бърза. Поне това дължеше на Кевин.

Бяха ѝ нужни три срещи, за да се убеди, че Барбара и Том Кроуел са най-добрите родители за Кевин, и да се съгласи на осиновяването. Не че при първите две срещи не ги хареса — просто непрекъснато в нея намираха нови въпроси. Те бяха търпеливи и отзивчиви и успяха да дадат най-подходящите според нея отговори, което едновременно я натъжи и зарадва.

Колкото повече време прекарваше със семейство Кроуел, толкова повече ги харесваше. Бяха в началото на трийсетте, притежаваха собствена къща в предградията и бяха финансово осигурени. А най-важното беше, че се влюбиха в Кевин още щом го зърнаха.

Въпреки че за две седмици беше качил около сто грама, той все още не беше надхвърлил един килограм. Малки мастни торбички с размера на грахово зърно се оформяха на бузките му, но външният му вид съвсем не беше като този на бебето на Гербър.

През последната седмица Крис беше прекарала по-голямата част от времето си в болницата и беше тайно убедена, че Кевин вече я разпознава. Когато той заболя от жълтеница и го преместиха от неговия кувъз в един изолиран и му сложиха маска, за да предпазят очите му от силната светлина, използвана при лечението, той отговаряше на гласа ѝ, като обръщаше главата си към нея. Тя не говореше на никого за чувствата си. Бяха прекалено крехки, за да ги споделя.

Докато стоеше до Кевин и го наблюдаваше как спи, тя непрекъснато му повтаряше колко много го обича — понякога го казваше на глас, понякога наум. Знаеше, че той никога няма да отвърне на любовта ѝ, че не само няма да я познава, но сигурно няма и да знае

за съществуването ѝ, но това нямаше значение. За този кратък миг тя щеше да му даде всичко от себе си и ако той се усмихнеше един ден по-рано, за нея щеше да бъде достатъчна награда.

Крис прекара сутринта на последния си ден в Сакраменто в болницата. Бяха изминали по-малко от петнайсет минути, откакто беше там, когато видя срещу себе си Британи, дневната сестра на Кевин, която буташе един люлеещ се стол пред себе си.

— Седнете — изкомандва я тя.

Крис я погледна подозрително, но се подчини. Двайсетгодишната ветеранка от интензивното родилно отделение не беше човек, с когото можеше да се спори. С увереност, създадена от опита и интуитивната интелигентност, тя беше човекът, към когото се обръщаха за помощ всички останали сестри. Дали поради божия намеса или обстоятелствата го изискваха, но за Кевин се грижеха най-добрите медицински сестри и в трите смени. Крис щеше да напусне Сакраменто сигурна, че го оставя в добри ръце.

Без да каже нищо повече, Британи отвори преградата на кувъза, сложи синя шапчица на Кевин и го уви в бяло одеяло. След като провери дали кабелите към монитора все още са свързани, тя го подаде на Крис.

— Сигурна ли сте, че е правилно? — запита Крис, а ръцете ѝ вече обгръщаха малкия вързоп.

— За няколко минути. Но все пак трябва да му е топло, така че го дръжте близо до тялото си.

— Това е най-хубавият подарък, който някога съм получавала.

— Нямаше да ви оставя да си отидете, без да сте го подържали поне веднъж.

— Благодаря ви. — Крис не посмя да каже нищо повече.

— Ако се нуждаете от нещо, извикайте, аз ще бъда наблизо.

Като по сигнал Кевин отвори очи и се втренчи в Крис. В миг сърцето ѝ заби по-силно.

В съзнанието ѝ отекна гласа на баща ѝ. „Колко ме обичаш, Крис?“ — питаше я той, когато си играеха всяка вечер, преди да я сложи да спи. И тя отговаряше: „Обичам те купища, снопове и камари, татко.“ Той се правеше на изненадан и питаше: „А колко е това?“ Нейната роля беше да се хвърли на врата му и да го прегърне колкото се може по-силно. „Толкова много“ — отвърщаше тя, смеейки се. Той

никога не се смееше. Когато изричаше думите: „Тогава аз съм най-щастливият човек на земята“, го казваше с такъв глас, сякаш му бе дала най-скъп подарък.

— Обичам те, Кевин — прошепна тя задавено, — купища, снопове и камари.

ГЛАВА ШЕСТА

Крис лесно влезе в обичайното русло, когато се върна в Денвър. Ставаше, отиваше на работа, стоеше до късно, за да навакса изпуснатото време, прибираще се вкъщи и лягаше да спи. Една вечер дори отиде на вечеря със стар приятел, а с друг се уговори да обиколят магазините следващата събота. Познатите ѝ казваха, че изглежда леко неразположена. Тя просто кимваше с глава и продължаваше по пътя си. Как да споделиш с друг, че радостта липсва от живота ти?

Всяка вечер обещавахе на себе си, че утрото ще бъде по-добро. Когато то настъпваше, тя неизменно посягаше към телефона да се обади в болницата и да провери как е Кевин.

Но винаги идваше на себе си и затваряше, преди да се е свързала. Разколебаеше ли се в решението си да стои вън от живота му, беше все едно да признае, че е сгрешила, а това беше немислимо. Единственият начин да оцелее беше да живее със сигурното и ясно съзнание, че е направила най-доброто за Кевин.

Бяха изминали три седмици от връщането ѝ в Денвър и една вечер, когато влизаше в апартамента си след работа, чу телефона да звъни. Отвори вратата, втурна се през дневната и вдигна слушалката точно преди да се включи телефонният секретар.

— Ало — каза тя леко запъхтяна.

— Крис, обаждат се Пол Майкълс.

Пол не беше от хората, които се обаждат само за да си побъбрят. Сърцето ѝ подскочи.

— Какво има? — запита тя, като пропусна любезностите.

— Страхувам се, че имам лоши новини. Семейство Кроуел решиха да не вземат Кевин.

— Не разбирам; Защо се отказват чак сега?

— Казаха, че нито емоционално, нито финансово са способни да гледат болно дете.

— Кевин не е болен, той е просто недоносен — заяви объркана тя. — И те знаеха още от самото начало. Защо...

— О, боже. Ти не знаеш.

Косата ѝ настръхна.

— Какво не зная?

— Съжалявам, Крис. Никога не бих ти се обадил, но мислех, че знаеш. Сигурен бях, че от болницата са се обадили.

— Кажи ми какво се е случило. — Тя се опитваше да задържи гласа си твърд.

— Тази сутрин се наложи да оперират Кевин.

Тя се облегна на стената.

— Защо?

— Нещо със стомаха му, не, не със стомаха му, с червата. Наложило се е да изрежат част от тях.

Лошото не идваше само. В ума ѝ нахлуха въпроси, на които Пол нямаше да може да отговори, защото не бяха от неговата компетенция, затова зададе най-обикновения:

— Как е той сега?

— Страхувам се, че не е много добре.

Все едно, че я удари. Успя само да попита:

— Какво, за бога, трябва да означава това?

— Сестрата, с която разговарях, ми каза, че инфекцията се е разпространила и той се намира в критично състояние.

Не можеше да се случи. Не отново.

— Пристигам възможно най-бързо.

— Нищо не можеш да направиш, Крис.

— Мога да бъда с него — отрязва го тя.

— Кажи ми, ако мога с нещо да помогна.

— Добре. — Тя понечи да затвори, но се спря. — Пол?

— Да?

— Предай на семейството Кроуел, че е по-добре да не ми се мяркат пред очите.

Този път, когато пристигна в Сакраменто, Крис не си направи труда да наема кола, а направо се качи на такси за болницата. Беше четири часът сутринта. Дългите, виещи се коридори, по които премина на път за интензивното родилно отделение, бяха пусти. Дори и чакалнята за роднините на току-що раждащите беше празна.

Преди, в нетърпението си да види Кевин, тя винаги надничаше през щорите, които закриваха стаята, надявайки се да го зърне, знаейки, че това ще олекоти стъпките ѝ и ще ускори ударите на сърцето ѝ в радостно очакване. Този път остана със сведени очи, като си даде още двацет секунди надежда.

След като влезе в продълговатата тясна стая, която отделяше бебетата в интензивното отделение от позакрепилите се вече деца, тя нямаше повече къде да се крие. Надникна през прозореца, а погледът ѝ обходи цялото пространство, където болните бебета бяха поставяни в кувьози. Търсенето ѝ приключи в най-отдалечения край. Имаше прекалено много апаратура около масата, за да може да види бебето, което лежеше там, но позна сестрата, която се грижеше за него. Беше Труд Уокър, която се беше прикрепилa към Кевин от деня на раждането му — любезна и скромна земна жена, която човек лесно би могъл да подцени, докато не видеше стоманения блясък в очите ѝ. Крис усети облекчение, когато я видя.

Ръцете ѝ трепереха толкова силно, че не можеше да отвори кутията с четката и сапуна, за да се измие, преди да влезе в стаята. Накрая помоли една сестра да ѝ помогне. Никога времето не беше минавало толкова бавно, колкото в момента, когато стоеше до мивката и търкаше ръцете си. Най-после свърши, нахлузи престилката и влезе.

Ритмичното свистене на вентилаторите беше единственото нещо, което нарушаваше тишината, докато Крис приближаваше към Кевин. Труд вдигна поглед и се изненада, когато видя Крис, но не ѝ се усмихна окуражително. Някъде пропищя монитор, който с пронизителен настойчив звук известяваше сестрите, че има проблеми с някое бебе.

Крис беше почти до леглото, когато видя Кевин. По време на безкрайните часове, които ѝ беше отнело пътуването дотук, се беше опитала да се подготви за гледката.

Но и най-лошите ѝ представи не се доближаваха до това, което видя.

Той лежеше на една страна, а главата му беше наклонена назад, за да се пригоди вентилационната тръба. На едната му ръка беше сложен уредът за измерване на кръвното налягане, а на другата — интравенозното устройство. Жиците на монитора бяха прикрепени към гърба, гърдите и десния крак. Порасналият по главата му мъх беше

обръснат. Пет малки пробождания показваха къде беше дупчена ръчичката му, преди да бъде поставено второто интравенозно устройство на главата. Правоъгълна марля покриваше стомаха му. Беше напълно гол.

— Какво се е случило? — запита Крис, като се облегна на леглото. — Така добре се развиваше.

— Ние бяхме също толкова изненадани, колкото и вие — отвърна й Трудн. — Когато ми свърши смяната, той беше добре. Когато отново дойдох на работа същата вечер, инфекцията вече се беше разпространила. Докато го подготвят за операция, положението се беше влошило...

Крис беше прекарала достатъчно време в интензивното отделение, за да знае, че „влошило се“, всъщност означава „на прага на смъртта“. Тя сложи пръста си в ръката на Кевин. Никаква реакция.

— Какво казва хирургът?

— По-добре да говорите сама с него.

— Моля ви, не ме карайте да чакам.

От другата страна на стаята една от сестрите тихо извика „интравенозно“. Трудн провери данните от устройствата пред Кевин, вписа ги в картонa му и се обърна към Крис.

— Каза, че има добра и лоша новина. Добрата новина е, че са изрязали само две малки части от червата на Кевин.

— А лошата?

— Всички вътрешности са засегнати от инфекцията.

— Какво означава това?

— До втората операция няма да знаем каква част е унищожена.

Крис премести поглед от Трудн към Кевин и след това отново към сестрата, като постепенно осъзнаваше думите й.

— Но той не може да живее без... — тя не можа да довърши.

— Къде са новите му родители? — попита внимателно Трудн.

— Решиха, че не го искат.

— Разбирам.

— Няма нищо — каза Крис. — Те не ни трябват, нали Кевин? — Сълзите замъглиха погледа й и омекотиха грубата действителност, докато тя се навеждаше да го целуне по челото. — Аз съм, Кевин — прошепна тя. В отговор на гласа й ръчичката му стисна пръста й. — Кр... не, Кевин, мама е тук — намери тя най-последва правилната дума.

ГЛАВА СЕДМА

Крис постави свещичката за петия рожден ден в отвора на спасителния пояс на тортата с форма на лодка, която беше направила за Кевин сутринта. Беше го взела със себе си, когато миналата седмица беше ходила по работа в Сан Франциско, и той беше очарован от лодките в залива, особено от онези с „големите бели мачти“. Хвърляйки поглед към задния двор, тя видя, че градинските маркучи вече не се използват за пълненето на двете огромни локви. Както можеше да се предвиди, забавата се беше превърнала в общодостъпна водна борба, в която участваха Кевин и Трейси срещу всички останали. Двама срещу четирима. Огромно неравенство по всякакви стандарти. Крис се усмихна. Надяваше се Кевин и Трейси да бъдат милостиви към противниците си.

Въздухът беше процепен от недетски вик.

— Това е то! Повече никаква госпожа Добричка — извика женски глас.

Заплахата ѝ беше посрещната с писъци и смях.

Крис отново се върна към тортата. Нямаше нужда да надниква навън, за да разбере какво се е случило. Както обикновено, Мери Хендриксън се беше озовала сред мелето с двата крака.

Хора като Мери се срещаха рядко. Тя се държеше като жена, отгледана в дома на губернатора, както всъщност и беше. Имаше самоувереността да влезе в пожарната, пълна с мъже, които никога не беше срещала, и да се чувства напълно свободно, което и правеше всеки път, когато съпругът ѝ — капитан — сменяше управленията. Притежаваше способността да захвърли двайсет и пет години, да падне на колене и да си играе на криеница с най-близкото дете.

Беше малко по-висока от метър и петдесет, имаше дълга черна коса, която носеше вързана на конска опашка през повечето време и се движеше с гъвкавостта на лекоатлетка. Вроденият ѝ оптимизъм я беше спасявал в трудните моменти, при един, от които беше присъствала и

Крис — смъртта на двумесечната ѝ дъщеря, близначка на най-добрата приятелка на Кевин — Трейси.

Честването на рождения ден на Кевин беше честване и на приятелството между Крис и Мери. След като в продължение на седмица се разминаваха при влизането и излизането от интензивното родилно отделение преди пет години, един ден Мери беше спряла Крис и я беше поканила на кафе, защото, както каза тогава, имала нужда да поговори с някой, който преживявал същото, което и тя, и който можел наистина да я разбере. Крис беше отишла, мислейки си, че тя е тази, която подава ръка за помощ. Едва по-късно осъзна, че е била получателят, а не дарителят.

Мери беше истински божи дар през сякаш безкрайните месеци, които Кевин беше прекарал в болницата. Окуражаваше я, когато Крис вече не виждаше изход от тунела, в който бе попаднала, настояваше да идва в дома ѝ и да я храни с домашни ястия, когато дрехите вече висяха по нея, дори беше намерила мебелиран апартамент, когато се разбра, че Крис няма да може да се върне вкъщи и при работата си в Денвър и че пукнатината между нея и Хариет никога няма да се затвори.

Задната врата се тресна и стресна Крис от мислите ѝ.

— Колко време ти трябва да сложиш пет свещички на тортата?
— запита Мери, като подсушаваше косата си.

— Толкова бързо ли се нуждаеш от подкрепления?

— Не си го и помисляй. Просто не искам да пропуснеш цялата забава.

— Благодаря, но мисля, че ще се въздържа. Все някой трябва да играе ролята на възрастен тук.

Мери отвори фризера и извади сладоледа.

— Добре, че не трябва да съм аз — каза тя и се изхили.

В дневната се чу звънецът на входната врата.

— Очакваш ли някой друг?

Крис поклати глава.

— Пати Готуолт беше поканена, но тази сутрин имала треска и не можа да дойде.

— Искаш ли да отворя?

— Да, ако обичаш. — Тя тръгна да взема тортата. — Не, почакай. Току-що си спомних — Линда каза, че ако получи информация за

новия клиент, ще ми я изпрати по куриер днес следобед. Вероятно е той. — Тя отново остави тортата на плота. — Защо не оставиш хавлията и не събереш всички около масата? Искam много одобрителни възклицания, когато изнеса тортата.

— Както винаги циркаджийка!

Крис въздъхна престорено.

— Какво да кажа? Наследствено ми е.

— Наследствено — сигурно някоя прабаба е играела канкан пред куп мазолести миньори.

Крис тръгна към дневната.

— Не всеки може да бъде потомък на първите преселници пуритани. — Смейки се, тя добави: — Въпреки че се опитва. — Тя стигна до вратата точно когато звънът се чу отново.

Понеже очакваше да види някой с усмивка и униформа, тя се изненада, когато видя сериозен, смътно познат мъж в скъп костюм, шит по поръчка. Въпреки че късите й панталони и блузката без гръб бяха много по-подходящи за жегата, тя се почувства неудобно, защото е разсъблечена. Трябваше й миг, за да възвърне самообладанието си и да идентифицира мъжа, който открито я изучаваше.

Крис беше леко изненадана, че не позна веднага Мейсън Уинтър, чиято снимка през последните три години стоеше неизменно на първата страница на раздела за бизнес на вестник „Сакраменто Бий“. Трябваше да признае, макар да й пресядаше, че снимките не бяха добри. Много лоши, но типични. Майката Природа, изглежда, не действаше подред, когато ставаше дума за създаването на хубави мъже. И като по закон, колкото по-красиви бяха, толкова бяха по-нагли.

Крис пхна ръце в джобовете си и се облегна на вратата:

— Мога ли да ви помогна?

— Търся Кристин Тейлър.

Значи все пак не се беше изгубил. Можеше ли той да е новият клиент, за който Линда беше споменала? Крис се замисли за секунда. По никакъв начин. Агенцията за обществени връзки „Чапман и Джоунс“ напредваше в света, но все още беше твърде малка, за да се занимава с компанията „Уинтър Констракшън“. А идеята да се даде тази работа на нея, работещата на свободна практика, беше още по-абсурдна.

Въпреки че харесваше работата си, тя нямаше никакви илюзии за позицията си в компанията. Да работи за „Чапман и Джоунс“ беше идеалното разрешение за това, което навремето изглеждаше непреодолим проблем, позволяваше ѝ да плаща сметките си и в същото време да стои вкъщи при Кевин. Никога нямаше да бъде богата, никога нямаше да види зад името си буквите ИД^[1], но вместо това можеше да наблюдава как Кевин прави първата си стъпка и чу как произнася първата си дума, а това струваше колкото всяко повишение, което беше пропуснала, и всеки цент, който можеше да спечели в повече.

— Аз съм Кристин Тейлър. — Тя промени тона си, а дори и стойката си. Макар че нямаше голяма надежда той да е новият клиент, беше разумно поне да направи компромис и да го посрещне прилично.

— Мейсън Уинтър. — Очите му се присвиха, докато я оглеждаше и се ръкуваше с нея. — Изобщо не си ви представях така.

— Вижте, не ви обвинявам, че се колебаете. — Прииска ѝ се да удуши Линда, задето не я беше предупредила. — При тези обстоятелства и аз също бих реагирала така. — Не получаваше ответната реакция, която би искала. — Защо не влезете да ви покажа част от нещата, които съм правила за други клиенти? Ако след това още се чувствате несигурен и не искате да поверите сметките си на мен, агенцията ще ви прати при някой друг.

Той се поколеба, понечи да каже нещо, но после очевидно промени намерението си.

— Добре — каза накрая.

Крис се отдръпна, за да го пусне вътре. Тя го погледна с намерението да се усмихне окуражително, но не успя. В него имаше нещо странно познато, което нямаше нищо общо с факта, че е виждала снимките му. Това я притесни. Първоначално реши, че са очите му; после — начинът, по който се движеше. Когато той влезе вътре и се обърна да види дали върви след него, тя отново промени мнението си и реши, че начина, по който се държи, я кара да смята, че го е срещала и преди.

— Настанете се удобно — каза тя и посочи един стол. — Веднага... — Висок писък прекъсна изречението ѝ по средата. Тя погледна към задната част на къщата. Реши, че крясъкът с нададен от

възмущение, а не от болка, затова отново погледна Мейсън и вдигна рамене.

— Страхувам се, че с това, което става в задния ми двор, ще ми бъде изключително трудно да върша работата си както трябва. Извинявам се, господин Уинтър, но за свое добро, както и за ваше, предлагам да отменим срещата за някой друг път.

Тя добре разбра погледа, който той хвърли, и не виждаше никакъв смисъл да разваля остатъка от забавата на Кевин за загубена вече кауза. Веднага след като си тръгна, щеше да се обади на Линда и да ѝ каже какво се е случило. Ако имаше късмет, щеше да успее да го укроти, когато той се върнеше в кантората, и поръчката му нямаше да бъде изгубена. А после, някой близък ден, тя и Линда щяха да си поговорят надълго и нашироко за изпращането на клиенти без предизвестие.

— Какво става в задния ви двор? — запита той.

— Тържество за рожден ден. На сина ми. Днес той става на пет години. — Тя многозначително тръгна към входната врата. — А сега, ако ме извините, мисля, че е време да се върна.

Той се изправи.

— Изобщо не приличате на Даян — заяви с равен глас той.

Тя се стресна изненадана. Тялото ѝ изведнъж изстина.

— Кой сте вие?

— Казах ви — Мейсън Уинтър. — Той почака.

— Това трябва ли да ми говори нещо?

Очите му се присвиха:

— Вие или сте твърде добра актриса, или наистина не знаете кой съм аз. Кое от двете?

— Защо трябва да...

Вратата на кухнята се отвори с трясък.

— Мамо, къде си? — чу се детски глас.

В нея се надигна страх, безразсъден, необясним, настоятелен. По някаква причина, която тя не разбираше, беше изключително важно да държи Кевин настрана.

— Връщай се навън, Кевин. Веднага!

Не беше изненадващо, че вместо това той застана на вратата.

— Защо?

— Не питай защо — твърдо отвърна тя. — Просто направи каквото ти казах. — Това бяха думи, които майка ѝ използваше. Думи, които се беше зарекла никога да не използва. Погледна към Мейсън Уинтър и видя, че се е втренчил в Кевин с напрегнат и загадъчен поглед. Сякаш изведнъж тя повече не съществуваше, сякаш светът се беше смалил само до мъжа и момчето.

— Но всички чакат за тортата — запротестира Кевин, като се опитваше да нагласи яката на фланелката, която беше облякъл наопаки и която се беше извадила навън, но се отказа и я съблече.

— Тогава ти вземи тортата. Кажи на леля Мери да я нареже, а аз ще изляза веднага щом мога.

Когато Кевин вече беше на сигурно място навън, тя се обърна към Мейсън Уинтър.

— Не ме интересува защо сте дошли. Искам да си тръгнете. Веднага.

— Това ще подейства колкото и при Кевин — отвърна безизразно той. Погледът му я пронизваше.

— Вие май не сте изпратили писмото, нали?

Въпросът му я накара да спре внезапно.

— Не разбирам за какво говорите. Какво писмо?

— От Даян.

Периферното ѝ зрение избледняваше все повече, докато накрая виждаше само мъжа, който заплашваше мирното ѝ съществуване.

— Откъде знаете за Даян?

— Боже мой. Наистина ли не знаете нищо за писмото?

— Какво *писмо*? — Тя почти извика.

Той бръкна във вътрешния джоб на самото си, извади един плик и го подаде на Крис.

Тя се втренчи в него, забеляза не унищожената двайсет и петцентова марка, но фокусира вниманието си върху почерка. Разглежда изящните завъртулки и камшичета, които различаваха уникалния начин на писане на Даян, и усети да я пронизва остра болка, каквато не беше усещала от пет години насам.

— Откъде го имате?

— Беше ми изпратено.

Тя тръгна да отваря плика, но после се отказа. Нещо ѝ подсказа, че всъщност не искаше да види какво има вътре.

— Защо ми го носите след толкова време?

— Надявах се вие да отговорите на този въпрос. — Той взе ръката ѝ и я накара да вземе писмото.

Тя преглътна:

— Не зная какво ви кара да мислите...

— Прочетете го — настоя той.

Инстинктът ѝ казваше да изхвърли и Мейсън Уинтър, и писмото. Каквото и да беше написала Даян, то беше от друго време. Вече нямаше никакво значение. Бяха минали пет години. Беше избран нов президент. Космическата совалка летеше отново. Бяха изпълнени песни, стигнали първото място в класациите, които после бяха изчезнали от радиостанциите. Какво можеше да има в едно писмо отпреди пет години, което да е от някакво значение и сега?

Разумът не успокои страха ѝ. Тя извади от плика лист хартия. В горния десен край беше написана датата — една седмица преди Даян да умре. Спомените разтърсиха Крис. Полуизядената бисквита на масичката за чай, кутията с канцеларски материали, жълти листове с нарцис в ъгъла — точно като този, който държеше в ръката си. Погледът ѝ се плъзна надолу по листа.

Мой скъпи Мейсън,

Имам толкова много неща да ти казвам, за толкова малко време! Опитах се да се свържа с тебе в работата ти, но секретарката ти ми каза, че си в провинцията и ще се върнеш след две седмици. Трудно ми е да призная, че не бях права, и то точно по този въпрос, но не мога да се крия повече от истината. Умирам. Щастливият край, който планирах, няма да дойде. Никога няма да застана на прага ти с бебето в ръце, без рак и да ти кажа, че не съм престанала да те обичам дори и за миг.

Тръгването ми беше лъжа. Ужасно съжалявам, че се случи и на двамата ни. Толкова ме боли, като си помисля за ценното време, което беше изгубено, за времето, което можехме да прекараме заедно. Но когато те напусках, не виждах друг изход. Мислех, че съм Жената Чудо, но не съм. Съвсем обикновена съм. И съм смъртна. Молбите ми

сега са за тебе и за бебето. Колкото по-дълго съм жива, толкова повече шансове има то.

Вместо да ти спестя болката, аз я удвоих, като те напуснах два пъти. Но знаех, че ако остана, ти никога нямаше да ми позволиш да оставя детето. Така че всъщност няха възможност за избор. Как можех да унищожа живота на бебето, за да спася своя? Въпреки че копнея да ти кажа колко много те обичам и да изтрия горчивите спомени за моето бягство, нямаше да ти пиша, ако не беше бебето ни.

Ти ще станеш прекрасен баща...

Крис не можеше да продължи. Стомахът ѝ се беше свил. Изведнъж в него вече нямаше място за хотдозите, кока-колата и пържените картопки, които беше яла само преди час. Тя сложи ръка на устата си, докато вдигаше поглед, и видя, че Мейсън я наблюдава.

— Вие знаехте какво ще прочетете в писмото, нали?

— Не — отвърна тя, но не можеше да убеди дори и себе си.

— Разбрахте това още щом отворихте вратата.

— Не — повтори тя вече с по-уверен глас.

— Аз съм бащата на Кевин.

— Не... — Този път в гласа ѝ имаше гняв, но той беше посрещнат от решителността в отговора на Мейсън Уинтър.

— Дошъл съм за сина си.

[1] Изпълнителен директор. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Мейсън видя агонията по лицето на Крис и осъзна, че вероятно щеше да му стане жал за нея, ако не я мразеше толкова много. Отнетото му от нея никога нямаше да се върне — пет години от живота със сина му. Заради тази жена той и Кевин бяха непознати. Свързваше ги само външната прилика.

След като беше отминал първоначалният шок от писмото на Даян, Мейсън беше наел детектив да открие сина му. Задачата се беше оказала изненадващо лесна. Седмица по-късно докладът беше на бюрото на Мейсън. В него имаше и снимка, направена от далечно разстояние, на тъмнокосо момченце пред къща, облицована с жълти дъски. То беше застанало в средата на добре поддържана морава и викаше към някого или нещо вляво от себе си. Фотографията беше неясна, но приликата между баща и син беше очевидна.

Мейсън беше изучавал снимката с дни, носеше я навсякъде със себе си, гледаше я между срещите, слагаше я на нощното си шкафче, така че това да бъде първото нещо, което виждаше при събуждането си, и изживяваше наново месеците с Даян, усещаше отново и отново щастието, което бяха изпитали заедно, болката и объркването след нейното заминаване. Най-после имаше отговори на въпросите, които го бяха тормозили близо шест години. Накрая беше разбрал защо го беше напуснала.

Жалко, че сега, след като знаеше всичко, нещата не ставаха по-лесни.

Разбира се, тя беше права. Ако знаеше, че е болна от рак, щеше да настоява да се направи всичко възможно, за да се спаси животът ѝ. Веднъж вече му се беше случвало същото с жена, която беше обичал. Не можеше да го преживее отново. Грижата за детето щеше да бъде на последно място в мислите му.

Но сега беше видял здравето момче с блестящи очи, което Кевин беше станал.

Той се стегна вътрешно. Трябваше да остави спомените в миналото, където им беше мястото.

— Не трябваше да идвам по този начин днес — каза той на Крис.

— Разбирам любопитството ви относно Кевин — отвърна тя, все още напрегната, но вече леко отпускателно скованата си поза. — Предполагам, че при тези обстоятелства е логично да поискате да го видите. Сега обаче, след като го видяхте, сигурно сам разбирате, че нямаме място в живота му. Той има осигурен и подреден живот, точно такъв, от какъвто се нуждае едно петгодишно дете. Ако ви разреши да навлезете в живота му след всичкото това време, вие ще преобърнете света му. Не мога да позволя това да се случи. Няма да позволя.

Гневът му отново се надигна.

— Ама че жена! Наистина ли вярвате, че можете да се отървете така лесно от мене? Махате с ръка и аз изчезвам?

— Е, ако не с махване на ръка, тогава с какво? Ще направя всичко, което трябва. — Крис съвсем явно трепереше, когато посегна към телефона на масичката до дивана.

Мейсън се почуди дали тя се страхува от него, или е ядосана от внезапната му поява в нейния живот.

— Полицията? — продължи тя. — Това ли ще ви накара да си тръгнете? И за миг не си помисляйте, че няма да ги извикам. Разберете, господин Уинтър, Кевин е мой. — Тя се вълнуваше. — Не ме интересува дали имате право да вземете Кевин, аз няма да го отстъпя на човек, който има съзнанието на Доналд Тръмп и морала на Лиона Хелмсли.

Той взе телефонната слушалка от нея и я върна върху апарата.

— Е, вече е ясно, че сте чели за мене във вестниците. Искане ми се докладът, който имам за вас, да беше също толкова подробен. Детективът е пропуснал да спомене склонността ви към театралничене.

— Имате доклад за мене? — запита тя с основателно възмущение. — Какво ви дава правото...

— Откраднахте ми детето. Какво по-сериозно основание от това? — По дяволите, тя го третираше като някой плазмодий. Не разбираше ли, че през последните пет години е отглеждала неговия син?

— Смятате, че имам склонност към театралничене ли? Не съм откраднала сина ви, господин Уинтър. Даян ме помоли да го взема.

— О! И кога е станало това? Доколкото зная, тя е починала, преди вие да стигнете до болницата.

Тя отстъпи назад с отворена от изненада уста:

— Откъде знаете това? Детективът ви открил ли е какво съм казала на Даян, когато разпръсквах праха ѝ? Забравете! Не искам да зная. Няма значение. Не ви дължа никакво обяснение. Времето е на моя страна. Ако наистина ви беше грижа за Кевин, отдавна щяхте да се появите. Какво правихте през последните пет години — чакахте да стане ясно със сигурност, че Кевин е достатъчно здрав, за да може да играе футбол?

За момент в гневния блясък в очите ѝ, в начина, по който държеше главата си, в решителната ѝ поза забеляза прилика с Даян, но тя изчезна толкова бързо, че той остана да се пита дали изобщо е видял подобно нещо.

— Писмото не е било изпратено допреди два месеца — отговори ѝ той, като се чудеше защо си прави този труд. — Трябвали са му пет години, за да стигне до мене.

Очите ѝ се присвиха изненадано:

— Не разбирам. Къде е било през цялото това време?

— При документите на Хариет Тейлър в кантората на адвокатите ѝ. Новата секретарка разчиствала някакви стари папки и открила неизпратено писмо в една от тях. Придружаващото го писмо беше пълно с извинения за закъснението. — Той се изсмя нерадостно. — Тя дори пишеше, че се надява забавянето да не доведе до някакви проблеми. Адвокатите не можеха да се начудят как може да не бъде забелязано в продължение на пет години. — Той впи поглед в нея. — Да имате някаква представа как може да е станало?

Крис не можа да отговори веднага.

— Вече ви казах, че не зная нищо за него.

Мейсън усети някаква промяна в нея. Той не се заблуждаваше, че е отстъпила, тя просто прегрупираше силите си. Първата му преценка за нея беше опасна грешка, която обаче лесно можеше да бъде обяснена. Красиви жени без истински амбиции рядко бяха сериозни противници. Беше поставил Крис в тази категория. Сега изглеждаше, че тя беше заменила липсата на амбиции с майчинския инстинкт.

По врата му започна да се стича пот, което свидетелстваше за непоносимата жегата в тази къща без климатична инсталация. Трябваше

да устои на желанието да свали сакото си и да разхлаби вратовръзката си, защото усещаше, че тя щеше да изтълкува дори и този незначителен жест като победа над него в първата им схватка. Ако тя можеше да издържи на жегата, той също можеше.

— Предполагам, че ще искате кръвен тест — отбеляза той.

— Ще искам много повече от кръвен тест, преди да позволя...

— Да позволите какво?

— Да позволя да виждате Кевин.

Той се приближи, като я гледаше право в очите:

— По някакъв начин сте останали с впечатлението, че имате избор. Нямате!

Тя остана на мястото си и отвърна решително на погледа му.

— Защо дойдохте днес? Какво всъщност преследвате?

След като беше научил къде живее, той на няколко пъти беше минавал покрай къщата, надявайки се да зърне сина си — нещо, което неговият адвокат настойчиво го беше посъветвал да не прави. Този следобед беше тръгнал към строителната площадка в Кармайкъл, едно от дузината предградия около Сакраменто, където се строяха негови сгради, и воден от импулса си, се беше отбил там. Когато през отворената врата беше видял оживената дейност, която кипеше в задния двор, той беше спрял колата. Преди да осъзнае какво прави, вече беше слязъл от нея и беше тръгнал към входната врата.

— Искам това, което всеки баща би поискал при тези обстоятелства — съвместно попечителство.

Тя ахна и отстъпи назад.

— Не можете... Няма да ви... — заекна тя, но бързо си върна самообладанието и допълни: — Само през трупа ми.

Той сви рамене.

— Можете да се борите с мене, ако искате, но и двамата знаем, че накрая ще спечеля аз. Аз съм пострадалият в случая. Вие сте ми отнели сина. Ще сте щастливка, ако изобщо ви позволят да го виждате. — Вътрешното чувство му подсказа, че трябва да си тръгва. Щеше да бъде стратегическа грешка, ако й позволише да разбере, че това, което го подтикваше, е гняв, а не добре пресметнато спокойствие. Нека да продължава да си мисли, че е безсърдечен кучи син. Този образ му беше служил добре навсякъде. Нямаше причини да смята, че и сега няма да стане така.

— Помислете отново. Разсъдете колко можете да загубите. Адвокатът ми ще влезе във връзка с вас. — Той се наклони да си тръгва, после спря и се върна. — Защо има белег на стомаха си? Какво му се е случило?

— Защо не попитате детектива си?

Беше проявил глупост, помисляйки си, че ще получи любезен отговор от нея. Бяха на светлинни години от възможността да се разберат. Кимна и се обърна. За да си тръгне, му беше нужна всяка капчица воля, която притежаваше, защото всъщност искаше да хвърли още един поглед на сина си — детето, заради което Даян беше умряла. Но неговото време щеше да дойде и тогава щеше да намери начин да навакса с Кевин всичко, което бяха пропуснали.

Крис наблюдаваше как Мейсън Уинтър пресича улицата и влиза в жълт пикап с надписа на „Уинтър Констракшън“ на вратата. За по-малко време, отколкото всяка вечер ѝ трябваше да обиколи с Кевин кварталчето, светът ѝ беше разтърсен не както когато Даян беше умряла, на парчета, които можеха да бъдат събрани и сглобени наново, а на такива малки късчета, които не можеха да бъдат спасени.

Част от съзнанието ѝ я караше да се скрие зад възможността той да лъже и неговото идване да е било част от някакъв план да измъкне нещо от нея. Но каква полза можеше да има човек като Мейсън Уинтър, за да прави такава клопка?

Боже господи, какво щеше да прави? Гърлото ѝ се сви от паника. Сякаш се задушаваше. Кевин беше нейното дете, нейното бебе. Майките не дават децата си на непознати, без значение какви им са те. Какво го караше да мисли, че може просто да влезе и да предяви претенции към дете, което никога не беше виждал, което никога не беше посещавал в болница, с което никога не беше плакал?

Но Мейсън Уинтър не беше човек, с когото да разговаря, да го убеди, щом той можеше да се появява изневиделица и да се опитва да изнуди една жена да се откаже от детето си. Явно беше от онзи тип хора, които смятаха децата за собственост, ѝ нашепваше ужасеният ѝ вътрешен глас.

Кевин беше смисълът на живота ѝ. Не можеше да остави Мейсън Уинтър да ѝ го отнеме, както не можеше да стои неподвижно на

тротоара, ако знаеше, че след секунда Кевин ще бъде блъснат от кола.

Боже мой, какво щеше да прави?

През четирите години, откакто беше дошъл в Сакраменто, Мейсън Уинтър беше станал един от най-силните и влиятелни хора в града. Компанията „Уинтър Констракшън“ не се беше промъкнала тихо в града, а се беше появила на сцената, предлагайки по-висока цена от всеки друг строител за важни петна в покрайнините. Беше успяла да си осигури правото на избор върху парцели в северната част на областта, дълго след като всички мислеха, че земята вече не е за продан. На всеки обект от леката индустрия можеха да се видят складовете с надписа на „Уинтър Констракшън.“

Мейсън Уинтър беше първият строителен предприемач, дошъл отвън, който разбра, че поземленият и строителният бум ще навлязат и в Сакраменто. Само месеци след неговото пристигане инвеститори от Лос Анжелис и Сан Франциско разбраха, че все още има изгодни сделки в Калифорния. Когато започна треската за злато, Мейсън Уинтър вече беше готов. Беше направил всичко, за да завладее пазара на кирки и лопати. После му оставаше единствено да брои парите, които течаха към него.

Крис беше виждала образци на работата му навсякъде — от ултрамодерните високи сгради за офиси, които промениха хоризонта на столицата на щата почти за една нощ, до редиците от складове с техните бетонни стени и безкрайно повтаряща се архитектура, които бяха потискащи дори и за индустриалната част на града. Мейсън Уинтър беше скаран с всички групи за борба с ерозията в града. Говореше се, че е заплашвал политиците, които са се изправяли на пътя му, и беше известен с големите си благотворителни акции в областта. Беше начело на списъците на най-добрите партии за женитба и името му се появяваше поне веднъж в седмицата в бизнес раздела на вестника.

Нямаше нищо в него, което Крис да харесваше. Мисълта да остави Кевин на него дори и за пет минути, направо я побъркваше.

Тя изчака до предния прозорец, докато той стигна края на пресечката и зави зад ъгъла, и чак тогава отиде в кухнята. Застана незабелязана до вратата и до нея долетя смях — чудесен, спонтанен смях.

Само на сантиметри от нея всичко изглеждаше толкова обикновено, толкова нормално, и тя почти повярва, че всичко, което се искаше от нея, беше да прекрачи прага и кошмарът щеше да свърши. Погледът ѝ се спря на Кевин. Детето, което тя смяташе за свое, беше въздухът, който дишаше. Да я накарат да го дели с някой друг беше равносилно да я накарат да се раздели с част от нея самата. Не можеше да съществува без сина си, както не можеше да съществува без ръцете и краката си.

Правдата и неправдата нямаха нищо общо с това. Пет пари не даваше за това, колко справедливи са претенциите на Мейсън Уинтър. Кевин беше неин.

Колко много я беше мразила майка ѝ, за да търси отмъщение дори и от гроба, за да иска толкова отчаяно последната дума!

— Крис, какво има? — запита Мери, като се приближаваше към къщата, а в гласа ѝ се усещаше загриженост.

— Нищо — отвърна Крис, инстинктивно опитвайки се да запази себе си и приятелката си.

— Не ми разправяй на мене тези глупости. Изглеждаш точно като мене, когато се натрових с храна.

— Не мога да говоря за това сега. Не още. Трябва да помисля.

Мери отвори покритата с мрежа врата и влезе вътре. Тя се взря в лицето на Крис.

— Какво ще кажеш да преместим партито в моята къща? Джон си е вкъщи. Ще се радва да ги приеме.

— Не. Не искам Кевин да напуска двора.

— Тогава ще се обадя на Джон и ще му кажа да дойде тук.

Осъзнавайки, че плаши приятелката си, Крис се опита да се усмихне.

— Толкова ли зле изглеждам?

Мери не си направи труда да отговори. Тя вдигна слушалката, поговори няколко секунди, обърна се към Крис и каза:

— Той тръгва.

Като все още се взираше в детето, което отново ѝ беше възвърнало желанието за живот, Крис запита:

— Кой даде на Кевин плюшените кукли Берт и Ърни?

— Трейси, кой друг? Избра ги още преди седмица. — Мери се облегна на кахления плот и се взря в Крис. — Никога вече няма да

правя така. — Да пази тайна беше повече, отколкото тя можеше да понесе.

— Къде ги открихте? — запита тя, спасявайки се в безсмислеността на разговора. — Обиколих целия град миналата Коледа, но никъде не намерих.

На входната врата се чу почукване, после скърцане при отварянето и един мъжки глас, който извика:

— Тук съм.

— Ние сме в кухнята — каза Мери. Тя хвана Крис за ръката. — Хайде. Да отидем у нас. Там е спокойно.

Крис вдигна поглед към Джон, който тъкмо влизаше.

— Наглеждай Кевин. Не го пускай да ходи никъде.

Джон кимна.

— Кога искаш да изпратя всички по домовете им?

— Когато решиш — отвърна Мери вместо Крис. — Остави ги да стоят колкото искат, докато ти ги издържиш и докато те се понасят един друг.

Преди да излезе навън, Джон се спря и прегърна Крис.

— Изглеждаш много зле, Криси. Иди да си полегнеш и остави Мери да ти сипе нещо за пиене.

Крис продължи да гледа Джон, докато около него се събираха всичките петгодишни хлапета. Кевин веднага се хвана за единия му крак, Трейси за другия. Крис беше обхваната от дълбоко чувство за несправедливост. След всичко, което се беше случило на Кевин, защо поне не му се беше паднал баща като Джон? Не беше честно.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Дванайсетметровият бряст в двора на Мери Хендриксън предпазваше дневната от силното следобедно слънце и осигуряваше хладно и тъмно убежище за Крис. Не беше съвсем същото, като да пропълзи в някоя пещера и да започне да си ближе раните, но беше най-доброто нещо за момента.

Без да даде никаква възможност на Крис да откаже предложението, Мери беше отишла в кухнята, беше извадила бутилка френски коняк „Гранд Марние“ и беше наляла щедро в две чаши. Когато се върна, подаде едната на Крис.

— Няма нужда да говорим. Но може да помогне. Зная, че на мене винаги ми е помагало.

Крис поднесе чашата към носа си, за да вдъхне нежния портокалов аромат. Ръцете ѝ трепереха и течността се клатеше в чашата. Изпаренията от разбунения алкохол накараха очите ѝ да засмъдят. Тя премигна и разбра, че е готова да избухне в плач.

— По дяволите! — изруга тя тихо, решена да не плаче. Последното нещо, което ѝ трябваше, беше течащ нос и зачервени очи.

— Оттеглям предложението си за избор и настоявам да поговорим. — Мери прегърна Крис и я поведе към дивана. — Изглеждаш така, сякаш току-що си загубила най-добрата си приятелка — пошегува се тя нежно. — Но това е невъзможно. Аз съм тук.

— Не се тревожа, че мога да загубя най-добрата си приятелка — отвърна Крис, като потъна в обличения с крепон диван. — Става дума за сина ми.

Мери спря по средата на крачката си.

— Кевин?

— Не беше куриерът. Беше бащата на Кевин.

— Но аз мислех... — Зашеметена, Мери се отпусна на стола срещу Крис. — Как? — запита тя. — И по точно защо? Особено след всичкото това време?

Крис остави питието си на края на масата и се облегна напред с лакти върху коленете.

— Все още се опитвам да си го изясня. Изглежда, Даян му е написала писмо, в което му казва, че ще роди детето му, а писмото не е било изпратено доскоро. Той не е знаел нищо за Кевин, не е знаел дори, че съществува допреди няколко седмици.

— Защо толкова късно?

— Като познавам майка си, бих казала, че информацията в писмото не е отговаряла на плановете ѝ.

— Какво... чакай малко. Какво общо има майка ти с това?

— Писмото е било сред документите ѝ в адвокатската кантора.
— Крис сви рамене безпомощно. — Те са правили пролетно почистване и решили, че то не е било пуснато поради недоглеждане.

Мери изпъшка.

— Защо секретарката не се е обадила първо на тебе? Мислех, че адвокатът ви е стар семеен приятел.

— Тя имаше нов адвокат, с който никога не съм се срещала. Майка ми прекъсна всякакви контакти с Пол Майкълс, когато разбра, че той ми помага да намеря някой, който да осинови Кевин.

— Все още не разбирам какво е правило писмото сред документите — каза Мери безсилно.

— Това са само мои догадки, но мисля, че Даян вече е била твърде зле, за да го пусне, и затова го е дала на майка да го изпрати, като ѝ е казала какво пише вътре, за да бъде сигурна, че разбира важността му. После, когато Даян починала, майка е решила да направлява събитията както тя иска. — Тъй като не можеше да стои повече седнала, Крис стана и започна да обикаля стаята. — Толкова е логично! Загубата на Даян беше пагубна за майка.

— И когато видяла възможност да задържи поне това, което е останало от дъщеря ѝ, тя веднага е решила да се възползва от нея — допълни Мери.

— Знаела е, че при здравословното ѝ състояние никога няма да получи попечителство...

— И ти е казала, че предсмъртното желание на Даян било да отгледаш Кевин.

Крис спря да крачи, взе чашата и отпи от кехлибарената течност.

— Господи, какво ли не бих дала, за да поговоря пет минути с майка си! Не че това би променило нещо, но ми се иска да зная със сигурност защо е задържала писмото. — Тя се усмихна объркано на Мери. — Страшно съм изумена от мисълта, каква параноичка мога да бъда понякога. Можеш ли да повярваш? Първата ми реакция беше, че майка ми е планирала това отдавна и нейното намерение е било един ден да изпрати бащата на Кевин, за да преобърне моя свят. Благодаря на Бога, че тази мисъл беше кратковременна. Майка ми може да ме е мразила, но боготвореше Кевин. Никога не би му сторила това.

— Може би просто е забравила за писмото — предположи Мери.

— А може да не е събрала сили да изхвърли нещо, писано от Даян.

— Или може да е искала да го даде на Кевин, когато порасне, за да може да открие баща си, ако той пожелае това.

Бавно и замислено Крис остави чашата на масата:

— Каквато и да е била причината, сигурна съм, че никога не е планирала точно това.

— Може би Мадлин ще хвърли някаква светлина върху решението на майка ти.

Крис поклати глава.

— Когато майка ми вършеше подобни неща, тя ги вършеше тайно.

Мери забеляза, че чашата ѝ е оставила кръгъл отпечатък върху масата. Избърса го и се протегна за подноса.

— Как изглежда той? — Тя зададе въпроса, който отдавна витаеше във въздуха между двете.

Крис си пое дълбоко дъх.

— Той е мръсник — от хората, които, когато сгязят куче, се оплакват, че пътят е неравен. Доколкото зная, единственото добро нещо, което може да се каже за него, е, че никога не е бил в затвора.

— Откъде знаеш? Току-що си се запознала с него.

Крис разтри врата си:

— Очевидно съм изпуснала важен детайл. Името му е Мейсън Уинтър.

— Онзи Мейсън Уинтър? — ахна Мери. Тя се поколеба, а изразът на лицето ѝ показваше скоростта, с която колелата се въртяха в ума ѝ.

— Боже мой, Крис, сега като си помисля, Кевин страшно прилича на него — каза тя с широко отворени очи.

— Не мога да си представя как изобщо Даян се е забъркала с този човек. Те никак не си приличат. Даян беше нежна и чувствителна. Беше толкова кротка. Не би знаела как да действа с човек като Мейсън Уинтър.

— Говориш така, сякаш си правила изследване върху него.

— Нещо подобно. Той започна да се появява в бизнес раздела на вестниците по същото време, когато аз ги четях всеки ден, за да съм в крак със събитията — заради работата си. — Тя спря, издаде звук, все едно че се давеше, и силно обви ръце около себе си, като че ли се опитваше да спре болката.

— Той поддържа всички онези неща, против които съм аз. Какво ще правя сега, Мери? Не мога да понеса мисълта да му дам Кевин дори и за минута, камо ли за цял уикенд.

Мери се изправи и я прегърна:

— Може би няма да се наложи. Можеш да се бориш с него.

— Той ще спечели — безизразно отвърна Крис. — Мога да си представя заглавията във вестниците: „Отчаян баща търси правата си върху детето, отнети му от манипулативна баба.“ Всички групи за правата на бащите в околността ще се присъединят към него. Нямам никакъв шанс между тях и влиянието на Уинтър в този град.

Мери замлъкна и се замисли. Изражението на лицето ѝ се менеше — беше ту объркано, ту гневно. Накрая тя избухна.

— Наистина е постъпил като страхливец — да се появи по този начин, без да предупреди, като че ли си някаква детегледачка, а не майката на Кевин. Какво е очаквал от тебе — да му се извиниш за недоразумението и да отстъпиш встрани, за да може да вземе отдавна изгубения си син? Исусе, как някой може да бъде толкова безчувствен? Не мога да те виня, че си се уплашила.

— Аз съм повече от уплашена — призна Крис. — Ужасена съм. Боже мой, Мери, този непознат нахълта направо от улицата и очаква да му дам детето си.

— Поне не намекна ли, че осъзнава какво би причинило това на тебе и на Кевин?

Крис поклати глава.

— Ако съдя по начина, по който действаше, ще бъда изненадана, ако такава мисъл изобщо му е минала през главата.

— Мисля, че ти и Кевин сте на второ място след факта, че според него той е бил измамен и лишен от нещо, което по право му се пада.

Крис закри с ръце лицето си.

— О, господи, какво ще правя, Мери? Не мога да позволя на човек като него да има нещо общо с Кевин!

— Не зная какво да ти кажа. Съжалявам.

Крис вдигна глава.

— Уинтър^[1] е подходящо име за него. Колд-фиш^[2] е още по-подходящо. Навън е повече от четирийсет и три градуса, а той се разхожда в костюм и вратовръзка, все едно че се намира на Северния полюс.

Мери се облегна назад с объркано изражение на лицето си.

— Какво общо има това с всичко останало?

— Знам, че изглежда глупаво, но през цялото време, което прекара в къщата, а ти знаеш колко е горещо вътре, особено след като фурната е работила цяла сутрин, за да опека тортата на Кевин, той не се изпоти дори и малко. Бях ни жива, ни умряла, а той се държеше студено и пресметливо, като ли сключвахме сделка. Можеш ли да си представиш как ще реагира, ако Кевин се разплаче, защото го е ухапала пчела или си е ударил крака? Цялата се разтрепервам, като си помисля какво ще направи, ако разбере, че най-добрият приятел на Кевин е момиче и че двамата си играят на семейство.

— Ще кажеш ли на Кевин?

Крис се сепна.

— Не. Поне засега.

— Каквото и да решиш, знай, че Джон и аз ще бъдем до тебе.

Крис се усмихна и благодари. Може би някога щеше да се наложи да търси подкрепа от приятелите си, но се надяваше това да не стане. Предчувстваше, че Мейсън Уинтър може да бъде опасен враг и колкото по-малко цели имаше, толкова по-добре.

Тази нощ сънят бягаше от клепачите на Крис. Знаеше, че е глупаво, но не можеше да престане да се ослушва за шума от коли. Не минаваха много, но достатъчно, за да я държат будна.

След като обикаля около половин час къщата и изпи два аспирина против заплашващото я главоболие, тя се опита да чете някакъв детективски роман, но дори и той не ѝ помогна. Накрая остави книгата и отиде в стаята на Кевин.

Често го наблюдаваше как спи и никога не се уморяваше да го прави. Дори и след пет години, пак изпитваше страхопочитание пред чудото, което беше извършил с живота ѝ. Никога не си беше представяла, че може да обича някого по начина, по който обичаше сина си — цялостно, безкористно, радостно. Той осмисляше всеки неин ден.

Тя седеше безмълвно на ръба на леглото му като внимаваше да не го събуди, доволна просто да бъде до него и да слуша тихото му, ритмично дишане, да си спомня времената, когато гърдите му се повдигаха и спадаха в ритъма на апаратите. Съскащите механични звуци на респиратора за бебета бяха завинаги запечатани в спомените ѝ, както и образът на Кевин. Когато беше буден, понякога плачеше, но понеже тръбата, която доставяше кислород към дробовете му, притискаше гласните му струни, плачът му беше безгласен. Ден след ден Крис беше наблюдавала лечението му, разкъсвана между отчаяната нужда да му помогне и пълната си безпомощност. Знаеше, че респираторът го поддържа жив, но това не намаляваше омразата ѝ към машината.

Кевин беше поставян на респиратор два пъти — след всяка операция. Тя мислеше, че втория път ще бъде по-лесно, защото знаеше какво да очаква. Вместо това откри нещо, което явно всеки родител бе изпитал — знанието не премахва болката, когато става дума за собственото ти дете.

За щастие, престоят в болницата беше кошмар, който само тя преживяваше. Кевин не си спомняше нищо от петте и половина месеца, прекарани в интензивното родилно отделение, макар че точно там се беше научил да се усмихва и да се смее, да гука и да избухва внезапно. Оттогава се беше налагало да се връща в болницата три пъти, но се беше справил лесно с тези посещения и реагираше на тях със спокойно примирение, на което Крис се опитваше да подражава за негово и за свое добро.

Шестте часа на ден, които беше прекарвала до леглото му след раждането, станаха двайсет след връщането ѝ от Денвър. Беше

отслабнала с десет килограма. Сестрите ѝ носеха храна, а Джон и Мери настояха Крис да се откаже от хотелската си стая, която тя почти не използваше, и да спи в тяхната къща, докато Мери намереше обзаведен апартамент за Крис.

Компанията „Уейнсрайт“ запази мястото ѝ близо два месеца, като ѝ се обаждяха нетърпеливо и изпращаха работа в болницата. Накрая, когато стана очевидно, че Кевин няма да се справи така бързо и лесно, тя подаде оставката си. Мина още един месец, преди да признае, че никога няма да се върне в Денвър, и обяви жилището си за продан. Беше ясно, че в продължение на години Кевин ще се нуждае от постоянните грижи на лекарите, които бяха запознати с неговия случай. Осъзнаването на тази необходимост премахна всякакви мисли за напускане на Сакраменто в близко бъдеще.

Решението да зареже всичко, за което се беше трудила, не беше толкова травмиращо, колкото тя някога си беше представляла. Ежедневният ѝ престой в интензивното родилно отделение, където ражданията и смъртта бяха ежедневие, накара Крис да не мисли за кариерата си с такива крайни понятия. Повишенията, успешните кампании и празнуването след добре свършената работа бледнееха пред начина, по който се чувстваше, когато Кевин я погледна и ѝ се усмихна за първи път. Нито един от триумфите ѝ не беше толкова дълбок или толкова трудно заслужен, както този в деня, когато се прибра вкъщи Кевин след шестмесечен престой в болницата, през който той беше наддавал по по-малко от половин килограм на месец.

Хариет и Мадлин идваха в болницата няколко пъти седмично, но никога не оставаха повече от половин час. Вниманието на Крис беше толкова погълнато от Кевин, че не беше забелязала колко бързо се влошава здравето на майка ѝ. Три дни преди Деня на благодарността Крис, осъзнавайки, че не е виждала майка си повече от седмица, се беше опитала да ѝ се обади.

Мадлин беше вдигнала телефона и ѝ беше казала, че Хариет е в болницата от миналата седмица поради силни болки в гърба. Рентгеновите снимки показали, че има три счупени прешлена, резултат от разпадащите се кости поради прогресивно развиващия се ревматоиден артрит. Беше наредила на Мадлин да не казва на Крис какво се е случило, докато не стане абсолютно наложително. Крис не

знаеше дали това беше акт на благородство или от озлобление, но беше натъжена и от двете възможности.

Опита се да посещава майка си всеки ден, но времето, което прекарваха заедно, беше тормоз и за двете. В рядък момент на искреност, те признаха неловкостта си и се съгласиха, че е по-добре да разредят посещенията до един път седмично плюс телефонни разговори всеки ден за новини за Кевин. Крис винаги се стараеше да затвори, преди връзката да се разпадне, и да ги остави и двете с илюзията, че започват да се разбират.

През следващите две години Хариет умираше бавно, като се прехвърляше от една болница в друга, докато парите ѝ се свършиха. В отчаяната си борба за живот тя ставаше все по-непоносима дори и за лекарите и сестрите. Накрая от нея се отчуждиха всички, които се опитваха да ѝ помогнат, включително и винаги вярната Мадлин, защото ги прогони с гнева и мрачното си настроение. Със смъртта си тя успя да направи това, което не беше успяла, докато беше жива — близо сто души се събраха, за да изкажат почитта си към нея. От години, това беше първият път, когато можеха да се приближат до Хариет, без да се страхуват, че ще получат остро порицание за усилията си.

С изключение на малък посмъртен дар за Мадлин, Хариет беше завещала всичко останало на Кевин под попечителство — нещо, което щеше да му позволи да тегли пари оттам за колежа, но парите нямаше да бъдат изцяло негови, докато не навършеше трийсет и пет години. Намерението беше щедро, но както се оказа, почти безсмислено. След като бяха платени всички сметки на Хариет, се оказа, че остават по-малко от седемстотин долара.

След погребението Мадлин се беше преместила в Мичиган, за да бъде по-близо до брат си. Тя и Крис поддържаха връзка и никога не пропускаха рожден ден или Коледа. Имаше моменти, в които на Крис ѝ се искаше Мадлин никога да не си беше отивала, но причините бяха егоистични и затова никога не последваха молби тя да се върне, а само покани да ги посети и да остане колкото иска.

През прозореца проблеснаха фаровете на кола и извадиха Крис от унеса ѝ. Задържа дъха си, докато се заслушваше да чуе дали колата няма да спре. Едва когато я чу да се отдалечава, осъзна колко силно бие сърцето ѝ.

Погледна Кевин, нежният му силует се очертаваше върху възглавницата, после постави ръка на гърба му и остави топлината му да завладее и нея. Близостта я успокояваше.

Без него нямаше да има смисъл да става сутрин, нямаше да има смях и слънце. Тя прокара ръка през копирената му коса, заглаждайки кичура над лявото слепоочие. Преди по-малко от двацет и четири часа животът ѝ беше точно такъв, какъвто искаше. Или поне близък до представата ѝ. Имаше моменти, в които, като погледнеше Джон и Мери, усещаше лека завист заради тяхната близост. Знаейки, че чувството между тях е толкова рядко срещано, колкото и честен политик, тя се въздържаха да размишлява върху въпроса, че на нея това ѝ липсва.

Срещаше се с мъже от време на време, но допусна само един от тях, Том Милър, да се запознае с Кевин. Том я беше помолил да се омъжи за него и за известно време тя обмисляше тази възможност. Той и Кевин се разбираха добре, но след шест месеца все още имаше някаква сдържаност между тях. Когато Крис прекрати връзката им, обясни на Том, че за да се омъжи за някого, той ще трябва да обича Кевин толкова, колкото и нея, и докато не намери такъв човек, ще продължи да живее сама.

Оттогава се беше отказала от идеята, че някога ще намери мъж, който да отговаря на идеала ѝ. Но това нямаше значение. И без това никога не беше мислила да се омъжва. Кевин, с когото споделяше живота си, беше сам по себе си чудо, каквото тя не беше и сънувала. Беше ѝ повече от достатъчен.

Тя стана и отиде до прозореца да погледне навън. Лампите, поставени на орнаментирани метални стълбове, осветяваха пустата улица. Беше започнала да обича къщата си. Движението в този квартал не беше много натоварено и все пак бяха близо до центъра. Разположена в източната част на Сакраменто, калифорнийската къща с начупена фасада, през петдесетте години от съществуването си беше достроявана от различните си собственици, понякога успешно, понякога не, и всяко дострояване имаше своя особен чар. Имаше три спални, една баня, просторна кухня и много малки килери.

Мери и Джон бяха намерили тази къща за Крис, бяха я убедили, че е добра сделка, въпреки че беше десет пъти по-стара и два пъти по-скъпа от жилището ѝ в Денвър. Първоначално ѝ беше трудно да

продаде „съвсем ново“ за „почти древно“, но после беше започнала да оценява очарованието на двойните прозорци, корнизите с орнаменти и подовете от твърдо дърво.

Беше ѝ трудно да плаща вноските, но с увеличаването на задачите и заплатата ѝ се беше увеличила. След четири и половина години стойността на къщата се беше утроила и така тя имаше вложени пари за образованието на Кевин.

Крис успя да се справи през първата година в Сакраменто, когато трябваше непрекъснато да се грижи за Кевин, и поради това не работеше. Пенсионната ѝ застраховка, спестяванията и натрупалите се пари от неползваните отпуски и болнични бяха достатъчни за това време. Когато средствата ѝ вече бяха доста намалели, Кевин беше пораснал, а здравословното му състояние — стабилизирано, така че можеше да си потърси работа. Искаше нещо, което да ѝ позволи да бъде вкъщи. Да работи на свободна практика. Служителка по обществените контакти изглеждаше логичният избор. Не само че отговаряше на образованието ѝ, но ѝ позволяваше да работи колкото иска или се нуждае.

Първоначално трябваше да подготвя съобщения за пресата, местните новини за компании и планове за ново развитие на домакинствата — изобщо всичко, което можеше да работи вкъщи. Постепенно, с израстването на Кевин, имаше повече свободно време, за да поема по-интересни и предизвикателни поръчки. Работеше директно със средствата за масова информация, вършеше някои рисковани операции — уреждаше спорове в различни фирми, за което се налагаше да отиде в даден офис, за да разбере защо някоя кампания не върви както трябва, организираше публични сбирки, на които присъстваха известни личности, дошли в града по различни причини. Някои от тях бяха толкова светски, колкото и откриването на бакалница.

Харесваше работата си най-вече заради свободата, която ѝ даваше, а и разнообразието я правеше интересна. Някой ден, когато Кевин станеше по-голям, тя си представяше как отваря собствена агенция. Дотогава щеше да продължава да допълва контактите си и да се наслаждава на времето, прекарано със сина си.

Най-изненадващото за нея след преместването ѝ в Сакраменто беше, че след като цял живот се бе борила да запази усамотеността си,

вече беше започнала да харесва усещането за близост, което съществуваше в квартала. Беше открила, че ѝ харесва съседите ѝ да се познават и да се наблюдават взаимно, като че ли бяха едно голямо семейство. Щеше да ѝ бъде трудно да загуби това, но още по-трудно щеше да е за Кевин да загуби Трейси, Мери и Джон, което най-много интересуваше Крис. Мисълта, че трябва да го раздели от тях, беше единствената, която я накара да се замисли върху решението, което трябваше да вземе.

Тя се беше сетила за него, докато четеше на Кевин приказката преди лягане. Беше толкова очевидно, че се изненада защо ѝ бе отнело толкова време да стигне до него.

Очевидно, но болезнено.

Още една причина да мрази Мейсън Уинтър.

[1] Winter (англ.) — зима — Б.пр. ↑

[2] Cold fish (англ.) — студен човек. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Мейсън Уинтър прелистваше купчината доклади върху бюрото си и се опитваше да се концентрира върху нещо, което миналата седмица беше изглеждало спешно, но сравнено с първата среща със сина му, беше минало в края на списъка му с приоритети.

Компанията „Уинтър Констракшън“ имаше прекалено много разклонения, за да може сам да контролира всичките. Той подлудяваше себе си и всички наоколо, като се опитваше да бъде на различни места по едно и също време. Проекти се преглеждаха бегло, когато беше нужна личната му преценка, редовно пропускаше заседанията на управителния съвет заради благотворителните сбирки, които спонсорираше, а личен живот почти нямаше. Единствените му посещения през последните шест месеца бяха на събития от рода „да види и да бъде видян“. Единственият път, когато се беше любил през това време, беше с репортерка, която беше дошла да вземе интервю един следобед и остана до следващата сутрин.

Основният проблем на Мейсън за наемането на човек, който да контролира средната и горната част от компанията, беше отказването от личното обвързване, което според него беше довело „Уинтър Констракшън“ до настоящото му положение. Беше дошъл в Сакраменто, за да докаже нещо — че може да играе с големите клечки и да побеждавана местно равнище, както беше побеждавал в Лос Анжелис, само че с не толкова амбициозни проекти. Беше го направил, и то за по-малко от половината време, което беше смятал, че ще му бъде нужно.

Само двама души бяха заслужили безрезервното му доверие през четиринайсетте години, откакто притежаваше компанията. Единият от тях беше помощничката му, Ребека Къркпатрик, а другият — Травис Миликин, който все повече и повече контролираше работата по строежите на „Уинтър Констракшън“. Беше стигнал до етапа, когато се нуждаеше от още един — някой честен, сигурен и лоялен, който можеше да различи лъжата, преди да чуе края на изречението, който

можеше да забележи лошата работа на някой предприемач и да държи на своето, когато крещи с шефа си. Не искаше много — бой скаут с твърдостта и свирепостта на гладна акула и цинизма на агент от ЦРУ би бил достатъчен, поне за начало.

Беше наясно, че няма да може да отдели необходимото внимание на вземането на решения, затова събра докладите и ги остави настрана. Погледна през прозореца към безоблачното небе. За да може да вижда безпрепятствено наоколо, той беше разположил кабинета си на двайсет и седмия етаж на първата си сграда в Сакраменто. Часовете, които прекарваше зад бюрото, бяха предназначени да го предпазват от непрекъснатото усещане за конкуренция, което го обхващаше винаги, когато видеше нечие друго здание. Беше благороден, но неуспешен опит.

Всички — от архитекта до градския плановик — го предупреждаваха, че никога няма да може да продаде апартаментите на последния етаж, които той настояваше да бъдат включени в сградата. Беше му повтаряно отново и отново, че центърът на града е жилищна пустош, населявана единствено от приходящи пътници и бедняци, и никой от онези, които могат да си позволят да купят неговите скъпи жилища, нямал да иска да живее там. Три седмици след началото на строителството той беше подписал документите за продажба на последния апартамент, запазвайки за себе си надстройката.

Съжаляваше единствено за това, че в стремежа си да покаже лоялност и интерес към обществото и да привлече вниманието на местните средства за информация, беше наел дизайнер от Сакраменто да обзаведе кабинета и апартамента му. Крайният резултат все едно беше излязъл от страниците на списание за архитектура — стерилен и претенциозен. Макар че стилът на обзавеждане в кабинета и апартамента да беше различен, той се чувстваше еднакво неудобно и в двата. Тихомълком беше започнал да търси някой, който да обзаведе колкото може по-скоро и двете места, без непоправимо да нарани нечие крехко его.

Беше потънал в мисли, а нефокусираният му поглед се беше спрял на портрета на Джон Балдесари на отсрещната стена, когато Ребека Къркпатрик влезе и отново го върна в действителността. Трийсет и осем годишната Ребека беше висока и слаба, с кестенява

коса, която някога е била руса, и кехлибарени очи, почти напълно скрити зад дебелия рогови очила.

— Свърза ли се с Тони относно онези суми, които бяха надхвърлени? — запита той.

Тя подхвърли една кафява папка на бюрото му:

— Той твърди, че самият ти си ги одобрил преди три дни.

— Как ли пък не! — Той се пресегна към вътрешния телефон и натисна бутона. — Джанет, извикай Тони на телефона.

Ребека задържа ръката му:

— Почакай малко, Мейсън. Двамата трябва да си поговорим, преди да се нахвърлиш върху Тони. През последната седмица на няколко пъти си казвал на хората различни неща, за които после си забравял.

Той хвърли на Ребека поглед, който сякаш казваше: „Дано да си наясно какво правиш“, натисна отново вътрешния телефон и излая:

— Задръж обаждането.

Изминаха няколко секунди, докато Ребека изучаваше шефа си, очевидно объркана от това, което виждаше.

— Какво ти става, Мейсън?

— Мислех, че си дошла тук, за да говорим за Тони — Той се облегна назад с ръце, скръстени на тила. — Ако за това си тук, продължавай. Ако не — излизай. Имам среща след половин час и искам да прочета бележките си, преди да отида.

— Олеле, наистина ли голямата лоша мечка има трън в лапата си?

— Ако не съм в прекрасно настроение, това не засяга никого другото, освен мене.

— Гледаме само себе си, така ли?

Мейсън я погледна, останал без думи. Ребека никога не му отпускаше юздите, но имаше достатъчно разум, за да запази разстояние, когато беше необходимо.

— Посочи ми една основателна причина, заради която да не те уволня — заяви той, показвайки й, че го притиска прекалено много.

— Лесно е — не си мазохист. Аз съм ключова фигура в тази организация и ти го знаеш, както и аз.

На устните му се изписа горчива усмивка. Той се наведе напред на стола.

— Къде те намерих?

— Няма значение. Не можеш да ме замениш. Няма друга като мене.

— Нещо, за което всички трябва да сме благодарни — Той изстена.

— А сега ми кажи какво те гризе отвътре.

— Не.

— Знаеш, че ще ми кажеш.

— Не и този път, Ребека — отвърна той тихо, без гняв в гласа.

— Добре. Само помни, че съм тук, ако ти... — спря по средата тя, а очите ѝ изведнъж се разтвориха, защото изведнъж се досети. — Видял си го, нали?

На Мейсън му се прииска да отрече, но знаеше, че е безполезно. През тези четиринайсет години, в които Ребека беше заедно с него, той никога не беше успявал да скрие истината от нея. Беше го виждала и в най-добрите, и в най-лошите му моменти и беше оставала до него, когато всички останали бягаха. Тя беше неговият довереник, в който той вярваше безрезервно. Беше идеалният асистент в този мъжки свят. С безличните си бизнес костюми, Ребека беше способна да се изгуби на заден план на срещи, пренебрегвана от мъже, които нямаха никаква представа, че тя наблюдава и анализира всеки техен ход.

— Преди три дни — призна той, макар че предпочиташе да задържи това само за себе си.

Тя седна в края на бюрото.

— Мислех, че оня нахакан млад адвокат, който си наел, ти беше казал да стоиш настрана, докато той намери някои отговори.

— Да, така е.

— Но, както обикновено, ти не го послуша.

— Малко по-сложно е.

Загрижеността измести възбудата в погледа ѝ.

— По дяволите този адвокат. Кажи ми как изглежда.

Мейсън се усмихна.

— Много прилича на момчето от снимката, но е и някак различен. Много странно се почувствах, когато го видях. Все едно виждах себе си преди трийсет и пет години. Той има структурата на Уинтър — тесен ханш, къси крака и дълъг труп.

— Чии очи е взел?

— На Даян.

Тя кръстоса крака и се облегна назад, като обхвана с ръце тялото си.

— Сигурно ти е било много тежко.

— Не колкото си представях. В него има много от мене и Даян, но и много, което си е само на Кевин.

— Харесва ми името.

— Дядо ми се казваше така.

— А какво мислиш за нея?

Той стана и отиде до страничната масичка, за да сипе по чаша кафе.

— Все още мисля върху това. Мнението ми при влизането беше различно от мнението ми на излизане.

— О? — възкликна тя с възбудено любопитство. — Как си го обясняваш?

— Тя каза, че не знае за писмото.

— И ти й повярва?

— Сега — да. В реакцията й се усещаше страх и враждебност, но не и вина. — Той подаде на Ребека чашата с кафе и седна.

— Как изглежда?

— Средно висока, не толкова слаба като Даян, но също като нея дългокрака.

Ребека се разсмя.

— Опитай се да повториш това бързо пет пъти.

Мейсън отпи една голяма глътка кафе, без да забелязва, че то изгори езика му.

— Има ужасни очи — от онези, които проникват до мозъка на костите ти. Имам чувството, че Кевин не може лесно да я измами.

— Ще ти разреши ли да го виждаш?

— Не доброволно. — Той се ухили. — Не зная защо, но тя не ме хареса.

Ребека беше истински изненадана:

— Виж ти.

Изминаха няколко секунди, преди Мейсън да проговори отново. Когато това стана, той беше тих и спокоен:

— Разчитах да си тръгна и да се престоря, че никога не се е случвало, но щом го видях, се усетих окован. Колкото можех да полетя,

толкова можех и да си тръгна.

— Казах ти.

— Да, зная, но не ти вярвах. Никога не съм си мислил, че бащинството е за мене.

— Това е повече от бащинство — отвърна ти тихо. — Кевин те връща към Даян.

Личният телефон на Мейсън иззвъня. Той вдигна слушалката.

— Да? — Той слушаше внимателно, после бутна стола си назад и стана. — Веднага идвам.

— Какво е станало? — запита разтревожено Ребека.

— Нищо, което да ме изненада — отвърна той, взе сакото си и тръгна към вратата.

— Кристин Тейлър действа точно така, както и аз бих постъпил при подобни обстоятелства. Сега зависи от мене да я убедя, че няма да може да се измъкне.

— Успех — каза Ребека.

— Благодаря, но не ми е нужно пожелание.

— Може би не, но аз все пак бих наглеждала тила си, ако бях на твоето място — отвърна тя и излезе заедно с него в коридора. — Не само мечките пазят ревностно малките си.

— Кристин Тейлър е най-малкият ми проблем.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Крис намести Кевин на коленете си и зарови нос в тила му, вдишвайки аромата на току-що измитата му коса. По пътя за летището буквално я беше бомбардирал с въпроси, но сега, когато бяха вече там, той се беше умълчал странно, като че ли се опитваше сам да си изясни това, което му беше казала.

Беше очаквала, поне в началото, че ще реагира с по-голям ентузиазъм. Той обичаше самолетите и често искаше да го води на летището, за да ги гледа как излитат и кацат. Сега обаче, когато наистина щеше да лети, не изглеждаше особено впечатлен. Вместо да се ентузиазира за това, което му беше казала, че ще е приключение, той продължаваше да пита кога ще се върнат вкъщи. Не можеше да разбере, че се местят другаде и че никога няма да се върнат.

Тя размисли и после отхвърли мисълта, че момчето не разбира. Имаше много малко неща, които Кевин не разбираше. По-скоро търсеше начин да я накара да промени решението си.

Той наклони глава към рамото ѝ.

— Може ли Трейси, чичо Джон и леля Мери също да дойдат? — запита той, нарушавайки мълчанието.

— Може би някой ден ще ни дойдат на гости.

— Защо не могат сега?

— Защото няма къде да ги настаним.

— Новата ни къща също ли ще бъде жълта?

— Ако не е, ще я боядисаме.

— Може ли Трейси да помогне?

— Ако ни е дошла на гости, може.

— Защо не можеше да си взема играчките?

— Защото няма място в самолета.

— Може ли пощаджията да ги донесе?

— Може би по-късно. Ще видим. — Крис въздъхна облекчено, когато той отново потъна в мълчание. Тя усещаше болката му така, сякаш беше нейна, но си повтаряше, че това, което прави, е най-

доброто и за двамата. Надяваше се един ден той да разбере, че тя е трябвало да направи каквото може, докато все още има избор.

Знаеше, че по принцип не е правилно да лишаваш едно дете от баща му. Възможно беше дори някой ден Кевин да оспори решението ѝ. Но тя беше готова да поеме риска. Прекалено голям беше залогът, за да се спира на дреболии, като например какво би си помислил или не Кевин в бъдеще. Може би когато пораснеше и станеше по-способен да се пази от влиянието на човек като Мейсън Уинтър, щеше да му каже за баща му и да го остави да реши дали иска, или не някой като него в живота си.

Тя не каза на никого за решението си да напусне града, дори и на Мери. Да пази тайна от онези, на които всичко беше казвала, беше много трудно, но Мери щеше да я накара да остане и да се бори, а Крис не можеше да поеме риска да изгуби. Колкото и да ѝ беше трудно да признае, все пак Мейсън имаше пълното право в случая. Както тя го разбираше, така и в съда щяха да го разберат. Накрая ѝ остана само една възможност. Ако искаше да предпази Кевин, трябваше да напусне града, докато все още имаше право за това.

Първоначално успешното организиране на изчезването я плашеше. Постоянно мислеше за детектива, който Мейсън беше наел. Ако веднъж ги беше намерил, щеше да го направи и втори път. Не само че трябваше да е с една крачка напред, но и трябваше да е сигурна, че не оставя никаква следа. Хитрините не бяха в стила на Крис, мозъкът ѝ не работеше по този начин. Тя беше пряк човек, който винаги посрещаше проблемите с главата напред. Но сега беше различно. Никога залогът не е бил толкова голям.

Точно когато си мислеше, че всичко е предвидила, се сещаше за нещо, което можеше да я провали. Тя дори не се беше сетила да използва чуждо име, когато купуваше самолетните билети, докато правеше резервациите по телефона. Все още не беше решила точно накъде ще пътуват, защото си мислеше, че ще остави някакви следи, ако знае къде отиват.

Да се обади на Мери от Далас беше единственото, което беше планирала. Докато е безопасно за всички, щеше да телефонира на семейство Хендриксън. Но ако Мейсън започнеше да си търси правата в съда, щеше да се наложи да изчезне отново или да постави Мери и Джон в неприятната позиция или да предадат приятелите си, или да

лъжат, след като са дали клетва. Ако имаше късмет, щеше да уреди продажбата на къщата, преди това да се случи. Като опразнесе банковата си сметка и продадеше малкото си акции, щеше да събере достатъчно, за да могат двамата с Кевин да изкарат годината, може и малко повече, ако внимаваха, и после щяха да са изцяло зависими от парите, които заработеше.

Решението какво да вземе и какво да остави беше по-лесно, отколкото очакваше, благодарение на случайна забележка на Джон Хендриксън. По време на редовното им посещение в пицарията на Пит предишната вечер, той им беше разказал за някакъв пожар в една къща при последната му смяна и за нещата, които пожарникарите се бяха опитали да спасят. Тя си представи, че е в същата ситуация, и се запита какво би взела, ако има само пет минути. Притесни се за неща, които не можеше да замени — снимки и семейни антики.

През нощта ги опакова и на следващата сутрин остави кутиите на гардероб, като възнамеряваше да си ги потърси, когато двамата с Кевин се установяха някъде и вече беше сигурна, че Мейсън не ги търси повече.

Беше закарала колата си на летището и я беше оставила на постоянен паркинг, защото не искаше някой да види как тя и Кевин се качват в такси с багажа. След като се установяха, щеше да изпрати фактурата за паркиране, ключовете и бележка на Мери с инструкции да продаде колата и да прибави парите към сметката ѝ.

Докато поглеждаше към таблото, за да види часа на пристигане на самолета, който щеше да ги отведе в Далас, погледът ѝ мина покрай висок мъж в костюм на тънко райе, който се приближаваше към тях. Въпреки че погледът ѝ се фокусира върху монитора, съзнанието ѝ го изключи.

Какво, по дяволите, правеше Мейсън Уинтър тук? Дали някакъв бог на съвпадението ги беше довел на едно и също летище, по едно и също време? И което беше по-важно — беше ли я видял, или тя все още имаше време да изчезне в тълпата?

Със свито сърце хвърли поглед в неговата посока. Всякакви помисли за измъкване се изпариха. Той гледаше точно към нея.

Кевин се въртеше в скута ѝ, търсейки по-удобно място. Той забеляза разтревоженото ѝ изражение и попита:

— Какво има, мамо?

— Нищо — едва успя да отвърне тя. — Стори ми се, че виждам някого, когото познавам.

— Кой?

Тя се опита да се усмихне окуражително.

— Той си отиде. — Тя се надигна от стола, но преди да се изправи, усети върху рамото си някаква ръка. Не беше изчезнал, просто беше минал зад нея.

— Моля ви, останете, искам да поговорим — каза Мейсън спокойно, дори сърдечно.

Кевин се обърна да види кой говори.

— Хей, аз ви познавам — каза той, за първи път оживен този ден. — Вие идвахте вкъщи.

— На рождения ти ден — добави Мейсън.

— Аха — съгласи се Кевин, очевидно доволен, че не само той си спомня.

— Може би този път майка ти ще ни запознае — предложи Мейсън, като многозначително премести погледа си от Кевин към Крис.

Кучият му син я беше заклецил в ъгъла. Нямахше друг избор, освен да изпълни предложението му.

— Кевин, това е Мейсън Уинтър... — Естественият завършек на изречението увисна тежко във въздуха.

Мейсън остави тази възможност да се изплъзне, пренебрегвайки напълно Крис, докато ръката му обгръщаше нежно тази на сина му.

— Много се радвам да се запознаем, Кевин.

— Приятел на мама ли сте, или сте от бизнес партньорите й?

— В момента нито едно от двете. Но се надявам, че това няма да ни попречи ние двамата да станем приятели.

Кевин погледна към Крис, сякаш търсеше одобрението й. Преди тя да може да му отговори, към пистата се насочи самолет, който привлече вниманието му.

— Това ли е нашият самолет, мамо?

Мейсън впи поглед в Крис.

— Заминавате ли за някъде? — тихо попита той.

— Това не е случайна среща, нали? — също тихо го контрира с въпрос тя. — Наредили сте да ме следят.

— Подозирах, че можете да се опитате да направите нещо такова.

— Колко умно от ваша страна. Сега...

— Оу — изохка Кевин, — пусни ми ръката, мамо. Боли ме.

Мейсън насочи вниманието си към Кевин:

— Ако наблюдаваш през онзи прозорец, ще видиш как мъжът на земята обяснява на хората от самолета какво да правят.

— Може ли, мамо? — запита Кевин, почти смъкнал се от коленете й.

Не й се щеше да се съгласява с нещо, което Мейсън беше предложил, но в случая беше по-важно Кевин да не чуе предстоящия разговор.

— Добре. Но не отивай никъде другаде. — Когато той се отдалечи, тя се обърна към Мейсън. — Как смеете?

Усмивката, която се появи на лицето му, никога не достигна до очите му.

— Бащата има право да показва на сина си нови неща.

— Копеле такова. Защо се опитвате да ме убедите, че се интересувате от Кевин, след като целият град знае, че ви е грижа единствено за строежа на грозни складове и прибавянето на нови имена към списъка със завоеванията ви?

— И защо, ако мога да зная, бих правил това?

— Не зная, но ще разбера.

— Да разбирам ли, че все пак ще останете?

Тя го изгледа гневно:

— Не можете да ми попречите да тръгна.

— Ако искате заповед от съда, аз ще взема. Има няколко съдии, които ще се радват да ми услужат. Трябва само да поискам. И не мислете, че не мога да ви задържа, докато не бъдат уредени всички формалности. Както току-що посочихте, аз съм добре познат в града. Трябва само да кажа на полицията, че искате да изчезнете със сина ми, и те ще ви измъкнат оттук, преди да можете да отворите уста да протестирайте. — Той присви очи. — Ако помислите малко, ще разберете, че наистина не трябва да ме притискате прекалено много. Как ще изглежда един опит за отвличане в досието ви, когато това стигне до съда?

— Блъфирате.

— Вие очевидно не ме познавате толкова добре, колкото си мислите.

— Никога няма да спечелите — заяви Крис по-убедена, отколкото беше.

Той се изсмя:

— Ако наистина вярвахте в това, нямаше да бъдете тук.

Отчаянието я подтикна към перчене. Тя реши да опита друг подход.

— Защо го правите? Какво можете да спечелите?

Той ѝ хвърли невярващ поглед.

— Дяволите да ви вземат, госпожице Тейлър, крайно време е да си набиете в главата, че без значение е колко ви се иска да не е така, но онова дете там е мое. Да не мислите, че само вие можете да бъдете родител? Не ви ли е хрумвало, че аз също мога да имам подобни чувства, и по правото на раждане и всички други права, за които можете да се сетите, аз също мога да искам това, което вие щастливо смятате само за свое? — Той си пое дъх и стана. — А сега ще ми позволите ли да ви изпратя до колата ви?

— Ще ми се да ви пратя в ада!

— Може би някой ден и това ще стане, но не когато вие искате. — Когато тя не направи никакъв опит да стане, той добави: — Няма да си тръгна оттук, докато и вие не го сторите, така че можете да си вдигнете задника от този стол и да тръгвате.

— Багажът ми...

— Вече е на път за дома ви.

— Как... — Тя спря, защото не искаше да му доставя удоволствие и да се интересува как е постигнал нещо, което би било невъзможно за повечето хора. — Няма значение — завърши тя, праметна чантата си през рамо и се изправи.

— Да повикам ли Кевин?

— Не се доближавайте до него.

— Все някога ще трябва да му кажете за мене. — Той млъкна. Гласът му стана по-мек и нежен. — Или искате аз да сторя това?

— Не. Ако изобщо ще научава за вас, ще бъде от моята уста.

— Не може наистина да вярвате, че имате някакъв избор. — Той я хвана за ръката и я накара да го погледне. — Не съм лош сън. Няма да се събудите утре сутринта и аз да съм изчезнал. Единственото,

което можете да избирате, е при какви обстоятелства ще кажете на Кевин, че има баща.

— Ако толкова много ви е грижа за него, колкото твърдите, нямаше да му причинявате това.

Той я пусна:

— Какво му причинявам? Искам да го обичам, да се грижа за него, да разширя малко света му. Каква вреда смятате, че ще му нанесе?

— Ще преобърнете света му.

— За неговия или за своя свят се страхувате?

— Той е един и същ — отвърна тя почти шепнешком.

Мейсън погледна към Кевин и няколко дълги секунди се взира в сина си.

— Какво сте му разказали за мене?

— Не знаех кой сте. Как можех да му кажа каквото и да било?

— Нещо трябва да сте му казвали, когато ви е питал защо другите деца имат бащи, а той няма.

— Обясних му, че е тайна, която майка му Даян никога не е споделяла с мене. Това е всичко, което знаех за вас... — тя се поколеба, несигурна дали да продължи и да му каже останалото.

— Продължавайте.

Тя го наблюдаваше, докато той гледаше Кевин, и отново беше изненадана колко много си приличат. Опита се да си представи Мейсън и сестра си заедно — как се любят, как се усмихват, как споделят интимни неща. Какво беше видяла в него Даян, което Крис не можеше?

— Казах му, че всичко, което зная, е, че мама Даян много ви е обичала.

Мейсън присви очи, докато изпитателно я наблюдаваше.

— Май че трябва да ви благодаря поне за това.

— Не се надявайте на повече.

Той поклати глава:

— Защо трябва да усложнявате нещата?

— Ако имахте поне малка представа от това, какво е да бъдеш родител, щяхте да разберете защо възнамерявам да се боря докрай. Посяването на семе и появяването шест години по-късно, за да видите как то е израснало е безсмислено. Времето, прекарано с детето, е

истински важното в неговия живот. И след като аз съм прекарала това време с Кевин, аз съм тази, която решава кое е най-добре за него. Вие не бихте могли да сте това, господин Уинтър, дори и при по-добри обстоятелства.

— Много убедителна реч, госпожице Тейлър. Но имате един малък пропуск. Ако знаех за Кевин, аз щях да съм първият, който да се появи при него.

— Сега е лесно да заявите това.

— Не само лесно, а и неоспоримо. Кой ще оспори какво бих направил тогава, след като реагирах по този начин веднага след получаването на писмото на Даян?

Крис усети земята да се изплъзва изпод краката ѝ.

— Можете да казвате каквото си искате, но никога няма да ме убедите в искреността си. Ако наистина Кевин ви интересува, оставете го на мира.

— Въртим се в затворен кръг. Не виждам никакъв смисъл да продължаваме. Зает съм, а съм сигурен, че и вие имате работа. — Той се насочи към изхода. — Ще тръгваме ли?

— Тръгвайте. Аз ще почакам, докато Кевин се нарадва на самолетите. Поне да има някаква полза от идването ми дотук.

Той се изсмя:

— Хубав опит.

— Какво има? Нали вашият детектив постоянно ни следи?

— Това е нещо, с което предпочитам да се занимавам сам. А сега, ако сте готова?

— Трябва ми време да обясня на Кевин.

— Ще имате достатъчно време да му обясните, докато го карате към къщи.

— Учудващо. Тъкмо когато започна да мисля, че ви мразя колкото мога да мразя всеки друг човек, казвате нещо, което увеличава мизата.

Той не обърна внимание на опита ѝ да го уязви.

— Искате ли аз да доведа Кевин?

Вместо отговор, тя отиде до прозореца, постоя малко до Кевин и приклепна до него.

— Познай какво ще ти кажа?

— Какво? — попита той, а вниманието му все още беше приковано към самолетите.

— Реших, че все пак можем да останем в Сакраменто.

Той я погледна с блеснали от възбуда очи:

— Наистина ли?

Тя кимна, защото не се доверяваше на гласа си.

Възбудата му изчезна също толкова бързо, колкото се беше появила.

— Означава ли това, че няма да летим със самолет?

Искаше ѝ се да плаче и да се смее едновременно. Типично в стила на Кевин беше да иска нещо в мига, в който са му го отнели.

— Не днес. Но някой ден ще летим.

— Обещаваш ли?

— Честна дума. — Тя се изправи и го хвана за ръка.

— Мога ли да кажа на Трейси?

Тя нарочно мина с Кевин покрай Мейсън Уинтър и излезе от сградата, без да го погледне.

— Разбира се.

— Може ли и тя да дойде? — запита Кевин.

— Зависи къде отиваме. — С всяка стъпка тя се чувстваше все по-притисната.

— Ще ѝ кажа веднага, щом се приберем вкъщи.

Тя тайно изтри една сълза от ъгъла на окото си.

— Помни, че трябва да внимаваш с обещанията. Понякога те могат да наранят хората.

Той я погледна.

— Ти обеща, че ще имаме ново жилище.

— Зная.

— Няма нищо, мамо. И без това не беше хубаво обещание.

Тя разроши косата му:

— Може би не, но тогава изглеждаше най-доброто.

На път за вкъщи Крис и Кевин се отбиха в супермаркет да купят хранителни продукти и половинка сух хляб, за да нахранят патиците в парка „Маккинли“. Когато отидоха в парка, Крис седна на тревата и

започна да наблюдава Кевин, който внимателно дробеше хляба, за да бъде сигурен, че дори и най-плахите птици ще получат своя дял.

Беше направила всичко, за да насърчи щедростта и нежността у Кевин. Светът, в който той щеше да живее, щеше да се нуждае от хора, които да намират най-подходящи решения за безнадеждни ситуации на високо политическо ниво или просто във всекидневния живот.

Всичко онова, което преди за Крис беше напълно далечно и чуждо — мирът, братството и разбирателството между държавите, спасяването на земните ресурси чрез рециклиране, защитаването на застрашените от изчезване видове, защото загубата на един се усещаше от всички — след появата на Кевин в живота ѝ се беше превърнало в нейна мисъл и грижа. Тя искаше да направи всичко възможно, за да бъде сигурна, че светът, който той и неговото поколение щяха да наследят един ден, ще бъде по-добър от нейния. Идеята беше проста, но мъдра. И нейните действия бяха най-добрият начин да покаже на Кевин колко много го обича.

Когато хлябът свърши, те се разходиха сред градината от рози и после отидоха до тенис кортовете да погледат две жени на средна възраст, които пропускаха топката по-често, отколкото я улучваха.

Накрая, когато Крис не можеше да отлага вече завръщането им у дома, тя и Кевин се изкачиха обратно до колата и изминаха няколкото преки до Четирийсет и втора улица. След като влязоха вкъщи, тя се обади на Мери и попита дали Кевин може да прекара следобеда у тях.

Ако искаше да спечели битката с Мейсън Уинтър, трябваше да направи всичко възможно да засили превъзходството си. Изпрати Кевин до къщата на Хендриксън и почака, докато той влезе. Обеща на Мери, че ще ѝ обясни какво става, когато се върне да прибере Кевин. Прибра се вкъщи и си уреди среща с Пол Майкълс за следващия ден. Въпреки че той със сигурност щеше да твърди, че не е подходящият за този случай, защото не се занимава със семейно право, за Крис бяха по-важни страстта и вниманието, които щеше да употреби в борбата ѝ срещу Мейсън, отколкото опитът. Само защото правото беше на страната на Мейсън Уинтър не означаваше, че това, което той прави, е правилно.

Прекара останалата част от следобеда в разопаковане на багажа.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Мейсън излезе от асансьора и стъпи на това, което щеше да бъде последния етаж на хотел „Капитол Корт“. Проектът изоставаше с три седмици. Като се имаха предвид закъсненията с доставките и проверките, не беше чак толкова лошо, но не беше и повод за радост.

Реши, че е най-разумно да поговори лично с бригадира и да го окуражи да направи всичко възможно, за да ускори нещата. Беше открил, че дори когато всичко вървеше по разписание, е добре да подсеща внимателно или не толкова внимателно онези, които отговаряха за работата. В резултат на това, през четиринайсетте години от съществуването на „Уинтър Констракшън“ те винаги предаваха обектите в срок. Дори да се наложеше към хотела да бъдат прехвърлени хора от останалите строежи, той щеше да бъде открит навреме. Но ако не станеше така, щяха да падат глави.

— Ей, господин Уинтър, к'во правите? — Някъде отгоре долетя глас.

Мейсън сложи ръка на каската си и погледна нагоре. Усмихна се на работника, който надничаше през железните пръти.

— Как са близнаците, Калвин?

— Страхотно, особено след като започнаха да спят нощем. Искях да ви благодаря за детските креватчета, дето сте пратили. Много са готини. И изглеждат чудесно в стаята.

— Жена ти вече ми благодари.

— Тя спомена, че ще го направи, но исках и аз лично да ви кажа.

Способността на Мейсън да проявява интерес към личния живот на подчинените си до голяма степен се дължеше на Ребека. Тя го информираше за ражданията, смъртните случаи и всички други събития, важни за хората, които работеха за него, и се стараеше да изглежда така, сякаш отзивът е само негова идея.

— Долу ми казаха, че Хауърд е тук. Виждал ли си го?

— Хауърд обядва. Но Травис е тук — добави Калвин след малко.

— Изпрати го долу, моля те.

— Г'тово, господин Уинтър.

— Тръгвам — добави един по-нисък и по-силен глас.

Мейсън се отправи към временното стълбище и почака. След секунди се появи и Травис Миликин. Въпреки че трябваше да се протегне, за да стане метър и седемдесет, с набитото си тяло и обветрено лице Травис усмиряваше едрите строителни работници и наконтените градски архитекти с еднаква лекота. Зад тази външност се криеха енциклопедични познания за строителството. Нямаше въпрос, за който Травис да няма отговор. Прехвърлил петдесетте, той беше два пъти развеждан, сега отново женен и толкова щедър, колкото и сприхав.

— Приеха ли водопроводната мрежа? — запита Мейсън без предисловие.

— Инспекторите все още не са стигнали до тук.

— Дяволите да ги вземат. Никой ли не им е казал в какъв срок работим? — зададе той риторичен въпрос.

Травис изтри ръцете си в дънките:

— Знаят и пет пари не дават. Защо да го правят?

Бумът в строителството беше изненадал всички в града. Във всеки отдел имаше недостиг на хора, бяха претрупани с работа и нямаха време да се занимават с оплакванията. Мейсън правеше всичко възможно, за да е в добри отношения с тях поради съвсем егоистични причини. Понякога това му осигуряваше повече внимание, понякога — не.

— Направи каквото можеш и ме дръж в течение — каза той.

Травис бутна с крак парче бетон, вдигна го и го пусна в джоба си.

— Между другото, харесва ми новият човек. В началото му беше доста трудно, но мисля, че бързо ще навлезе в работата. — Той хвърли поглед към Мейсън. — Не ме разбирай погрешно, но ми напомня малко за брат ти.

Мейсън се замисли.

— Боже господи, прав си.

— Не трябва да позволяваш да повлияе на чувствата ти. Повдигнах въпроса, защото знаех, че рано или късно ще ти направи впечатление, а в този случай мисля, че колкото по-рано, толкова по-добре.

— Как, по дяволите, съм могъл да го пропусна? — запита се разсеяно Мейсън. Забележката на Травис предизвика горчиви спомени, които бяха така свежи, сякаш се бяха случили преди четиринайсет дни, а не преди четиринайсет години.

— От това, което чувам, напоследък те занимават по-важни неща — каза Травис, а обикновено резкият му глас сега звучеше по-меко.

— А ти откъде знаеш? Не съм те виждал откакто се върна от Лос Анжелис. — Травис все още ходеше от време на време на юг, за да наглежда нещата там, след като бяха преместили централата на фирмата в Сакраменто.

— Досега би трябвало да си разбрал, че много малко неща ми убягват. — Той забеляза още едно парче бетон и го вдигна.

— Кучи син — изръмжа Мейсън. — Сигурно и всички останали знаят.

Травис сви рамене:

— Е, не са го чули от мене. Може да зная много неща, но не ги разпространявам.

— За бога, Травис, зная. Всъщност няма голямо значение кой знае и кой не. Скоро официално ще съобщя. Просто исках сам да ти кажа.

— И кога ще доведеш хлапето насам?

Мейсън разхлаби вратовръзката си. Бяха в средата на още една рекордно гореща вълна, втората, откакто се беше преместил в Сакраменто. Дори и на двайсет и втория етаж не подухваше никакъв вятър, за да изсуши потта.

— Първо трябва да прескоча няколко препятствия. Сестрата на Даян не беше особено доволна да ме види на прага си. Ще мине известно време, докато изясним нещата между нас.

— Вашите знаят ли?

Травис беше единственият човек, който имаше смелостта да го пита за семейството му. Без съмнение и други служители бяха любопитни, но само Травис си беше извоювал правото да пита.

Преди четиринайсет години, когато Мейсън беше изключен от управлението на строителната компания „Саутуест“ от баща си и брат си и трябваше да ги съди, за да му бъде платена частта от фирмата, която беше изградил със собствените си пари, Травис се беше възмутил от несправедливостта. Като шеф на строителния отдел на

„Саутуест“ той имаше какво да губи, ако вземеше страната на Мейсън, но това не го спря. Беше първият, който свърза съдбата си с младата компания „Уинтър Констракшън“, присъединявайки се към нея още преди тя да има съдебно разрешение или канцелария.

Когато в началото, за да спестява от заплати, Мейсън работеше по осемнайсет часа на ден, седем дни в седмицата, правеше оферти, движеше нещата в кантората, опитваше се да се справи с неизбежното любезничене и да не изпуска от поглед напредването на строителните работи, Травис се беше съгласил да получава процент от печалбите вместо заплата. По онова време, когато дори кутия моливи беше разточителство, споразумението беше истинска благодат. Жестът на Травис не само беше помогнал да осигурят нужния капитал, но и беше повдигнал настроението на останалите служители. Бяха нужни по-малко от пет години договорът да стане смущаващо изгоден за Травис и той да поиска отново да мине на заплата. Мейсън беше отказал.

В началото Мейсън се беше забавлявал с идеята да нарече компанията „Финикс Констракшън“. Травис му предложи да използва името Уинтър в бизнес, който някой ден ще засенчи „Саутуест“ като много по-подходящ и остър трън в очите на семейството на Мейсън.

Ребека Къркпатрик беше пристигнала в деня, в който надписваха новото име на ремаркетото, което тогава изпълняваше ролята на кантора на компанията и на жилище на Мейсън. Тя влезе незабелязано, остави резюмето си от една страничка на бюрото и обяви, че търси току-що стартираща фирма, с която да свърже съдбата си, и че според нея вече я е намерила.

После тримата се бяха обединили в преследването на общата цел и бяха станали по-близки от семейството, което Мейсън беше оставил зад себе си. Ребека и Травис бяха празнували с него, когато той и Сюзън се бяха оженили, и бяха стояли до него на нейното погребение пет години по-късно. През последвалите черни дни, когато всичко сякаш се срутваше около него, те двамата бяха стълбовете, които го задържаха изправен. Бяха се радвали, когато Даян се появи в живота му, и се бяха чувствали предадени като него, когато го напусна. Те бяха единствените членове от семейството на Мейсън, които Кевин щеше да види някога.

— Не — отговори най-после Мейсън на въпроса на Травис. — Не съм им казал и не смятам да го правя.

— А майка ти? — настоя Травис.

Гняв, толкова дълбоко преплетен с болка, че той не можеше дори да ги различи, разтърси Мейсън.

— Какво? — отрязва го той.

— Не мислиш ли, че...

— Ако мога да го избегна, и на нея няма да кажа — довърши той.

— След случилото се тя вече няма права на баба.

— Смятах, че можеш да премислиш. Според мене тя беше заклещена в центъра на събитията и беше предварително прокълната, по който и път да тръгнеш.

— Затова не тръгна нито по единия, нито по другия и мълчанието ѝ стана очебиешо.

— Може би сега, когато самият ти имаш дете, ще разбереш някои неща.

— С възрастта започваш да омекваш, Травис.

— Знаеш много добре, че двете неща нямат нищо общо.

Мейсън се обърна и погледна към реката. Както винаги, погледът му обходи парцелите, които се опитваше да събере в един огромен участък, откакто беше дошъл в Сакраменто. Помисли да каже на Травис за напредъка, постигнат от Ребека с един от фермерите, но после реши да не го прави. Ако в началото фермерът категорично отказваше да подпише документ с обещанието да продаде земята на „Уинтър Констракшън“, когато Мейсън започнеше целия проект, то сега поне даваше признаци, че срещу съответния стимул ще предложи първо на Мейсън собствеността си.

Травис все още смяташе цялото начинание за безразсъдно смело, не, повече от безразсъдно смело — беше убеден, че проект с такъв обхват и толкова рискове ще бъде пълен провал за „Уинтър Констракшън“. Но в този момент дори неодобрението на Травис не беше достатъчно, за да разубеди Мейсън.

Беше решен да остави подписа си върху тази земя за бъдещите поколения. Преди два месеца го искаше заради себе си. Сега щеше да бъде подарък за сина му.

Той изсумтя презрително, докато сваляше каската си и бършеше потта от челото си. Не Травис омекваше с възрастта, а той самият.

— Не зная за тебе — каза Мейсън, обръщайки се към приятеля си, — но аз нямам време да се мотая и да се заяждам. Трябва да се

срещна с някои хора.

— Ако единият от тях е Тони Авалон, кажи му да си домъкне задника при онзи склад утре сутринта.

Мейсън беше благодарен на Травис, че изостави въпроса за сина му, макар да беше очевидно, че има какво да добави.

— Ще кажа на Ребека да предаде съобщението. Ако говоря с него в сегашното си настроение, той никога няма да пожелае да работи отново с нас.

— Не зная дали би било голяма загуба.

— Може би трябва да поговорим за това. Той вече има готова оферта за проекта на Уат авеню. Ако ще му подбиваме цената, трябва да съм сигурен, че имаме някои хора, на които можем да разчитаме. — Мейсън стигна до края на сградата и помахаше за асансьора.

— Ще се видим на закуска при Пава.

— Разбира се, аз черпя.

Травис се разсмя.

— Ти си евтино копеле, Мейсън.

— А ти си богато, Травис.

Смехът стана още по-силен.

— Аз ще оставя бакшиша.

Мейсън отвори вратата на асансьора, влезе вътре и се обърна към Травис:

— По-добре облечи нещо старо. Спомням си, че последния път, когато остави бакшиш, сервитьорката те поля с кафе.

Същата вечер Мейсън си тръгна от работа по-рано, за да облече смокинга си за гала празненството на изкуствата в хотел „Хаят“. Смяташе да изпрати кола за гаджето си, Кели Уайтфийлд, но в последната минута промени решението си и сам отиде да я вземе.

Вечерята с танци беше още едно задължително мероприятие, но този път имаше и нещо интересно. Досега единствено „Хаят“ осигуряваше необходимите условия за хайлайфа. Веднага щом „Уинтър Констракшън“ завършеше хотел „Капитол Корт“, положението щеше да се промени. Известно време щеше да има борба между двете фирми за привличане на клиенти — по изчисленията на Мейсън — около три-четири години. После бизнесът щеше да се е

разширил достатъчно, за да запълни два луксозни хотела. Междувременно Мейсън разчиташе, че „Капитол Корт“ ще привлече достатъчно хора от „Хаят“.

Щеше да бъде тактическа грешка да не отиде на тазвечерното събиране. Отсъствието му щеше да бъде забелязано и обсъждано. На присъствието му нямаше да обърнат особено внимание. Освен това му се полагаше и една свободна вечер, а никой не беше по-подходящ от Кели Уайтфийлд да го отвлече от работата.

Беше подбрал и затова реши да мине по малките улички, вместо да кара по магистралата до двуетажния апартамент на Кели. Бризът откъм делтата най-после беше преминал през пролива и беше смъкнал температурата в долината с петнайсетина градуса, въздухът отново можеше да се диша и отвореният люк на колата му вече не беше безумие.

Поршето се промъкваше плавно и грациозно сред останалите коли в петъчната вечер и беше истинска наслада да го караш. През осемте години, откакто го имаше, Мейсън беше навъртял едва шестдесет и три хиляди километра, повечето от които през зимата, когато бизнесът малко замираще и това му позволяваше да натовари ските и да се отпрати към планината. Да живееш в северна Калифорния и да не караш ски, беше все едно да засадиш градина и да не ядеш от нейните плодове.

Чудеше се дали карането на ски щеше да хареса на Кевин. Мисълта го накара да се усмихне. Години наред беше наблюдавал деца, стигащи до коляното му, да летят по склоновете със смайващо умение, да изпълняват християния сякаш краката им бяха гумени, да отказват да се приберат, докато устните им не посинееха от студ. При мисълта, че някога можеше да погледне към върха на пистата и едно от децата, настървени да стигнат първи до долу, да е синът му, у него се надигна поток от сложни и силни чувства.

Съвсем несъзнателно Мейсън посегна към мигача, когато наближи Четирийсет и втора улица. Едва когато спря срещу къщата на Крис и Кевин и излезе от колата, той разбра какво прави — точно онова, което беше направил и преди, и което неговият адвокат му беше казал никога да не повтаря. Не го интересуваше. Спокойният и пресметлив разум, който му служеше толкова добре в работата, явно се превръщаше в пълна каша, когато станеше въпрос за сина му.

Поглеждайки през прозореца, докато наближаваше входната врата, той видя, че Крис говори с някой друг в кухнята. Той застана пред вратата и позвъни.

— Аз ще отворя, мамо — извика Кевин.

— Няма нужда, Кевин, аз...

Или Крис не го каза достатъчно високо, или не беше достатъчно бърза да го хване, преди да отвори вратата.

— Здравсти — каза той, разпознавайки веднага Мейсън.

— Здравей — отвърна Мейсън, изненадан от силното удоволствие, което го заля.

— Да извикам ли мама? — запита Кевин.

Това беше последното нещо, което Мейсън искаше, но знаеше, че няма друг избор. Ако съществуваше и най-малката възможност той и Крис да оправят нещата помежду си, без да стигат до съд, не му се искаше да рискува този шанс, като я ядоса още преди да са говорили. Осъзнаваше много добре, а беше сигурен, че и Крис знае, че ако тя има що-годе добър адвокат, можеше да блокира молбата му за съвместно попечителство с години.

— Ако не е заета — отвърна той неохотно.

Още една глава се показва до тази на Кевин.

— Това е човекът, за който ти разказах — обърна се Кевин към момиченцето. — Онзи, който мама и аз видяхме на летището.

— Има хубави дрехи — каза момиченцето, сякаш Мейсън не беше там.

Като се обърна към Мейсън, Кевин продължи:

— Мама е в кухнята с леля Мери. Прави масленки с фъстъци. Но може да спре за малко.

— Тук съм, Кевин — заяви Крис, като бършеше ръцете си с кърпа, докато идваше към вратата. Тя погледна ледено Мейсън и после насочи вниманието си към Кевин.

— Защо не отидете с Треиси да си поиграете в задния двор, докато аз поговоря с господин Уинтър?

— Но ние си играехме с Легото в спалнята — възпротиви се той. Тя постави ръка на рамото му и го побутна зад себе си.

— Ще го довършите по-късно.

— Може ли да изнесем Легото навън?

— Някога разрешавала ли съм ти да го изнасяш навън?

— Не.

— Нищо не се е променило.

— Може ли да си вземем по една сладка?

— Помолете леля Мери да ви даде.

— Може ли да вземем по две?

— *Кевин!* — започна тя, а тонът ѝ показваше, че вече е преминал границата. Той се предаде, хвана приятелката си за ръка и тръгна към кухнята. Когато се отдалечи, Крис отново се обърна към Мейсън вбесена.

— Какво правите тук?

— Искях да видя Кевин — отвърна той, като реши да заложи на искреността.

— Знаете моето отношение към това.

— Реших, че може би сте размислили — каза Мейсън, опитвайки се да говори сговорчиво и смислено, макар че усилието почти го задавяше. Чувството за честна игра, което го караше да вземе онова, което по право си беше негово, го караше и да се сдържа. Макар че много му се искаше да пренебрегне претенциите на Крис към Кевин, не можеше да го стори. Тя беше майка на Кевин точно толкова, колкото и той беше негов баща — не го беше родила тя, но беше му посветила живота си.

— Не мога да мисля за нищо друго — заяви тя.

— Предполагам, че е глупаво от моя страна да се надявам, че можете да промените мнението си.

— Въпреки че не бих го формулирала по този начин, думите ви са доста верни.

— Срещал съм някои невероятно проклети хора в живота си, но никой не е като... — той спря. Доникъде нямаше да стигне, ако я обидеше. — Вижте, желая само доброто на Кевин. Той се нуждае от баща, както се нуждае и от майка. Нямам никакво намерение да ви го отнемам. Просто искам да стана част от живота му и той да стане част от моя.

— Ако наистина желаете доброто на Кевин, сега нямаше да сте тук. Баща, който внезапно се появява, едва ли ще улесни живота му, само ще го обърка. Особено баща като вас.

Той не можеше повече да сдържа гнева си.

— Какво, по дяволите, ви кара да мислите, че знаете какъв баща ще бъда?

Тя се облегна на вратата и скръсти ръце на гърдите си.

— Всеки, който живее в този град и чете вестници, знае какъв човек сте. Вие живеете в стъклена къща, господин Уинтър, и дали по недоглеждане или нарочно, не сте пуснали щорите, така че всеки може да надникне вътре.

Той вдигна ръце и изстена отвратено:

— Страхотно! Синът ми се отглежда от активистка на моралисткото мнозинство. Боже господи, винаги ли карате другите да мислят вместо вас? Не сте ли способна сама да си изградите мнение от това, което виждате, вместо от онова, което четете?

Тя изслуша тирадата му, без да мигне.

— Вие стоите зад всичко, против което съм аз — отвърна безизразно тя, когато той свърши.

Той пхна ръце в джобовете си в опит да овладее желанието си да я стисне за гушата.

— Като например? — запита той.

— Язовирът „Обърн“, новото пристанище за яхти на река Сакраменто, данъчни облекчения за богатите, купуването на политици и когато това не помогне — упражняване на натиск, за да получите каквото искате, позволявате да ви продават на търг като парче месо — да продължавам ли?

— Предполагам, не се брои това, че търгът беше благотворителен — запита той, неспособен да не се заяде с нея.

— За вас може и да е бил — отвърна тя. — Но опитайте се да обясните на момченцето, което гледа как баща му се перчи на пистата заради куп глупави жени в публиката.

— Да разбирам ли, че сте били на едно от тези места?

— Чела съм за тях.

— Аха, ясно. Отново се връщаме към вестниците. — Той наведе поглед, мислейки върху думите ѝ. — Пак в пресата сте чели и за натиска, който упражнявам, така ли?

— Да.

— И за позицията ми по отношение на екологията?

— Да.

— Това ли е всичко?

— Не е ли достатъчно?

Когато отново вдигна поглед, той внимаваше да запази изражението си невинно, без да дава израз на гнева, който чувстваше.

— Помислих, че може би пазите най-хубавото за края. Но явно сте пропуснали статията, в която се казва, че съм чукал всяка хубава жена между двадесет и една и петдесет години в окръга.

За няколко мига тя впи поглед в него.

— Ние обаче знаем, че това не е вярно — отвърна тя мило. — Нали така, господин Уинтър?

Той беше толкова изненадан от отговора ѝ, че за момент остана безмълвен. Беше очаквал тя да бъде равностоен противник, но не и да го превъзхожда.

— Знаете много добре, както и аз, че нямате достатъчно пари за продължителна съдебна битка. Как да ви накарам да погледнете фактите в очите?

— Ако можехте да надникнете отвъд егоцентричния си свят, щяхте да разберете, че това, за което се боря, няма нищо общо с парите или фактите, или с поправянето на стари грешки. Обичам Кевин повече от собствения си живот. Ще направя всичко необходимо, за да го защита.

Не можеше да спори повече с нея. Беше си създавала свой собствен малък свят и фанатично го бранеше. Тя беше ангел хранител, а той — дявол.

— Съжалявам за безпокойството — призна поражението си той. — Хвърли ѝ последен поглед и беше изненадан да види недоумението, изписано на лицето ѝ.

Той се обърна и тръгна към колата, чувайки как вратата се хлопва и ключът се превърта след него.

— Някой ден, Кевин — обеща той. — Скоро.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Мейсън кимна на Уолт Бианки, който се приближи към масата. Ребека беше настояла, че за новия ръководител в „Уинтър Констракшън“ е много по-важно да присъства на благотворителната вечеря и да се срещне с движещите сили на обществото в Сакраменто, отколкото за нея, и беше настояла Уолт да получи нейната покана. Разбира се, беше права, но освен това беше противно самодоволна, че най-после е намерила извинение да си остане вкъщи с един от дузините непрочетени детективски романи, които събираше от години.

Мейсън протегна ръка и спря сервитьора, който искаше да му налее още една чаша вино. Вече беше пил достатъчно тази нощ, опитвайки се да заглуши гнева си срещу Крис Тейлър. Когато стана очевидно, че алкохолът не е решение на проблема му и че ако продължи да пие, щеше да се наложи Кели да кара колата или да вземат такси, той премина на кафе.

Поне едно нещо от цялата вечеря беше приятна изненада: Уолт Бианки се оказа майстор в общуването с тълпата. За три кратки часа той беше очаровал всички — от кмета до съпругата на Травис Миликин. Когато Мейсън го попита какво мисли за Линда Ронстад, която беше наета да забавлява гостите, Уолт отвърна, че не знае. Лицето му беше напълно сериозно. Той добави още, че след като тя няма нищо общо със строителния бизнес, той няма време за нея.

Ако не беше смущението, което Мейсън усещаше поради необичайната прилика на Уолт с брат му, щеше да се наслаждава още повече на представлението. А сега непрекъснато поставяше под въпрос действията на новия си служител и изпитваше подозрение към способността на този мъж да общува с околните. Дори се почуди доколко беше повлияло върху него умението на Бианки, когато го интервюираше за работата.

Мразеше се за това, че подозира Уолт, особено поради такива незначителни причини. Хората заслужаваха да бъдат съдени по действията им, а не по външността или по приказките на околните.

Жалко, че Крис Тейлър не беше привърженик на същата теория.

По дяволите, отново се намираше там, откъдето беше започнал вечерта. Дразнеше се, че тя не стоеше в ъгъла на съзнанието му, където я беше запратил. Вместо това се промъкваше във всяка негова мисъл, във всяка негова постъпка.

— Хей, има ли някой тук? — измърка на ухото му Кели, хвана го за ръка и се притисна към него.

Той се наведе към нея и се усмихна.

— Пренебрегвам не кого да е, а най-красивата жена тук. Извинявам се.

— Извинението се приема. — Тя сложи брадичка на рамото му, така че дъхът ѝ стопляше ухото му. — Защо имам чувството, че не се забавляваш?

— Защото си не само красива, но и интелигентна.

— Престани — игриво прошепна тя. — Разгорещяваш ме.

Имаше и по-лоши начини да завърши вечерта.

Тя се усмихна прелъстително.

— Трябват ми няколко минути да се сбогувам с някои хора и можем да тръгваме.

Когато тя се отдалечи, Мейсън се обърна към Уолт.

— Научи ли нещо? — запита той.

Уолт се разсмя.

— Това е едно от нещата, които най-много ми харесват у вас, господин Мейсън. Биете право в целта. — Той се приведе напред, за да направи разговора по-личен.

— Наистина интересно. Открих, че ви мразят и се страхуват от вас повече, отколкото очаквах. Което ми говори, че съм направил правилния избор в решението си къде искам да работя и за кого искам да работя.

— Интересно наблюдение. — Точно по същия начин би отговорил и той в подобна ситуация.

— Между другото, какъв е този проект за района около реката, за който непрекъснато чувам да се шушука? Не си спомням да сте ми споменавали за него, когато ме наехте. Да не съм пропуснал нещо?

— Кой шушука? — запита напрегнато Мейсън. Допреди няколко месеца опитите му да изкупи земята по поречието на Сакраменто бяха посрещани със смях от останалите строителни компании в района.

Бяха нарекли проекта на Уинтър, Страната на чудесата, защото бяха убедени, че ако някога получи разрешение да построи миниатюрния си град в града, преди да види някоя от сградите населена, ще банкрутира, ще полудее или, ако ги питаха тях — още по-добре и двете.

Присъщите проблеми при строежи, които можеха да нарушат крехкото екологично равновесие там, бяха огромни. За парцела важаха строителните разпоредби в града и в два окръга и затова трябваше да се вземат разрешения от градския съвет и от окръжните надзорни съвети. Освен това трябваше да се работи и с Федералната агенция за контрол върху наводненията, Отдела за парковете и отдиха, Комисията по качествен контрол на водата — и това бяха само част от учрежденията. Не беше изненадващо, че за всички, с изключение на Мейсън, проектът изглеждаше като връх на идиотизма, нещо, което никой нормален строител не би си и помислил да направи. И, разбира се, никоя банка или спестовна каса не би си помислила да финансира проекта, освен ако не искаше агентите от ФБР да душат и ровят в кредитната им политика.

Въпреки това Мейсън упорстваше, сигурен, че последната дума ще бъде негова, убеден, че няма пречки пред проекта, защото е единственият, на когото му стиска да се наеме с него. Беше единственият допреди шест седмици, но оттогава започна да сглобява оттук-оттам късчетата информация и да разбира, че още някой е отгатнал потенциалната печалба, която можеше да се извлече от разработването на крайбрежния район, който вече смяташе за свой.

Уолт сложи ръка на лицето си така, сякаш разтриваше брадичката си, а всъщност закриваше устните си от всеки, който би се опитал да ги подслушва.

— Мисля, че двама души от групата имат нещо общо с градския съвет. Не можах да чуя имената им, но мога да ви опиша как изглеждат. Дочух, че единият от тях се обръща към този, с когото говореше, с името Ал Лоуенстайн, а към другия — с Барт или Берт, нещо такова. Опитах се да създам впечатлението, че не ги чувам, но щом Лоуенстайн ме позна, смениха темата.

Мейсън кимна. Групичката не го изненадваше, за разлика от темата. Дори заедно, Ал и Барт не можеха да съберат достатъчно средства, за да финансират търговски център, така че те не

представляваха заплаха, фактът обаче, че знаеха за него и го коментираха, означаваше, че заплахата е съвсем реална.

— Кажи ми, ако чуеш и някой друг да говори за този проект — помоли той Уолт. — И се постарай да запомниш какво точно се казва за него.

— Нещо определено ли?

Внимателно формулираният въпрос беше молба за малко повече информация, нещо, което Мейсън все още не беше готов да направи. Не беше сигурен защо чувства нежелание да се довери на Уолт, знаеше само, че ако това чувство продължеше, Уолт нямаше дълго да работи за него.

— Не — отвърна Мейсън след няколко секунди. — Казвай ми всичко, което чуеш.

Мейсън усети парфюма на Кели половин секунда преди самата тя да се доближи.

— Готова ли си? — запита той, като се изправи.

Тя докосна устната си с върха на езика.

— О, да... — отвърна тя така, че само той да може да я чуе. Усмихна се, притисна се към него и бързо го целуна по бузата.

— Ще има и друго — добави тя с гърлен шепот.

Мейсън погледна към Уолт.

— Ще се видим в понеделник в офиса.

— А ако останалата част от вечерта се окаже интересна?

Мейсън разбра, че за да докаже способностите си, Уолт щеше да стои, докато останеха само напитките и сервитьорите. Точно така би постъпил и той на мястото на Уолт и затова беше доволен.

— Обади се на Ребека. Тя знае къде да ме намери.

После отново насочи вниманието си към Кели, хвана я за ръка и започна да си пробива път през залата, като кимаше на приятелите си, усмихваше се на познатите, спря на два пъти да размени няколко думи с хора, които не беше виждал от известно време.

С излизането от фойайето с климатична инсталация в топлата нощ изчезнаха и последните останки от коктейлната атмосфера. Неусетно горещината ги обгърна чувствено, нашепвайки им, че са прекалено облечени за нощния въздух. Време беше да отворят прозорците на колата и да оставят вятъра да разбуни чувствата им.

— Все още ли имаш от онази минерална вода? — запита Мейсън, докато чакаха колата му да бъде докарана отпред.

— А също и от прекрасното „Каберне совиньон“, което върви с нея. Лично донесено чак от Франция от твоята любима.

Кели притежаваше туристическа агенция и беше извън града почти толкова време, колкото беше и в него. Въпреки че обикновено предпочиташе калифорнийски вина, когато Кели си направеше труда да донесе нещо, той знаеше, че му предстои почерпка.

Погледът му се плъзна по едрите ѝ гърди, които се показваха над яркозелената ѝ копринена рокля. Усилията, които Кели полагаше, за да поддържа тялото си също толкова стройно и слабо, както когато е била университетска шампионка по плуване, не само допринасяха плътта ѝ да бъде стегната и твърда, а и придаваха на движенията ѝ чувствена, атлетична грация. За него този тип красота беше изключително секси.

Не само прекрасното тяло и красивото лице на Кели привличаха Мейсън. Не беше дори и сексът — най-доброто, което беше изпитал с жена, която не обичаше. А това, че срещите с нея бяха необвързващи. Ако тази нощ беше като всички останали, които бяха прекарвали заедно, няколко часа те щяха да се любят без задръжки, понякога дори да правят невероятни неща в леглото, и на сутринта да се разделят като приятели. Никой от тях нямаше да се разсърди, ако не се видеха с месеци. Нямаше условия и наранени чувства.

Беше точно връзката, от която Мейсън се нуждаеше, и единствената, в която можеше да си позволи да бъде въвлечен отново. Беше обичал в брака си и извън него. И двата пъти, след като всичко свърши, имаше болка. Върховете бяха страхотни, но сривовете едва не го погубиха.

Той прегърна Кели през раменете и я привлече към себе си, усещайки как топлината ѝ прониква през смокинга му. Това предизвика у него внезапно и силно желание, което почти напълно го завладя. Ако не беше чул шума на поршето, което пристигаше по бетонната рампа, щеше да се откаже от карането към къщи и да я заведе обратно в хотела.

Тя го погледна и се усмихна.

— Хубавите неща идват при онези, които могат да чакат, Мейсън.

— Нищо ли не ти убягва?

Тя погледна към издутината на панталона му.

— Някои неща са по-очевидни от други.

Той се ухили.

— Липсваше ми — каза той и я целуна по челото.

— Вече няма — отвърна тя и привлече главата му към устните си. После го целуна бавно и страстно.

Мейсън се поздрави за привидно непосредствения начин, по който помогна на Кели да влезе в колата, взе ключовете от портиера и изкара поршето от паркинга. Беше изненадан да види закачливия израз на лицето на Кели, когато спря на първия светофар.

— Обзалагам се, че вярваш, че си успял да излезеш от неудобното положение? — каза тя.

— Прислужникът на паркинга нищо не заподозря.

— Как смяташ — дали си мисли, че не е получил бакшиш, защото бързаш да се прибереш вкъщи, за да гледаш Джони Карсън^[1]?

За секунда Мейсън се замисли и после се разсмя:

— Ще си наваксам следващия път.

Кели повдигна полата си, хвана ръката на Мейсън и я сложи върху вътрешната страна на бедрото си.

— Лъжеш. Та ти дори нямаш представа как изглежда.

Когато пристигнаха в мезонета на Кели, вече почти бяха достигнали връхната точка след продължителната игра в колата. Още на входната врата свалиха дрехите си, после потънаха в персийския килим пред камината и довършиха това, което бяха започнали в колата, спирайки се само, за да може Мейсън да сложи презерватива.

— Беше чудесно — каза тя, прокарвайки пръсти върху гърдите му. — Но беше само ордъовърът.

— Стигаш ли някога до основното ястие? — запита той.

— Само с тебе. — Тя започна да разтрива с кръгообразни движения зърната на гърдите му. — Ако можех да те убедя да ми кажеш как успяваш да останеш твърд през цялата нощ, щях да го патентовам и да се осигуря за цял живот.

Той прокара ръце по бедрата ѝ, докато пръстите му не стигнаха до слабините ѝ.

— Ти си тази, която ме държи твърд.

Тя се разсмя:

— Ако съм аз, защо моята магия не действа на никой друг?

Той рязко седна, хвана я и я изправи срещу себе си.

— Изобщо не ти вярвам — каза той, като изви гръб, за да усети тежестта на гърдите ѝ върху себе си.

— Искаш ли да донеса от онова вино и да попиянстваме малко? Имам чувството, че съм мокра и хлъзгава и отвън. — Тя спря, сякаш идеята току-що ѝ хрумваше. — Можеш да останеш цялата нощ, нали?

На върха на езика му беше да отвърне с „да“, но когато отвори уста, се чу да казва:

— Не. — Самият той беше толкова изненадан, колкото и тя.

— Съжалявам — запъна се тя. — Просто предположих, че...

Самият той нямаше представа защо каза, че не може да остане, и затова беше почти невъзможно да измисли някаква логична причина.

— Става дума за сина ми — каза най-накрая, отново изненадвайки и двамата.

— Какъв син? — запита тя и се облегна назад, за да може да го вижда.

Поколеба се, защото не желаше да навлиза в подробности пред нея.

— Това е дълга история — отвърна той най-накрая, а в него най-после започна да се заражда разбирането, което беше колкото нелогично, толкова и очевидно. Сега беше баща, а в представите му бащите не ходеха в апартамента на жена с намерението да прекарат цялата нощ в чукане. Погледна Кели и вдигна рамене безпомощно:

— И аз самият не го разбирам. Когато го разбере, ще ти разкажа всичко.

Тя се втренчи в него. Накрая гневът отстъпи място на разочарование, а разочарованието — на примирението.

— Е, а какво ще кажеш за още едно за из път?

Той се изхили.

— Не говориш за чаша вино, нали?

— Не, дявол да го вземе.

Той отново я взе в прегръдките си.

— Хубаво.

— Ако това е всичко, което ще получа, по-добре да е хубаво — заяви тя и обви още по-стегнато краката си около кръста му.

Той я целуна, бавно и продължително, опитвайки се да избяга от реалността, както си мечтаеше по-рано този следобед. Вместо това, пред него изникна Крис Тейлър, която стоеше на входната врата и му обясняваше какво морално банкрутирало копеле е.

Хубавото свърши дотук.

[1] Американски телевизионен комик. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Крис се облегна назад на стола и погледна през прозореца. Беше прекарала цялата сутрин пред компютъра, беше изтощена и отегчена и не ѝ идваха наум никакви идеи. Имаше толкова много начини една счетоводна фирма да обяви, че има „вълнуващ“ нов партньор, който всъщност беше също толкова досаден както всеки счетоводител, работещ за „Норман Джонсън и сие“, но Крис трябваше да измисли нещо, което да звучи така, сякаш нов кръстоносец с изключителни способности се е присъединил към редиците на компанията в продължаващата ѝ борба с данъчната служба. Беше егоистично желание, за което фирмата настояваше всеки път, когато на сцената се появеше някой нов човек, повече заради старите служители, чиито имена и титли също се изписваха в брошурата, отколкото заради новите, както подозираше Крис.

Но никой не искаше от нея критика. Работата ѝ беше да осигури копие. И тъй като за тази поръчка се плащаше повече — а тя имаше отчайваща нужда от пари — не беше особено подходящо да се оплаква.

Позволи си няколко минути почивка, за да разчисти паяжините в съзнанието си, започна да наблюдава как есенният вятър подбира сухите листа на бряста от отсрещната страна на улицата и ги разпръсква върху полянката. Октомври беше много красив месец в Сакраменто. Когато беше дете, не беше толкова хубаво, но през годините хората бяха засадили доста дървета покрай улиците и сега те бяха украсени с ярки червени, оранжеви и жълти листа.

Кевин обичаше да тича подир падналите сухи листа. Пукането и хрупането под краката му неизменно предизвикваха бурен смях у него. Съседите, повечето възрастни двойки, които рядко виждаха собствените си внуци, толерираха лудориите на Кевин и дори му позволяваха да скача сред купчините листа в дните за чистене с единственото условие — да се навърта наоколо и да помогне след това за прибирането на листата.

Съседите осигуряваха това, което Крис не можеше. Хората, които живееха наоколо, бяха толкова близки на Кевин, сякаш бяха едно голямо семейство.

Крис потръпна. Поне така беше допреди в живота им да се появи Мейсън Уинтър. Тя се намести на стола и се приготви отново да работи. Тъкмо беше включила монитора, когато телефонът звънна.

— Ало — каза тя.

— Крис, Пол е. Страхувам се, че имам лоши новини.

Тя се скова:

— Какво има?

— Мейсън е подал едностранна молба и е получил временно разрешение да вижда Кевин.

— Как?

— Няма значение как. Ако си спомняш, още в началото те предупредих, че сигурно така ще се получи. Пречехме му и протакахме, доколкото можахме, Крис. — Той замълча и после неохотно добави: — Има още нещо.

— Какво? — запита тя, усещайки как по гръбнака ѝ започват да пълзят ледени тръпки.

— Той не само е подал молба за право на посещения, но иска и отмяна на осиновяването.

— Може ли да направи това?

— Вече го е сторил. Това обаче не означава, че ще спечели — добави бързо Пол.

Крис беше твърде зашеметена, за да реагира веднага.

— Мислех, че иска да вижда Кевин само през уикендите. Поне той така твърдеше през цялото време. Знаеш ли какво го е накарало да промени решението си?

— Предполагам, че настоява за всичко, за да получи парчето, което иска, но може и да греша. Все пак никога не съм се срещал с него. Ти си го виждала. Какво мислиш?

Няколко секунди тя обмисля въпроса, преди да отговори.

— Според мене той е свикнал да получава всичко, което иска, и пет пари не дава дали някой няма да пострада междувременно. Сега разбираш ли защо трябва да се боря срещу него? Как мога да допусна такъв човек да има влияние върху Кевин? Може да има юридическо

право да вижда сина си, но аз пък имам моралното задължение да го спра.

— Крис, бих искал да ти кажа нещо като приятел — започна колебливо Пол. — Зная защо постъпваш така и уважавам причините...

— Но? — запита тя внимателно.

— Започваш да звучиш доста рязко, а това няма да помогне на каузата ти.

— За бога, Пол, говорим за сина ми. Как трябва да звуча?

— Независимо дали ти харесва или не, Мейсън Уинтър е уважаван човек. И ако искаш да докажеш, че е неподходящ баща, ще се нуждаеш от много повече доказателства, отколкото можем да открием.

— Как можеш да кажеш това? Мейсън Уинтър стои зад всичко...

— Зад всичко, против което си ти, зная. Но трябва да разбереш, Крис, че много от съдиите, които ще приемат да гледат това дело, ще гледат на тебе като на консервативна личност. Той е ерген, а доколкото се знае, жените, за които се говори, че е спал с тях — също. Така че никой няма да обърне особено внимание на този факт.

— Какво се опитваш да ми намекнеш?

— Да се съгласиш на свижданията, особено както нямаш голяма възможност за избор. Остави Мейсън да вижда Кевин по няколко часа седмично. Нека да имаме нещо в делото, което да показва, че можеш да бъдеш разумна и проявяваш желание за сътрудничество. Въпреки че съдията не уточни, мисля, че мога да убедя Мейсън да се съгласи и ти да присъстваш на свижданията. По този начин сама ще можеш да провериш дали наистина е толкова лош, колкото си го представяш.

— Представям? — възмутено запита Крис. — Мислиш, че си въобразявам колко лошо може да бъде влиянието, което някой като Мейсън може да окаже върху дете като Кевин?

— Съжалявам. Изразих се неправилно, но ти разбираш какво искам да кажа, Крис. Мейсън е баща на Кевин. И двамата знаем, че накрая той ще получи юридическото право да вижда сина си редовно. Не можем вечно да отлагаме неизбежното.

— Точно там е въпросът. Колкото по-дълго извъртаме, толкова по-голям ще става Кевин. Точно сега е във възрастта, когато е страшно податлив на чуждо влияние. Като гъба е. Мейсън може да провали всичко, което съм постигнала досега, само като бъде около Кевин. Децата не правят това, което им кажеш, Пол, а това, което и ти правиш.

— Това може би е начинът преходът да стане по-лесен за тебе и Кевин, така мисля аз.

— Не се тревожи за мене. Примирила съм се, че накрая ще изгубя пълното попечителство над Кевин.

— Ако си се примирила... Няма значение.

— Кажи си го, Пол.

— Не би ми се искало да загубиш всичко. Откъде ще намериш пари да се бориш с него, Крис?

— Когато му дойде времето, ще продам и къщата.

— Боже мой, не можеш да постъпиш така! Тя е всичко, което имаш.

— Кевин е единственото важно нещо, което имам. Къщата не представлява нищо. — Лъжеше. Къщата също беше важна за нея, само че беше на другия край на скалата, когато ставаше дума за чувствата ѝ към Кевин. Тъй като нямаше друг начин да намери пари, за да плати юридическите такси, значи можеше и без къщата.

Беше мислила за втора ипотека, но след като взе всичко предвид, разбра, че никога няма да може да плаща вноските. Единственото нещо в нейна полза беше, че къщите в квартала се разпродаваха почти веднага след обявяването им, и то често на цена, по-висока от първоначалната, така че нямаше да ѝ се наложи веднага да урежда продажбата. Поне още малко тя и Кевин можеха да се радват на дома си.

— Трябва да обмислиш още нещо, преди да обявиш къщата за продажба, Крис. Няма да имаш особена полза при делото, ако съдията от Крис, че смяташ Кевин да плати за съдебните разноси, като го преместиш в апартамент или в друга къща в не толкова подходящ квартал. Съдията няма да даде пет пари за твоите чувства. Единственият, който ще има значение, е Кевин. Момчето има баща, който е готов да свали и луната, ако синът му я поиска. Ако продадеш къщата, която Кевин смята за свой дом, само за да удариш противника си, ще изглеждаш като егоцентрична, опърничава жена, която ще стигне дори и до крайност, за да попречи на бащата да вижда сина си.

— Благодаря за вота на доверие.

— Дойде при мене, защото знаеше, че ще бъда напълно откровен, без значение колко ще загубеят нещата, нито пък чии чувства са засегнати. Така и постъпвам.

— Няма да те уволня, ако покажеш малко съчувствие и разбиране.

— Крис, едва ли щях да бъда по-надълбоко в това, дори ти да ми беше собствена дъщеря, а Кевин — мой внук — кротко каза той.

— Зная — отвърна тя и въздъхна. — Понякога ми е толкова тежко. Непрекъснато си мисля, че някой ден ще се събудя от този кошмар, но той продължава.

— Предлагам ти да кажеш на Кевин, че Мейсън му е баща, преди двамата да се срещнат — отново се върна към първоначалната тема Пол.

— Те вече са се срещали, но ти си прав. Ако аз не му кажа, Мейсън ще го направи, а мисля, че е по-добре за Кевин да чуе истината от мене.

— Мога ли да помогна с нещо?

Крис беше достатъчно голям реалист и знаеше, че ще дойде времето, когато трябва да каже на Кевин, че баща му е жив и иска да го види, но глупаво се беше надявала, че ще има на разположение години, за да се подготви за този ден.

— Наистина ли смяташ, че можеш да убедиш Мейсън да се съгласи и аз да присъствам на срещите му с Кевин?

— Заслужава си да опитам.

— Колко време имам?

— Искат да види Кевин в събота.

Все едно я удариха в слънчевия сплит.

— Но това е само след два дни!

— Сигурен съм, че Мейсън и адвокатът му са планирали да те изненадат. Да държиш противника си в напрежение — това е класически начин за бой.

— Нямаше ли нещо и за собственост, която с девет десети от закона? — запита тя сухо.

— Искат ми се да можех да направя повече, Крис — въздъхна той.

Тя се облегна назад на стола и затвори очи.

— И на мене, Пол — отвърна тихо тя. Отвън се чу клаксонът на колата на Мери, която сигнализираше на Крис, че е взела децата от училище и оставя Кевин пред къщата.

— Трябва да вървя. Кевин се прибира, а вратата е все още заключена.

— Ще ти се обадя веднага щом уредя подробностите с адвоката на Мейсън. Удобно ли ще ти бъде в дванайсет часа в събота, в твоята къща?

— Да, добре е. Разбира се, ако няма начин да отложиш визитата — добави тя. Макар да знаеше, че той ще направи всичко възможно, не се въздържа да не му напомни колко важни са за нея неговите усилия.

— Ще направя каквото мога, но не разчитай на нищо.

— Благодаря, Пол. — После затвори телефона, втурна се към вратата и я отвори тъкмо преди Кевин да натисне звънеца.

— Тук съм — задъхана каза тя.

— Зная — заяви той и ѝ подаде мокра рисунка на парче тиква, която беше рисувал същия ден.

— О! И откъде знаеш? — Тя се наведе над него и го целуна леко. Трябваше да се сдържи да не го сграбчи и да го прегърне здраво, защото знаеше, че това ще го уплаши и ще му покаже, че нещо става.

— Защото винаги си тук, когато се връщам вкъщи — отвърна убедено той.

— Добре ли прекара днес?

Той се промуши покрай нея и остави раничката си на стола.

— Ъхъ.

— Какво правихте?

— Разни неща.

Беше се старала много, за да осигури стабилност на Кевин. Без да го поставя под въпрос, той знаеше, че тя винаги ще бъде до него, че винаги може да разчита на нея да го закриля и предпазва от болката и че любовта ѝ е абсолютна.

— Какви неща? — продължи тя с ролята си от ежедневния ритуал.

— Мис Абът срязва една тиква и ние я сготвихме.

Крис вдигна раничката му и я сложи в шкафа.

— Ядохте ли от нея, след като я сготвихте?

Той се намръщи:

— Не беше вкусна. Мис Абът каза, че утре ще сложим още неща и ще правим пай. Аз ѝ казах, че ти трябва да дойдеш да го направиш, щото правиш най-хубавите сладкиши в света.

Крис се разсмя.

— И какво ти отвърна тя?

— Че ти ще ни помогнеш с празненството за Деня на благодарността.

Неспособна вече да устоява на желанието си да го докосне, тя се наведе и го прегърна.

— Липсваше ми днес — каза тя и го целуна по върха на носа.

— Какво прави, докато бях на училище?

— Цяла сутрин работих.

Един заядлив вътрешен глас ѝ нашепна, че ако ще му казва, е по-добре да го стори колкото се може по-бързо. Той щеше да има хиляди въпроси. Беше важно да отговори на всички тях. Пое си дълбоко въздух и се гмурна.

— А после, тъкмо преди да се прибереш, се обади Пол Майкълс.

— Тя замълча. — Помниш ли господин Майкълс?

— Той ти е помогнал да ме осиновиш.

— Точно така. — Е, беше започнала, но сега накъде трябваше да продължи?

— Той имаше нещо важно да ми каже, нещо, което засяга и тебе. Отнася се до господин Уинтър. А него помниш ли го?

Кевин поклати глава:

— Мъжът, който срещнахме на летището преди няколко седмици? Идвал е няколко пъти и тук — напomini Крис.

— А, да.

Тя остави Кевин на земята и го заведе в кухнята, където взе една ябълка от плетената кошница на плотa, изми я и я наряза на четвъртинки, използвайки времето да подреди мислите си.

— Господин Уинтър би искал да те види — каза най-накрая тя.

Кевин отхапа от ябълката, сдъвка я и попита:

— Защо?

— Мисли, че си нещо специално, и той... — Той какво? След секунда тя щеше да преобърне света на Кевин и не можеше да намери подходящите думи, за да осигури спасителната мрежа. — Сещаш ли се от време на време за мама Даян? — реши да подходи към въпроса от друг ъгъл.

— Понякога. Особено като гледам нейни снимки.

— А мислил ли си за мъжа, който е обичала, и който е твой татко?

Той спря да дъвче и я погледна:

— Понякога говоря на Трейси за него.

— Как би се чувствал, ако можеш да се срещнеш с татко си? — О, боже, колко ѝ беше противно да нарича така Мейсън Уинтър! Представяйки го като „татко“ на Кевин, тя му приписваше права, които той не беше заслужил.

Кевин се замисли:

— Ще прилича ли на чичо Джон?

Крис тъжно поклати глава.

— Няма друг на света като чичо Джон. Както и няма никой друг като тебе — добави бързо тя, усещайки се колко негативно може да прозвучи сравнението. — Но съм сигурна, че по свой начин, татко ти също ще бъде толкова добър.

— Да не би господин, във... — той се опитваше да си спомни името. — Мъжът от летището ли е моят татко?

— Да — призна неохотно тя. — Господин Уинтър е баща ти.

По лицето на Кевин бавно се разстла усмивка. — Кога ще се премести тук? — запита той.

Крис остана с отворена уста. Беше предвиждала стотици въпроси, но за този не се беше сетила.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

На следващата сутрин Крис тъкмо беше излязла изпод душа, когато Пол Майкълс се обади.

— Страхувам се, че няма да стане, Крис — каза той. — Адвокатът на Мейсън ми заяви, че предишното ти държание е унищожило всякакъв дух на сътрудничество, който те биха могли да проявят. Няма да те допусне да присъстваш на срещата.

Крис закрепил телефона между рамото и ухото си, докато се увиваше с хавлията. Включваше термостата на седемнайсет градуса, за да пести пари, но в къща, която плачеше за нова изолация, седемнайсет се равняваха по-скоро на седем.

— Това ли бяха точните му думи — че съм унищожила всякакъв дух на сътрудничество?

— Дори и с препинателните знаци.

Лицето на Крис почервения от гняв:

— Да си го завре някъде тоя дух на сътрудничество. Ако си мисли, че...

— Успокой се, Крис. Казах, че ще се опитам да получа съгласието му. Опитал и отговорът му беше „не“. Помни, че беше доста смело да започнем така.

— Колко време ще прекарва с Кевин?

— Два часа.

— Боже мой, какво ли не може да се случи за тези два часа!

— Каза ли вече на Кевин?

— Вчера. — Тя разтърка настръхналата кожа на ръцете си, като се опитваше да се стопли чрез разтриване.

— Как го прие?

— Прекалено добре, ако питаш мене. — Тя преосмисля думите си. — Не, не исках да кажа това. Зарадва се, че има баща, и е нетърпелив да се запознае с него.

— Надявам се, че осъзнаваш какво признание е това за начина, по който си го възпитала. Свърши страхотна работа, Крис. Кевин е

може би най-щастливото и най-добре приспособимото дете, което някога съм виждал.

— Ако само можех да го запазя такъв при всичките тези трудности. Ще направя всичко възможно.

— Включително и да разрешиш на Мейсън да стане част от живота му? — леко я бодна Пол.

— Дълго време ще отнеме да се убедя, че едното не изключва автоматично другото.

— Обади ми се да ми кажеш как е протекло посещението.

— Добре — обеща тя. После затвори телефона, изтича в спалнята, гмурна се под дебелия завивка и уви с нея треперещото си тяло. Няколко минути ѝ трябваша да осъзнае, че трепери не само от студ. Когато разбра това, тя стана и се облече, решена вече да не се поддава на желанието да се свие в ембрионална поза и да започне да се самосъжалява.

Следващата сутрин, час преди посещението на Мейсън, Крис увеличи термостата на двайсет и два градуса. Нямах да му позволи да забележи икономии, които прави. Кевин беше облечен в нови дънки и риза на бели и сини райета. Тя извади дори коженото яке, което беше открила на една разпродажба през лятото и беше скрила за коледен подарък.

Слънцето беше изгряло само от няколко часа, когато тя осъзна, че можеше и да си спести якето. Денят щеше да бъде един от онези прекрасни дни от циганското лято в Сакраменто.

Може би вече за десети път през последните двайсет минути Кевин стана от дивана, където беше седнал до Крис, отиде до предния прозорец и надникна през завесите.

— Каква кола има? — запита отново той.

Тя свали вестника и го погледна.

— Малка червена спортна кола и голям жълт камион — отвърна тя снизходително.

— Но не и зелена кола с черен покрив?

— Не, поне аз не съм виждала такава.

— О! — въздъхна той разочарован, докато се връщаше отново в стаята.

Крис спусна краката си на пода и го вдигна в скута си.

— Ще дойде, Кевин — успокой го тя и го прегърна, слагайки брадичката си на рамото му. — Все още не е станало време да дойде.

— Разкажи ми повече за него — настоя той.

— Вече ти казах всичко, което зная.

— Разкажи ми отново.

Тя затвори очи и наум отправи молба към Бог да я дари с търпение. Вече ѝ беше омръзнало непрекъснато да разправя хубави неща за Мейсън през последните два дни. Особено след вчерашното обаждане на Пол.

— За кое по-точно?

— За това, как не е знаел, че съм се родил.

Тя придърпа Кевин към себе си и отново седна на дивана.

— Мама Даян му е написала писмо, в което му разказала за тебе, но някак си писмото не е било пуснато. Така че през всичкото това време той не е знаел, че има малко момченце...

— Което изглежда точно като него — намеси се Кевин.

— Което много прилича на него — поправи го Крис.

— И какво се е случило после?

— Писмото е било изпратено пет години по-късно и когато татко ти е научил, че има син, силно му се приискало да те види.

— Той вече ме е виждал.

— Искат да те вижда по-често и да станете приятели.

— Искат ли да стане и твой приятел?

Не можеше да го излъже, не можеше дори да поукраси истината за нещо толкова важно.

— Не мисля, Кевин — отвърна тя.

Той се облегна назад, за да може да я вижда.

— Защо не?

— Помниш ли, че майката и бащата на Мелиса се разведоха?

Той кимна.

— Те се разделиха, защото вече не се обичаха, но това не означава, че са престанали да обичат Мелиса. — Тъй като той не схвана думите, както тя се надяваше, реши да подходи от друга посока.

— Ти много харесваш Дейвид, нали?

Той отново кимна.

— И знаеш, че Треиси изобщо не го харесва?

— Според нея е тъпанар.

— Ето, ти го харесваш, а тя не, но това няма нищо общо с отношенията между теб и Трейси. Не е нужно баща ти и аз да се харесваме, за да те обичаме.

— Означава ли това, че той няма да живее с нас?

Крис вдигна поглед към тавана. Винаги така постъпваше с нея. Тя беше на десет метра по една пътека, а той на дваайсет по друга.

— Точно така.

— Аз си мислех, че...

— Зная какво си си мислел. — Сега поне вече знаеше. — Но това никога няма да стане. Мама Даян е обичала Мейсън, а не аз.

— Но и ти можеш да го обичаш.

„Не и след милион години!“ — изкрещя умът ѝ. Пред Кевин обаче тя каза само:

— Ще ми е трудно. — И за да го спре да продължи в същия дух, тя промени темата. — Каза ли вече на Трейси за баща си?

— Според нея това е преебавка.

— *Кевин!* — възкликна тя, почти задавяйки се с името му. — Къде, за бога, си научил тази дума?

Той изглеждаше искрено изненадан, че е така разстроена.

— От училище, от Марк. Той непрекъснато я употребява.

— Е, добре, не искам повече да я чувам от твоята уста. — Веднага щом изрече тези думи, тя осъзна, че въпреки старанието си, е допуснала пропуск във възпитанието му. Когато му изнасяше, Кевин можеше да бъде съвсем буквален, точно като проповедник от горските пуцинаци.

Тя се стресна, когато се чу звънецът и погледна към хронометъра на отсрещната стена. „Чудесно! — помисли си тя бясна — Идеално, прекрасно!“ Тъкмо когато се канеше да скастри Кевин, се появи Мейсън.

Кевин скочи от скута и хукна към вратата.

— Спри! — извика тя, но така, че да не бъде чува от входната врата. Втурна се след него и го хвана за ръката.

— Моля те, не използвай тази дума отново, докато имаме възможност да поговорим пак. — Беше на върха на езика ѝ да добави „особено пред баща си“, но промени решението си. Последното нещо,

което искаше, беше да го натоварва със специални препоръки как да се държи или не пред Мейсън.

После го пусна и нежно го побутна към вратата.

— Върви — каза тя и отстъпи назад. — Сега вече можеш да отвориш.

Мейсън преглътна и прочисти гърлото си. Посегна да намести вратовръзката си и се сети, че вече не носи. От много отдавна не се беше чувствал така нервен — всъщност от деня в съда, когато за първи път се срещна лице в лице с баща си и брат си, срещу които беше завел дело. Ако погледите можеха да убиват, през онзи ден той щеше да умре. Но не умря. Беше се справил тогава, щеше да се справи и сега. Все пак този следобед щеше да се срещне само с едно петгодишно момченце, а не с двама души, които искаше да изтрие от лицето на земята.

Беше му трудно да повярва, че почти пет месеца след като беше разбрал за съществуването на сина си, най-накрая ще прекара известно време с него. Дори и внимателните напътствия, които Ребека и Травис изсипаха върху него, не намалиха нервността му около срещата. Нямаше и най-малката представа какво харесват или не петгодишните момченца и за какво си говорят.

Щом вратата се отвори, той вдигна поглед. Кевин го посрещна с усмивка, което веднага разсея страховете му.

— Здравей — започна Мейсън, — аз съм...

— Зная кой си — възбудено го прекъсна Кевин. — Ти си моят татко.

Значи му беше казала. Беше й благодарен за това и трябваше да й го каже. Усмихна се в отговор на Кевин.

— Докато идвах насам, си помислих, че може да се разходим в един чудесен парк и да поговорим, за да се опознаем по-добре. — Ребека твърдо настояваше да не води Кевин на шумни места, където няма да могат да поговорят.

— Мама също каза, че ти вероятно ще ме заведеш някъде.

— Това звучи добре. — Мейсън вдигна поглед и видя Крис, застанала в сянка. — Бихте ли искали и вие да дойдете? — покани я той.

Изразът на лицето ѝ показва, че я е изненадал.

— Но адвокатът ви е казал, че...

— Зная какво е казал адвокатът ми, но в този случай не е говорил от мое име. — Мейсън беше решил, че най-добрият начин да се справи с Крис е да я държи в напрежение. Беше изоставил всякаква надежда да се справи с нея по разумен път. Освен това нямаше да му стане нищо, ако и тя присъства на първата среща. Можеше да му покаже как да се държи с Кевин, което щеше да го улесни при следващите му посещения при него.

— Бях извън града, когато Пол Майкълс се е обадил с вашата молба и няха възможност сам да отговоря — поясни той.

— Не съм облечена за излизане — каза тя, очевидно объркана. — Ако ме изчакате няколко минути, ще се преоблека.

Носеше сини дънки и кремов пуловер с плетеници и на него му изглеждаше съвсем добре облечена, но се беше научил, че е безполезно да спориш с жени, когато става дума за дрехи. Изглеждаше нормално Крис да мисли като Даян, която беше особено придирчива относно външността си и винаги настояваше, че иска да изглежда идеално заради него и никога не му вярваше, че дори и да носи власеница, пак ще бъде хубава в неговите очи.

— Ще почакам — отвърна той.

— Влез вътре — настоя Кевин. — Искам да ти покажа стаята си.

Мейсън погледна Крис за потвърждение на поканата. За част от секундата тя се поколеба и после кимна.

— Ще се радвам да видя стаята ти — прие той.

Докато следваше Кевин през къщата, той се оглеждаше наоколо, забелязваше неща, които не беше виждал предишния път, и ги подреждаше в ума си. Мебелите бяха изящни, но с изключение на няколко антики, останалите не бяха скъпи. Картините на стените, повечето оригинални акварели, заедно с две подписани и номерирани литографии, също бяха хубави, но доколкото разбираше, не бяха нищо особено. Ако Крис Тейлър имаше пари, не ги беше похарчила за къщата.

Кевин го заведе в спалнята в края на коридора, влезе вътре и показва на Мейсън, че трябва да седне на леглото. Вместо това Мейсън взе стола до бюрото и седна на него. Не искаше Крис да влезе и да му се скара, че разваля реда в живота на Кевин.

Плакатите на стените бяха на различни животни, застрашени от изчезване: китове, африкански слонове, вълци и морски видри. На огледалото имаше лепенка на Грийнпийс, а рафтовете бяха пълни с книги и плюшени животни. Ъгълчето на устата на Мейсън се изви в невярваща усмивка. Крис беше от хипитата на 90-те години и възпитаваше сина му да я следва по нейните стъпки. През живота си беше виждал много такива като нея. Те не бяха губещи, просто нямаха никакво значение. Тичаха насам-натам с малките си плакати, обявяваха каузата на седмицата, потупваха се по гърба, когато успяваха да спасят десет тигъра, забравяйки за десетте хиляди души, които бяха бездомни и гладуваха в същото време.

— Ето къде държа картите си за бейзбол — каза Кевин и извади от шкафа една кутия. — Мама мисли, че са тъпи, но ми позволява да си ги събирам.

— Обичаш ли бейзбол? — запита обнадежден Мейсън. Самият той не си падаше по него, но щеше да се научи да го харесва заради Кевин.

— Да — отвърна Кевин. — Харесват ми картите. — Той се разсмя. — И дъвките.

— А футбол?

Гледам понякога с чичо Джон. Той много го обича. Някой ден ще ни заведе с Треиси в Сан Франциско да видим как играят „Форти Найнърс“.

— Не знаех, че майка ти има брат — каза Мейсън.

Кевин се намръщи.

— Няма. Имала е сестра... майка ми Даян. Но тя е умряла.

— Чичо му Джон е просто приятел — хладно уточни Крис, която дойде до вратата.

Мейсън я погледна въпросително:

— Ваш или негов?

Тя настръхна при намека:

— И на двама ни.

— Разбирам.

— Така ли?

Кевин застана помежду им:

— Той е таткото на Треиси.

— Може би е по-добре да тръгваме — предложи Мейсън и се изправи. — Все пак имаме само два часа — добави той и погледна многозначително Крис.

— Да — съгласи се тя. — Чудно колко бързо лети времето понякога.

Мейсън ги заведе на обяд в „Делта Кинг“, преустроена лодка, която стоеше на пристанището в старата част на Сакраменто. За изненада на Мейсън, Кевин прескочи хамбургера, пържените картофи и си поръча скариди. Той изобщо не се държеше така, както си мислеше Мейсън, че трябва да се държи едно петгодишно дете. Обноските и държанието му бяха изгладени много повече, отколкото Ребека му беше казала, че има право да очаква. Не задаваше никой от проучващите въпроси, които Мейсън беше очаквал, нито пък изпитваше някакво стеснение, каквото той си мислеше, че е неизбежно при дадените обстоятелства. Явно Крис беше прекарала много време с Кевин и му беше дала любовта и сигурността, от които той се нуждаеше, за да гледа на света с доверие.

Мейсън беше заинтригуван от сина си. Той беше умен, любознателен. Когато минаха покрай скелето на хотел „Капитол Корт“ и Мейсън му каза, че притежава сградата, той преля от възбуда. Безкрайно доволен от ентусиазма на Кевин, Мейсън му каза, че ще уреди да го качат на върха с асансьора и оттам той ще може да види целия Сакраменто. Кевин беше обзет от благоговение и беше готов да се качи още същия следобед.

По-късно, докато тримата вървяха от паркинга към ресторанта, Крис тихо го информира, че не иска Кевин да ходи на строежа и че той ще трябва да потърпи, докато хотела бъде завършен, преди да заведе сина си близо до това място.

Докато чакаха обяда си, Мейсън попита Кевин дали някога е карал ски. Той отвърна, че не е, но много негови приятели непрекъснато ходят и му се иска някой ден и той да отиде с тях. Когато Мейсън го попита дали иска да отиде с него тази зима, Кевин грейна.

По-късно, когато Кевин стана да погледне през прозореца минаващ крайцер, Крис обясни на Мейсън, че не желае Кевин да ходи

на ски, като подчерта, че според нея той е прекалено малък за този спорт, който е твърде опасен.

Когато Кевин започна да се мае с десерта си, а двата часа бяха преминали в три, Крис предложи да се прибират. На път към къщи Кевин започна да разказва за някакво момче в училището, което винаги се опитвало да получи всичко със сила.

— И аз познавах едно такова хлапе — каза Мейсън, без да уточнява, че това момче е бил брат му.

— Ти какво направи? — запитва Кевин.

— Когато пораснах достатъчно, му насиних окото.

Крис изсумтя.

— Насилието само създава още насилие. То не решава нищо.

— Това хлапе повече не ме удари — отвърна Мейсън.

— И все пак не е правилно — настоя Крис. — Точно това държание...

— О, боже мой — изстена той. — Вие не само искате да поправите всички злини на света, но сте и от онези хора, които си мислят, че ще спрат танка само като легнат пред него. Е, не знаей защо това ме изненадва. Всичко съвпада.

Кевин наблюдаваше размяната на реплики, като обръщаше главата си ту наляво, ту надясно, все едно, че беше възседнал мрежата по време на тенис мач.

— Мама не иска да се бия — каза той на Мейсън. — Тя казва, че ако някой иска да постъпва така, не трябва да си играе повече с него. И ако няма приятели, той ще престане да удря другите.

— Майка ти има прекрасни теории, Кевин.

— Какво означава „прекрасни теории“, мамо? — обърна се Кевин към Крис.

Крис хвърли на Мейсън смразяващ поглед:

— Искате да кажете, че съм права, съкровище.

Те завиха по Четирийсет и втора улица и тръгнаха по пресечката.

— Вижте! — възкликна Кевин. — Ето я Трейси. — Той се наведе през Крис и помахаше. Веднага щом Мейсън спря камиона, Кевин свали колана и шумно скочи.

— Може ли да отида при Трейси, мамо? Искам да ѝ разкажа за обяда на лодката.

Тя отвори вратата, слезе на тротоара и помогна на Кевин да излезе.

— Добре. Но само за един час. Кажи на леля Мери да те изпрати обратно в четири.

Кевин хукна надолу по улицата още преди Мейсън да слезе и да заобиколи камиона. Крис се обърна към него.

— Виждате кои са важните неща в неговия живот.

— Не мога да кажа, че съм впечатлен от начина ви на борба. Не наранявай никого с юмруците си, но нанеси колкото се може повече поражения с устата си. Това ли е идеята? — запита той, без много да се трогне от изчезването на Кевин, без да каже довиждане, защото интуитивно разбираше желанието на момченцето да види приятелчето си. И освен това след трите часа, прекарани с Крис, той имаше желание да спори с нея, а най-добре беше да го направи в отсъствието на Кевин.

— Не мога да повярвам, че вие сте същата жена, за която Даян ми разказваше.

— Аз също не мога да си представя какво е намерила тя у вас.

— Чудя се как Кевин е запазил богатството на света си, след като е бил отгледан от...

— Откъде знаете какъв е или не е Кевин? — прекъсна го тя. — Та вие сте прекарвали само три часа с него! Нямате и най-малката представа какъв е всъщност.

— Точно така — и това ще се промени. Вече няма да ви позволя да ми пречите да се виждам с него. И повече няма да има подаяния, каквито са тези два часа. Искам да взема Кевин за следващия уикенд — целия! — Беше го направил. Беше направил гаф и трябваше или да го преглътне, или да го изплюе. Той беше този, който беше настоявал за едностранна заповед, която в момента позволяваше само кратки посещения, вместо да чака до делото. — Забравете следващия уикенд — каза той, преди тя да успее да отговори. — В неделя ще бъда извън града.

С крайчеца на окото си забеляза някакво движение, погледна и видя, че Кевин тича обратно към тях, следван от Треиси. Те се отклониха към една купчина с листа и като ги разритваха нависоко, ги разпиляха наоколо, а после отново се върнаха към тротоара.

— Забравих да те прегърна за довиждане — каза той с весела спонтанност и разтвори ръце.

Мейсън не беше готов да бъде обект на толкова силни чувства. Безмълвен, той клекна и изчака синът му да се приближи до него. Малките ръчички обвиха врата на Мейсън и го прегърнаха за няколко прекрасни секунди.

Прегръдката свърши много бързо и Кевин и Трейси отново се отправиха към нейния дом. Чувството, завладяло Мейсън, остана и беше прекалено хубаво, за да бъде споделено с някого и да го разваля с думи. Отдавна никой не го беше карал да се чувства толкова важен просто с едно докосване. Искаше да съхрани мига и той да продължи колкото се може по-дълго, затова, без да каже нищо на Крис, отиде до шофьорското място, качи се в колата и замина.

Крис го наблюдаваше как потегля, изпълнена с лошо предчувствие. Беше сгрешила, като позволи на Кевин да се срещне с него. Щеше да бъде трудно, ако не и невъзможно, да спре започнатото този ден. Тя отказваше да повярва, че самият Мейсън привличаше толкова много Кевин. По-вероятно беше това да бъде радостта, че има баща. Както повечето деца, и Кевин искаше да има каквото имат и останалите.

За първи път, откакто в живота ѝ се бе появил Кевин, съжаляваше, че не се беше омъжила. Мейсън никога нямаше да успее да вземе Кевин, ако той вече имаше баща.

Глупаво беше да мисли за пропуснатите възможности. Имаше достатъчно материал за размисъл и тревога тук и сега. Например как щеше да попречи на Мейсън да види Кевин следващата събота дори и за два часа?

Тя тръгна по пътеката към къщи, представи си как ще остане сама вътре и реши, че всъщност има нужда да си поговори с някого. Не просто с някого, а с Мери — човека, към когото винаги се обръщаше, когато имаше грижи или радости, или ѝ трябваше съвет за нещо най-обикновено. Мери беше от онези необикновени приятели, които се срещат веднъж в живота — винаги там, където беше нужно, винаги готова да те изслуша.

Но не и днес.

— Съжалявам, Крис — каза Джон, отваряйки вратата, за да я пусне вътре. Изпусна я за пет минути. Тя те чака, но днес затварят

магазина по-рано и трябваше или да тръгва, или да започва да готви.

Крис влезе вътре.

— Просто исках да си поговоря с някого.

— Аз съм добър слушател — отвърна той. — И никой не ме е обвинявал, че се отпускам в приказките.

— Сигурен ли си, че искаш да бъдеш въвлечен в това?

Той я прегърна през раменете.

— Хайде, ела тук и седни, докато приготвя кафе. — Той я заведе до един стол. — А може би предпочиташ бира?

— Най-добре кафе. — Искаше умът ѝ да е бистър.

Той приготви нейното така, както тя го обичаше, с половин пакетче захар и малко мляко, подаде ѝ го и седна на стола до нея.

— А сега ми разкажи как мина — каза той и подпря краката си. — Толкова лош ли е, колкото го мислеше?

— По-зле.

— Това не е добре. Кевин изглежда ужасно щастлив. Надявах се, че и между вас нещата ще се оправят.

— Кевин е на седмото небе в момента. Кое дете не би било, ако баща му е богат и му обещава да му даде света, обвит с хубава блестяща панделка? — Тя започна да духа кафето си, за да изстине.

— Когато Мейсън дойде да вземе Кевин, имаше няколко минути, в които си помислих, че може и да съм го преценила погрешно. Не беше задължен да ме покани да се присъединя към тях, но го направи. И много се радвам, че отидох.

Тя се обърна да погледне Джон:

— Няма никаква представа какво е да бъдеш родител. Мисли си, че е само забавления и игри през уикендите. Според него може да вземе Кевин в събота сутринта, да го разглези през тези два дни и после да ми го върне, за да го уча на дисциплина през останалата част от седмицата. За мене работата, за него — наградата.

— Той ли каза това? — запита невярващ Джон.

— В продължение на два часа и половина Мейсън каза на Кевин, че ще го научи да кара ски, ще го повози на лодка следващото лято, ще му разреши да се качи на високия строеж и ще го заведе в Дисниленд за Великденската ваканция. Как, по дяволите, мога да се състезавам с него, когато за мене остават сутрините, в които той по-скоро би останал в леглото, вместо да отиде на училище, вечерите, когато му

казвам да прекрати играта и да се прибере, защото се е стъмнило, и нощите, когато го карам да си легне точно когато е сглобил влаковата си композиция? Храня го с неща, които той не обича особено, но са полезни за него и...

— Програмата, която Мейсън е начертал, е малко претрупана. Но не можеш да го обвиняваш, че...

Крис изрита обувките си и подвиг крака под себе си.

— Това не е най-лошото, Джон. Мога да преживея уикендите, в които хвърчи нависоко. Зная, че Кевин ме обича и нищо, което Мейсън може да направи или да купи, няма да промени това. Истинската трудност е, че бащата на Кевин явно е човек от Стария завет. Вярва в глупости като борбата на мачовците око за око, зъб за зъб и не се поколеба да го каже на Кевин. — Тя се облегна назад. — Какво ще правя? Мейсън Уинтър е от онези хора, които съм избягвала цял живот. Всичко, което с толкова труд съм внушавала на Кевин, Мейсън може да унищожи само през уикендите на една година.

— Не всичко — каза Джон. — В началото Кевин ще бъде леко объркан, но после ще се оправи.

— Как? Ако обича и двамата ни, как може да не бъде разкъсван от различията между нас?

— Няма двама души, които да мислят еднакво по всички въпроси. Децата учудващо добре се приспособяват, Крис. През цялото време наблюдавам това в пожарната. Половината от колегите ми са разведени. Те преживяват същото, което и ти.

— И намерили ли са начин да минат през него, без да наранят децата си? — запита тя, защото независимо от бурното ѝ несъгласие с Мейсън и неговите недостатъци, тя най-много се тревожеше за Кевин и за влиянието, което той би могъл да има върху него.

Джон помисли малко:

— Понякога има нужда от компромиси. Изглежда, децата преминават период, през който наистина са объркани и изливат безсилието си върху всички наоколо, независимо от това, колко доброжелателни и разбиращи са родителите им.

Накрая най-наранените обикновено са те.

— Разбираш ли какво имам предвид? Не мога да позволя това да се случи на Кевин. Достатъчно му се е струпало досега на главата. — Гласът ѝ потрепери от болка. — Той е прекрасно момченце, Джон.

Зная, че всички родители смятат децата си за необикновени, но не са много децата, които са преминали през това, през което е преминал Кевин. Той заслужава най-добрия живот, който мога да му осигуря. Ако избира лесния път в този случай, никога няма да си го простя.

— Трябва да постъпиш както смяташ за най-добре, Крис.

— Дори и ако мисля, че Кевин не трябва никога повече да вижда баща си?

Джон се поколеба:

— Ако вярваш в това, което правиш, ще ти бъде по-лесно да си простиш, ако по-късно откриеш, че си сгрешила.

— Не търся прошка.

— Зная, но понякога това е всичко, което получаваме.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Мейсън свали краката си от леглото и остана седнал за няколко минути. Беше седем без петнайсет и нямаше никаква друга причина да става, освен че вече му бе омръзнало да лежи.

Мразеше празниците. Това беше единственото време в годината, когато не се чувстваше добре в кожата си. Не можеше да отиде в кантората, без да налети на някой от охраната, някой, който щеше да го съжалява, защото няма семейство, с което да прекара този ден. По същата причина не можеше да посещава и строежите. Да се храни сам в ресторант още повече привличаше вниманието. Накратко — празниците означаваха, че той ставаше затворник в собствената си къща. Тазгодишният Ден на благодарността не беше по-различен от останалите, с изключение на допълнителната грижа около Кевин.

Когато бяха заедно миналия уикенд, Кевин беше настоял Мейсън да му каже къде ще вечеря и кой ще вземе кълката на пуйката. След като се опитваше по всякакъв начин да избегне отговора, Мейсън най-накрая призна, че няма никакви планове за деня. За първи път Кевин нямаше думи. Не можеше да приеме, че някой няма да е част от празненството с голяма пуйка. Бяха завършили деня с обещанието от страна на Кевин да попита майка си дали Мейсън може да отиде у тях през този ден и с настоятелна и страстна молба от страна на Мейсън да не ѝ казва нищо.

Можеше да избегне всичко това просто като каже някаква невинна лъжа на Кевин, но някак си думите не идваха. Мейсън беше израснал сред вихрушка от лъжи и увъртания и независимо от това, колко беше неудобна истината, той категорично отказваше да постъпва по същия начин със собствения си син.

Ако Крис се обади да го покани на обяд, дали заради натиска от Кевин или заради кървящото си сърце, той беше решил да ѝ каже, че вече е приел друга покана. Всъщност това нямаше да бъде лъжа. Поне дузина хора го бяха поканили, включително и Ребека и Травис,

но слава богу, никога не бяха изненадани или наранени, когато им откажеше.

Тази година беше получил покана и от съпругата на Уолт — Бианки, която беше идвала в офиса тази седмица. Мейсън известно време обмисля поканата ѝ. Мислеше, че ако прекара известно време в обществото на Уолт, ще види този човек от друг ъгъл. Имаше нещо в Уолт, което караше Мейсън да се чувства зле в негово присъствие. Със сигурност не беше работата му, в която беше вещ. Може би проблемът беше, че е прекалено способен.

Или може би Мейсън просто не можеше да престане да вижда брат си всеки път, когато погледнеше Уолт.

Той отиде в дневната и включи газовия пън в камината. Беше лоша имитация на огъня, който трябваше да представлява, но приятно осветяваше стаята. След като взе от пощата си вестник „Сакраменто Бий“, той отиде в кухнята и си направи кафе. Забеляза малките отпечатыци на лъскавия черен хладилник — доказателство за посещението на Кевин и че прислужницата има почивна седмица.

Той се пресегна към кърпата, за да ги избърше, но спря. Всичко в апартамента му беше идеално, почти стерилно, подобно на живота му. Доставяше му удоволствие да види нещо, което съвсем не беше присъщо на това място. Но се и натъжи, защото осъзна колко много отпечатыци е пропуснал върху блестящата повърхност на живота си.

Крис потрепери, докато отмяташе завивката и се протягаше за хавлията. Автоматичното включване на термостата не работеше, което означаваше, че всяка вечер тя трябваше да изключва котлето и всяка сутрин да става половин час по-рано, за да затопли къщата за Кевин. Тя нахлузи пантофите си и тъкмо излизаше от стаята, когато налетя на Кевин и извика от изненада.

— Защо си станал? — запита тя, загръщайки се с халата си.

— Идвах да видя дали не си променила решението да поканим татко на обяд. Ако искаш, можем да му се обадим и сега. Той каза, че никъде няма да ходи днес.

Сърцето ѝ се сви. Защо Кевин не се откажеше?

— Казах ти, че няма да е правилно да поканим Мейсън в чужда къща. Ако бяхме вкъщи, щеше да бъде друго. — Слава богу, че

можеше да използва Джон и Мери като извинение.

— Но леля Мери каза, че ако искаш, можеш да го поканиш. Аз я чух.

Единственият начин, по който той можеше да чуе онзи разговор, беше чрез умишлено подслушване. Крис помисли да му изнесе лекция, за това, колко е неправилно да се подслушва, но вече се беше уморила да бъде лошата. Преди Мейсън да се появи в живота им, тя и Кевин никога не спореха. А сега като че ли за всяко нещо се караха. Независимо от усилията ѝ да предотврати това, Кевин беше разкъсван между нарастващата любов към баща си и лоялността към нея.

Опитваше се никога да не говори лоши неща за Мейсън, но не можеше да се застави да каже нещо наистина хубаво за него. След като се запозна с баща си, в продължение на дни Кевин се опитваше да я убеди да се съберат и да си направят семейство като това на Трейси. Вкъщи не ѝ харесваше ролята, която я принуждаваше да се кара с Кевин и ѝ крадеше миговете на щастие.

— Леля Мери беше просто учтива. Знаеш добре, че къщата им не е достатъчно голяма за гостите, които обикновено идват. Няма да бъде правилно от наша страна да я претъпкваме още повече. — Извинението прозвуча плоско дори и на нея.

— Аз мога да седна в скута му.

Тя поиска да го прегърне, но той се отдръпна.

— Кевин, опитай се да разбереш.

Той наведе глава и отказа да я погледне.

— Защо не дойдеш да легнеш при мене, докато къщата се затопли?

— Не искам — заяви той и се отправи към собствената си стая.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Проклет да си, Мейсън Уинтър! — изруга тихо тя през стиснатите си зъби.

Мейсън взе вестника и го изхвърли на боклука. После погледна часовника и се намръщи. Още четиринайсет часа и денят щеше да свърши. Той отиде до прозореца и погледна навън. Облаците започваха да се скупчват и предвещаваха първата голяма буря за сезона. От

няколко седмици насам някои от скъпите ски курорти разпръскваха изкуствен сняг по пистите си, за да привлекат хората за празниците.

Мейсън беше обмислил и възможността да отиде на ски, ако не по друга причина, то поне да се махне за малко от града. Нямаше да има голяма разлика дали щеше да прекара Деня на благодарността в апартамента си, на езерото Тахое или пък в Сакраменто и затова почти беше стегнал багажа си, когато Ребека го информира, че е успяла да уреди неофициална среща същата вечер с няколко от все по-неспокойните собственици на парцели по крайбрежието.

Той настояваше за подобна среща още откакто до него достигнаха първите тътени на недоволство. Не хранеше голяма надежда да открие кой стои зад тази политика на „разделяй и владей“, но дори и да научеше името, знаеше, че това ще го доведе до задънена улица. Всъщност искаше да разбере колко сериозна е офертата на другия евентуален купувач и ако имаше шанс, да добие представа докъде имаше намерение да стигне той.

Проблемът на Мейсън беше, че тримата фермери, които най-много се дърпаха да подпишат документите за отказ от собствеността, притежаваха най-ключовите парцели. Без тях сделката щеше да пропадне. Неприятното беше, че фермерите знаеха за зависимостта му от тях. Всъщност сделката беше в техните ръце. Не можеше да обвинява никой друг, освен себе си за това положение, защото беше заслепен от силното си желание да види проекта осъществен. А сега щеше да открие колко щеше да му струва това заслепение и дали ще може да си го позволи.

Не можеше да помоли банката за финансиране, докато не получеше земята. Вероятността да се откаже от мечтата си вече го гледаше в лицето.

Ако премигнеше, щеше да я изпусне. Какво щеше да прави тогава?

Той се отдалечи от прозореца и тръгна към банята. Крайно време беше да се заеме с нещо продуктивно днес.

Крис внимателно пренесе тиквеника от тезгяха до фурната, опитвайки се да не разлее яйчения крем, докато обикаляше Кевин, който правеше сладки от останалото тесто.

— Виж, мамо, направих пожарна кола за чичо Джон.

Тя затвори вратата на фурната и насочи вниманието си към произведенията на Кевин.

— А какво е това до пианото на Треиси?

— Новият хотел на татко.

Крис се намръщи. Никога ли нямаше да се научи да не започва тази тема? Цяла сутрин се мъчеше да избягва Мейсън в разговорите им, а сега, без изобщо да се замисли, беше му осигурила повод отново да се намеси.

— А какво е онова там? — добави бързо тя в опит да отвлече вниманието на Кевин.

— Колата му. Направих му две сладки, след като няма да може да бъде с нас.

— Чудесно — отвърна Крис през зъби. — Сигурна съм, че ще му харесат.

— А тази е за тебе — тихо продължи той, като посочи едно изкривено сърце. — Щото те обичам и съжалявам, че те ядосах.

— И аз те обичам — прегърна го тя. — И не си ме ядосал.

Крис го пусна, а той продължи да се занимава с пожарната кола. Изминаха няколко минути, преди да заговори отново.

— Може ли, след като се нахраним, да занесем сладките на татко?

Крис затвори очи и преброи до десет. Упоритостта се беше проявила като основна двигателна сила в личността на Кевин още от деня на раждането му. През петте и половина месеца в болницата други бебета с много по-леки заболявания бяха починали, докато Кевин сякаш се беше вкопчил в живота и беше преминавал от една потенциално фатална криза в друга. Крис ежедневно отправяше молитви на благодарност за неговата твърдост, но понякога тя направо я объркваше.

— Ще го видиш в събота — каза, без да се надява отговорът ѝ да го задоволи.

— Добре — отвърна той неочаквано.

Разочарованието в гласа му и отпуснатите му рамене я пронизаха в сърцето. „Проклет да си, Мейсън Уинтър! — изруга го за втори път този ден. — Дано идеш в ада!“

Мейсън нави проектите, който разглеждаше, и ги пхна в кутията до чертожната маса в кабинета си, вляво от спалнята. Наистина беше доволен от работата на новия архитект, който смяташе да наеме за крайбрежния проект. Представеното от него беше едновременно изчистено и класическо, носеше усещане за историята на областта, но без да се натоварва с това. Откритите пространства не бяха разпръснати, паркингите не се натрапваха.

Докато разглеждаше плановете, си помисли, че е намерил начин да прекара деня. Бяха изминали няколко седмици, откакто не се беше разхождал покрай реката, не се беше потопявал в мечтата си. Но после се сети, че е по-добре да не показва нетърпението си, след като има някой друг, който проявява интерес към тази собственост.

Не можеше за дълго да съсредоточи мислите си. Трябваше да си признае, че ще му е трудно да изкара този празник. Чувства, за които си мислеше, че отдавна са умрели у него, се бяха надигнали и предявяваха правата си.

Празниците бяха за семейства. Това беше време на чудни миризми, спонтанни прегръдки, смях и любов. Но той беше имунизиран срещу тези чувства и вярваше с успокояващо убеждение, че ще прекара остатъка от дните си сам, в проста и спокойна забрава, никой нямаше да влиза, но и никой нямаше да излиза от живота му.

Но тогава се беше появил Кевин и спасителната мрежа беше изчезнала.

И сега го болеше, че ще прекара Деня на благодарността сам.

Мейсън отиде до гардероба и извади самото си, без да се интересува къде ще отиде, само и само да не е сам.

Крис стоеше на вратата на кухнята и наблюдаваше Кевин, който увиваше последната от сладките си и внимаваше да остане достатъчно от хартията, за да направи нахъдрена панделка. Цялата сутрин беше правил това и през повечето време беше мълчал замислено. Обикновено се веселяха заедно, а сега мълчаха неловко или се мъчеха да намерят тема за разговор, която да не засяга Мейсън.

За първи път през петте години съвместен живот Кевин и Крис не се чувстваха добре един с друг. Тя усещаше, че губи Кевин и това,

което се случваше сега, показваше бъдещото развитие на нещата. В моменти на трезв разум — които напоследък бяха редки — Крис осъзнаваше, че вината не е изцяло на Мейсън. По свой начин той беше заобичал Кевин. Преди години би се усъмнила, че е възможно толкова бързо да усетиш привързаност към друг човек, но личният ѝ опит с Кевин ѝ беше показал, че любовта може да бъде внезапна и толкова силна, че всичко останало да избледнее пред нея.

А сега любовта я принуждаваше да направи нещо, което изобщо не искаше да прави.

— Кевин — повика го тихо тя. Той я погледна. — Промених решението си. — Крис продължи бързо, преди да има възможност да се откаже. — Можеш да се обадиш на баща си и да го поканиш на обяд, ако още искаш. — Думите ѝ едва се откъснаха от устата.

Кевин остана напълно неподвижен и вторачен в нея. Накрая слезе от стола, отиде при нея и безмълвно обви ръце около краката ѝ.

Тя се наведе и го целуна по главата.

— По-добре побързай — каза тя. Чувстваше се неудобно и усещаше пристъп на ревност при израза на безкрайното му щастие. — Леля Мери иска да обядваме в три.

— Да се обадя ли първо на леля Мери?

— Вече съм се погрижила за това.

Той се усмихна.

— Благодаря, мамо.

— Побързай. Трябва и да се облечеш.

Кевин се втурна към телефона, набра номера, който беше запомнил още преди седмици, и зачака. След няколко секунди погледна Крис:

— Не е той. Това е машинката му.

— Ще оставиш ли съобщение?

Той размисли, после поклати глава и се пресегна да остави слушалката.

— Мисля, че трябва да му кажеш нещо — каза Крис, защото любовта ѝ към Кевин надхвърляше неприязънта ѝ към Мейсън. — Поне му пожелай весел празник.

Кевин отново приближи слушалката към ухото си.

— Татко? — започна той. — Аз и мама искахме да те поканим на обяд, но не те намерихме. Весел Ден на благодарността. — Той понечи

да затвори, но се сети за още нещо, което искаше да каже, и се наведе над телефона. — И от мама също — добави той, като внимателно избягваше да погледне Крис.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Звънецът иззвъня и прекъсна потока от мисли на Крис. Тя побърза да запише изречението на компютъра, преди да го забрави. След това бутна назад стола и тръгна към вратата. Още преди години си беше обещала, че някой ден ще си инсталира интерком, за да не трябва да става от бюрото и да отваря вратата, но както повечето неща, които бяха скъпи и не бяха абсолютно необходими, никога не беше стигнала до него.

— Мейсън! — възкликна тя, а изненадата ѝ надделя над раздразнението, че се появява в средата на седмицата без предварително да се обади. С очевидно скъп шлифер върху обичайния костюм и с тъмната си коса, която блестеше от мъглата, той изглеждаше така изряден и педантично облечен, сякаш излизаше от предаване на Пи Би Ес^[1] в Лондон.

— Кевин не е тук — каза му тя, остро чувствайки размъкнатия си анцуг и негримираното си лице. — Няма да се прибере от училище още час.

— Зная. Дойдох да разговарям с тебе.

— Защо? — подозрително попита тя. През последните няколко седмици бяха установили крехко примирие помежду си. Крис не беше съвсем наясно защо се беше получило така — дали поради празниците, или заради прегрупиране на силите, — но засега тя приветстваше затишието в бурята.

— Искях да поговоря с тебе за коледния подарък на Кевин.

Коледа беше след седмица и половина и за първи път в живота си тя беше приключила с пазаруването рано. Беше постъпила така не поради липсата на пари, а защото знаеше, че Кевин ще бъде във ваканция по празниците. Ревниво пазеше през тези дни всяка минута, която можеше да прекара с него. Нямаше да губи време по магазините, а щяха да бъдат заедно.

Като се има предвид какви бяха чувствата ѝ относно прекараните насаме дни с Кевин, беше още по-изненадващо, че в пристъп на добра

воля беше казала на Мейсън, че може да вземе Кевин за два часа на Коледа — нещо, което нито един от адвокатите не беше посмял да предложи. Може би затова беше дошъл днес да ѝ благодари отново. Ако е така, би трябвало да е разбрал, че го е направила заради Кевин, а не заради него.

С нежелание се отмести от вратата и покани Мейсън да влезе вътре.

— Нямам много време — заяви тя. — Трябва да приключа един спешен доклад и да го оставя в кантората, преди да отида да взема Кевин и Трейси от училище.

— Мога да дойда и по-късно...

— Сега си тук. Така че можем да приключим с това.

Той избърса краката си на изтривалката и влезе.

— Чудя се дали така се чувстват инкасаторите — промърмори той.

Тя се усмихна неволно.

— Какво очакваше?

Изпълненият с разбиране поглед, който той ѝ хвърли, я изненада.

— Зная, че няма да ми повярваш, но разбирам какво изпитваш. Сигурно е адски...

— Изобщо не можеш да си представиш какво изпитвам — отрязва го тя. — Нямах и най-малката представа... — Тя се спря. Щеше да бъде не само загуба на време и енергия, но и нямаше да има никакъв ефект, ако започнеха всичко отначало. Колкото и горещо да искаше Мейсън да изчезне, това нямаше да стане.

Тя се беше опитала да убеди себе си, че чувствата ѝ не рефлектират върху Кевин, но симптомите бяха прекалено ясни, за да ги отрича. Той винаги се опитваше да играе ролята на умиротворител, да бъде идеалното малко момченце, така че неговите мама и татко да се съберат да живеят заедно. По един или друг начин, заради Кевин, тя се беше научила да понася присъствието на Мейсън или ако не успяваше, поне да се прави, че може.

— Искаш ли чаша кафе? — запита тя, като че ли се самонавиваше, сякаш очакваше да има кит на другия край на въдицата.

Мейсън премигна:

— О, с удоволствие.

— Можеш да седнеш тук, а аз ей сега ще го донеса. — Макар че нямаше топлина в гласа ѝ, тя се поздрави, че поне звучеше учтиво.

— Благодаря — отвърна той, докато събличаше шлифера си.

Тя го взе от него и го закачи в коридора.

— Ако се интересуваш, под масата има албум със снимки на Кевин като бебе — каза тя, отправяйки се за кухнята. — Има и няколко снимки на Даян — добави тя.

Замаян от обрата в държането ѝ, Мейсън не искаше да отговаря, от страх да не разруши магията. От месеци насам му се искаше да помоли да види снимки на Кевин, но беше отхвърлил идеята като невъзможна. Бързо, преди тя да успее да промени решението си, той отиде до масата и извади албума с кожена подвързия. След като включи лампата до стола люлка, седна и постави тежкия албум в скута си.

Първите няколко страници бяха покрити със снимки на Даян като пълничко дете ангелче с гъста къдрава руса коса, като върлинеста тийнейджърка с невероятно дълги крака, облечена в ежедневна рокля и бликаща от живот. Спомените нахлуха в него, откраднаха самообладанието му и болезнено му напомниха за онова, което някога беше негово, и за годините, пропилены в напразен гняв срещу бягството ѝ, което се оказа не такова, каквото изглеждаше навремето.

Тъгата и чувството на загуба го завладяха, той вдигна поглед от албума и погледна коледното дърво и подаръците под него, разсеяно отбелязвайки, че някои от тях бяха обвити в украсена на ръка хартия. Мотивите му напомниха за отпечатъците, които като дете изрязваше от картофи, и с които украсяваше синджири от червена, бяла и синя хартия за ежегодното семейно празнуване на Четвърти юли. Това бяха най-хубавите години с майка му, когато винаги беше до него, преди баща му да поиска тя да направи избор между тях двамата и тя да обърне гръб на сина си.

Припомняйки си, че Крис е отишла до кухнята само за едно кафе и след малко ще се върне, той отново насочи вниманието си към албума. Тъй като вече вървеше по опната въже, той реши да пропусне останалите снимки на Даян, като се надяваше някой ден да убеди Крис да му разреши да си направи копия.

Първите снимки на Кевин бяха избледнели полароидни фотографии, очевидно правени малко след раждането му. Дълги секунди Мейсън изучава неясните образи, като се опитваше да ги сравни с други снимки на недоносени бебета, които беше виждал. Не забелязваше никаква прилика между здравото момченце, което познаваше сега, и сбръчканото и съсухрено бебе. Все едно, че гледаше непознато същество.

Обърна страницата и невярващ ахна. Към малкото детенце, което на предишните снимки лежеше върху маса и я оставяше празна почти цялата, сега бяха прикрепени тръби и жици. Мейсън се опита да отмести поглед, да се защити, но независимо колко усилено се опитваше, не можеше да вдигне очи от fotografiaята. Колкото по-дълго се взираше, толкова повече се увеличаваше ужасът му. Умът му прескочи към деня, в който беше видял неравния белег на корема на Кевин и автоматичното му заключение, че сигурно е следствие от някакъв инцидент.

За първи път осъзна колко близо е бил до това никога да не види сина си и се обля в студена пот. Макар че разумът му казваше, че не може да му липсва нещо, което никога не е познавал, чувствата отказваха да го приемат.

През кратките шест месеца, откакто беше научил, че има син, животът на Мейсън се беше променил из основи. Нямаше момент, в който да не си мисли за Кевин. Всички планове, които правеше за бъдещето, бяха свързани с него. От години живееше като в пещера и се опитваше да убеди себе си, че тъмнината му харесва. Кевин го беше накарал да се изправи лице в лице с тази лъжа.

Крис влезе в стаята и го извади от подобното му на транс състояние.

— Защо ми позволи да видя това? — запита я той, като се опитваше да се вземе в ръце, преди тя да забележи колко е разстроен.

Тя остави таблата на масичката за кафе.

— Сигурно е от времето. Не виждам никаква друга причина, за да се държа добре с тебе. — Тя му подаде една чаша. — А ти?

Незабавната му реакция на насмешливостта ѝ беше гняв. В мига, в който подготвяше отговора, той осъзна, че тя използва думите като щит. Можеше да го мрази, но се и страхуваше от него. И защо не?

Дори и очевидната ѝ благосклонност да го покани и да му предложи кафе не беше нищо друго, освен начин да опознае врага.

— Предполагам, че мога да посоча няколко прозаични причини, поради които да се държим добре един с друг — отвърна той. — Но има една-единствена наистина важна — Кевин.

Тя го погледна втренчено.

— Искаш да ме поставиш на мястото ми или искаш да подчертаеш каква кучка съм?

— Ако искаш вярвай, ако искаш недей, но нито едното, нито другото.

— След като ми даваш възможност за избор, избирам „не“.

Тъй като не желаше да види други снимки на Кевин, Мейсън затвори албума.

— Какво му се е случило?

Крис повдигна вежди неразбиращо.

— На кого? — Преди да отговори, тя се сети. — О, имаш предвид Кевин? Имаше малка отвратителна инфекция, наречена гангрениясващ ентероколит, накратко ГЕК. Болестта се разви много бързо, но трябваша две години, за да се излекува от последствията.

— Години? — каза Мейсън, опитвайки се да разбере загатването за нещо толкова унищожително.

— В резултат на инфекцията той изгуби половината от вътрешностите си. Останалата половина не приемаше храната много добре, така че, за да може да расте, трябваше допълнително да бъде хранен чрез системи.

— Колко дълго продължи това?

— Повече от година.

— Искаш да кажеш, че е трябвало да го доведеш вкъщи в това му състояние?

Предпазливостта напусна погледа ѝ при спомена.

— Беше ужасно, но бях готова да направя всичко, за да го махна от онази болница. Тежеше по-малко от три килограма, когато го донесох вкъщи. Месец по-късно вече беше около четири.

— Боже мой — възкликна Мейсън, като се облегна на стола. — Как си могла...

— Съжалявам — каза тя и остави кафето си на подноса със студено и сковано движение, — но току-що забелязах колко е часът и

тъй като скоро трябва да тръгвам, може би е по-добре да ми кажеш за какво си дошъл.

Гладът на Мейсън за повече подробности около сина му изобщо не беше задоволен. Чудеше се дали Крис се е обезпокоила от затоплянето в техните отношения. Въпросите му ще трябваше да почакаят за друг ден.

— Искях да науча размерите на Кевин. Ските и обувките ще трябва да почакаят, докато той може да идва с мене, но искам да му купя грейка и ръкавици, за да ги сложа под коледното дърво.

— За какво говориш? — запита тя, очевидно объркана. — Мислех, че вече сме го обсъждали.

— Обсъждали? — отрязва я той. — Едва ли мога да нарека обсъждане разменените между нас реплики през онзи ден. Доколкото си спомням, беше по-скоро указ. — Той се сви от агресивната си реакция на въпроса ѝ. Какво имаше в Крис Тейлър, което го караше да се проявява в най-лошата си светлина? Той смени тона си. — Тъй като аз и Кевин планирахме да ходим на ски през седмицата след Коледа — обясни той, опитвайки се да звучи спокойно, — помислих си, че ще бъде добра идея той да...

Лицето на Крис се зачерви от гняв.

— Не мога да повярвам. Не, взимам си думите назад. Вярвам ти. Дори не зная защо съм изненадана. Ако помисля дори и пет секунди за това, ще зная какво да очаквам. Казах ти, че не желая да водиш Кевин на ски. Послуша ли ме? Не. А и защо ли да ме послушаш? Правиш каквото си искаш. Да вървят по дяволите останалите и техните желания. Ако мислиш, че съм прекарала пет години да водя и да вземам Кевин от болници и лекарски кабинети само за да го видя как свършва в някое дърво, грешиш!

Мейсън затвори очи. Когато ги отвори, каза:

— Очевидно Кевин не ти е казал какво правим всяка събота?

— Очевидно отвърна рязко тя.

Мейсън се сети, че Кевин всъщност никога не беше казал, че е разговарял с Крис.

— Водя го на сухо ски училище и мислех, че е с твое разрешение.

— И как мислиш, че е получил това магическо разрешение? Предполагаше се, че съм видяла грешката си и съм променила

решението си? За толкова ли лековерна ме смяташ? — Тя се изправи и започна да обхожда стаята. — Копеле — каза тя със задавен глас. — Докато не се появи ти, Кевин беше послушен, невинен и искрен. А сега си го научил да лъже и да манипулира.

Мейсън отиде до закачалката да вземе палтото си. Беше безсмислено да остане и да слуша гръмката ѝ проповед. Тя отказваше да приеме, че натрапчивото ѝ собственическо чувство може да има нещо общо с объркването на Кевин. И все пак не можа да се въздържи да отправи един прощален изстрел.

— Когато се успокоиш малко, можеш да се запиташ как мога да имам толкова лошо влияние върху него, след като прекарвам само три часа седмично с него, а ти — всички останали.

Тя се втренчи в него.

— Можеш да му обясниш както си искаш защо не го водиш на ски — каза тя — и дори не се притеснявай да прехвърлиш цялата вина върху мене.

Не можеше да я остави без отговор:

— Защо си толкова твърдо решена да не му позволиш да го заведе?

Тя вдигна ръце отвратена:

— Не ме изненадва, че трудно можеш да го осмислиш с твоята егоцентрична глава, затова ще го повторя още веднъж — бавно и внимателно. Карането на ски... е... опасно.

— За бога, огледай се около себе си. Много по-малки деца от Кевин карат ски.

— Откажи се — предупреди го тя. — Няма да променя решението си.

— Ти не нараняваш мене, а Кевин.

— Хубав опит, но не върви. Много деца изобщо не се доближават до ски пистата и живеят чудесно. — Тя отвори вратата и застана до нея. — Трябва да съм се побъркала, за да си помисля, че може да стане. Имаш бащинските инстинкти на охлюв.

— О, хайде сега — каза той и се приближи към нея. — Със сигурност можеш да се справиш и по-добре. Мисля, че целта на живота ти е да измисляш нови начини да казваш все едни и същи досадни неща. — Господи, какво му ставаше? Никога не говореше по този начин.

— Напусни къщата ми! Напусни живота ми!

— Къщата ти — с удоволствие. Животът ти? Може би след две-три години, когато Кевин се премести при мене.

Той си тръгна, без повече да погледне назад.

[1] PBS — американска телевизионна мрежа за времето. — Б.пр.

↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Крис чакаше и се подготвяше за деня, в който Кевин ще започне да настоява да поканят Мейсън за Коледа, но той не го направи. На пръв поглед празниците не се различаваха по нищо от миналогодишните. Тя и Кевин станаха рано да отворят подаръците си и в два часа обядваха със семейство Хендриксън. После, след като чиниите бяха измити и кухнята изчистена, Кевин и Трейси започнаха одисеята си — местеха се от едната къща в другата и играеха с новите си играчки, докато не стана време за лягане и те бяха твърде уморени, за да се съпротивляват.

Кевин изглеждаше както обикновено, може би малко по-тих, по-малко възторжен от подаръците си, но нямаше нищо определено, което Крис да напипа.

Под коледното дърво нямаше ски екипировка, нито пък Кевин поиска да поканят Мейсън. Крис се изкушаваше да го попита, но реши, че е по-добре да остави нещата така.

Беше някъде към средата на януари, когато един следобед Мери се обади на Крис и я помоли веднага да отиде у тях, като загадъчно й съобщи, че ще я посрещне на входната врата, и да не вдига шум.

— Какво има? — запита Крис, трепереща от студ заради спринта към къщата без палто.

— Ела с мене — прошепна Мери. — Има нещо, което мисля, че трябва да чуеш. — Тя поведе Крис по коридора, докато стигнаха на няколко крачки от стаята на Трейси.

— Не искам повече да си играя на семейство — каза Трейси. — Не ми харесва, когато си лош. Искam да си добър.

— Бащите не се държат добре с майките — възрази Кевин.

— Държат се.

— Не е вярно.

— Моят татко се държи добре с мама — убеждаваше го Трейси.

— Не ме интересува — отрязва я Кевин. — Ако не правиш каквото ти кажа, ще взема бебето ти и ще го отведа надалече със

самолет и никога няма да го намериш.

— Ще те издам, ако го направиш.

— Няма да има значение.

— Ще има, сър. Татко ще те накара да ми го върнеш.

— Не и ако аз не искам. Татковците не могат да накарат майките да направят нещо, което не искат. Моят татко не може дори да убеди мама да ме пусне на ски с него.

Крис беше чула достатъчно.

— Откога продължава този разговор? — запита тя Мери.

— Доста отдавна. — Тя тихо поведе Крис по коридора към кухнята. — Не исках да те безпокоя, но реших, че все пак трябва да го чуеш.

Мери дръпна един стол за Крис и седна на масата срещу нея.

— Не бих обичала Кевин повече, дори и ако беше мое дете, Крис. Боли ме, когато виждам какво му причинява враждата между тебе и Мейсън.

Болката, която Крис изпитваше за Кевин, беше като рана, която никога няма да зарасне. Напоследък като че ли всеки изминат ден добавяше по нова шипка сол върху нея.

— Страхувам се, че ще стане още по-зле, преди нещата да се оправят.

— Какво имаш предвид?

— Помниш ли, когато оставих Кевин при тебе миналата седмица?

— Да — отвърна Мери, окуражавайки приятелката си да продължи.

— Имах среща с Пол Майкълс.

— След като сега споменаваш за първи път, сигурно срещата не е минала добре.

Крис опита да се усмихне:

— Искаше да ме подготви за това, което вероятно ни чака в съда.

— Значи датата вече е определена?

— Насрочено е разглеждане на делото, на което ще се обсъди искането на Мейсън да бъде отменено осиновяването.

— Ще откача — каза Мери. — Знае, че никога няма да стане това. Защо изобщо се опитва?

— Предполагам, че иска да покаже колко много се интересува и колко много е сгрешил. Никога не съм оспорвала твърдението, че Мейсън е баща на Кевин. А и защо ли? Всеки, който има очи, може да види генетичната връзка. Очевидно адвокатът му мисли, че ако аз стана в съда и призная това, позициите му ще се засилят още повече. Сигурна съм също, че защитата иска да ме разпита защо никога не съм се опитала да открия Мейсън през всичките тези години. По време на процеса ще хвърли съмнение върху твърдението ми, че не съм знаела за писмото на Даян, докато Мейсън не ми го е показал.

— Не е честно, че всичко толкова зависи от способностите на двама мъже, които не рискуват нищо, освен хонорарите си.

— По-добре те, отколкото крал Соломон. — Тя се замисли за миг. — Не, не е честно. Истинската майка е решила съдбата на това дете.

— Кога е датата на делото? — замита Мери.

Крис въздъхна.

— След три седмици.

— Сигурно малка част от тебе го чака с нетърпение да свърши.

— Така беше, но преди разговора ми с Пол. — Тя закри с ръце лицето си. — Сигурно съм живеела в някакъв измислен свят, щом съм вярвала, че Кевин може да не бъде намесван в това.

— Няма да го карат да свидетелства — каза Мери.

— Не, поне не в съда. Пол каза, че съдията вероятно ще прехвърли всичко към Пробния отдел. Ще изпратят хора да разследват мене и Мейсън.

Освен това ще разпитват Кевин и най-вероятно ще препоръчат той да се срещне с психиатър.

— Това е най-тъпото нещо, което някога съм чувала. Кевин няма нужда да разговаря с психиатър.

— Така ли? — запита Крис, почти готова да се разплаче. — Можеш да продължаваш да твърдиш това дори след разговора в стаята на Трейси? Едва ли някое добре приспособено дете ще се държи по този начин. — Тя стисна костта на носа си, за да спре напиралите сълзи.

— Толкова се тревожа за него, Мери. Мис Абът ми се обади миналата седмица и ми каза, че Кевин пречи на работата в клас. Зная, че сигурно си въобразявам, но имам чувството, че той изобщо не се

смее вече. — Тя протегна умолително ръце. — Какво да правя? Размишлявам върху това до затъпяване, но не мога да намеря отговор.

Мери хвана Крис за ръката:

— Двамата сте преживявали и по-тежки бури от тази. И тя ще отмине. Ще ти дойде нещо наум.

Крис беше загубила битката със сълзите. Бавно и безмълвно те се стичаха по бузите ѝ.

— Не ми беше толкова тежко, докато го наблюдавах как се бори, за да оздравее тялото му, както сега, когато се бори да разбере и все пак да обича родители, които очевидно се мразят. — Тя измъкна ръцете си от тези на Мери, изтри сълзите от лицето си и после ококори очи. — Веднъж Мейсън ме обвини, че театралнича. Добре, че не ме видя в този мелодраматичен пристъп.

— Не бъди толкова строга към себе си. Справяш се много по-добре, отколкото аз бих могла.

Тя се усмихна уморено на Мери.

— Ти си задължена да ми казваш подобни неща. Нали си ми приятелка.

— Истинската приятелка би трябвало да ти помогне. А аз дори не мога да намеря спасителен пояс, за да го хвърля през борда и да ти помогна да се спасиш.

Крис прекара пръста си по една рязка на ръба на дъбовата маса. Погледна тапета на отсрещната стена и се заслуша в тиктакането на големия часовник в дневната. Познаваше къщата на Мери и Джон също толкова добре, колкото и собствената си. Знаеше, че Джон е надраскал масата, когато отвертката се с изплъзнала от ръцете му, докато поправял тостера. Тя и Мери бяха лепили тапетите заедно, а Джон беше завел Трейси и Кевин на риба. На Джон му бяха нужни три седмици да забележи разликата, въпреки че се оплакваше от цвета на кухнята още от деня, в който се бяха нанесли. Мери беше купила големия часовник за Джон с парите, които майка ѝ беше пратила за рождения ѝ ден. Никога не му беше казала, защото знаеше, че той ще се чувства виновен заради жертвата ѝ.

Хендриксонови бяха нейното и на Кевин семейство. Мейсън не принадлежеше към него и никога нямаше да принадлежи. Още една посока, в която да бъде теглен Кевин. Колко емоционални вериги

трябваше да влачи след себе си това малко момче и все пак да стане цялостен, силен човек?

— Не мога да оставя Кевин да премине през всичките разпити на Пробния отдел — заяви Крис. — Той ще се почувства така, сякаш ще искат от него да вземе страна, а това допълнително ще го раздвои.

— Но ти нямаш избор.

— Трябва да има някакъв начин. Вече съм решена на всичко.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Когато Крис се прибра от дома на Мери вкъщи, тя се обади на Пол Майкълс и го помоли да насрочи среща между нея и Мейсън, преди да се явят в съда. Той ѝ обеща да се свърже с адвоката на Мейсън и да се опита да уреди нещо.

Три дни бяха нужни на Пол, за да привлече вниманието им.

— Подозрителни са и не са особено навити на предложението ти, Крис — информира я той, когато ѝ се обади.

— Каза ли им, че го правя заради Кевин?

— Да, няколко пъти. Все едно, че им говорех на китайски. Те просто не вярват, че си готова да преговаряш честно. И тъй като ти не пожела да ми кажеш какво точно имаш предвид, аз не можех да направя кой знае какво, за да ги убедя в противното.

— Не „не пожелах“, Пол, а „не можех“. Аз самата не зная какъв е отговорът. Всичко, което зная, е, че трябва поне да опитаме двамата с Мейсън да се спогодим, преди Кевин да бъде предаден на куп непознати, които ще си навират носовете в живота и психиката му. Достатъчно е страдал.

— Намерението ти е благородно, Крис.

— Но?

— Страхувам се само, че ще кажеш или ще направиш нещо, което после ще се насочи срещу тебе, когато влезем в съда.

— Ще внимавам.

Настъпи дълга пауза, преди Пол да отговори:

— Не искам да увеличавам надеждите ти, но може би имам идея как да се справим със ситуацията, без да навреждаме нито на твоята позиция, нито на Мейсън. Ще ти се обадя след някой и друг ден, ако мога да уредя нещо.

— А ако не можеш?

— Тогава ще постъпим както ти предлагаш.

— Благодаря ти, Пол.

— Все още не съм направил нищо.

— Изслуша ме.

— Ще спечелиш, Крис. Може би не по начина, по който си го представяхме, но...

— Докато Кевин е най-важният приоритет, мога да преживея всичко.

— Дръж се за тази мисъл — каза той и затвори телефона.

Четири дни по-късно, след като беше уредил всичко, Пол се обади отново на Крис:

— Ако имаш някакви планове за следващата сряда, отложи ги — каза той на Крис, която тъкмо излизаше да пазарува.

Тя се изопна.

— Какво стана?

— Ти и Мейсън имате насрочена среща със съдия Херолд Маккормик в кабинета му в десет часа.

— Какво ще правим?

— Да се изясните, без адвокати, без социални работници, никой друг, освен ти и Мейсън и... съдията Маккормик, който ще играе ролята на рефер и ще отговаря на всякакви правни въпроси, които могат да възникнат.

— Мейсън се е съгласил на това?

— Зная, че ти е трудно да повярваш, Крис, но аз се убедих, че Мейсън иска най-доброто за Кевин също толкова, колкото и ти. Моята задача беше да намеря неутрален терен и успех. Предполагам, че нямаш нищо против той да бъде съдия Маккормик?

— Ако ти нямаш...

Пол се изхили:

— Знаех, че мненията ни съвпадат.

За първи път от месеци насам Крис се почувства обнадеедена.

— Трябваше да се досетя — каза тя.

Крис непрекъснато си припомняше разговора си с Пол Майкълс в деня преди срещата, докато пробваше различни дрехи. Накрая беше опитала всичко в гардероба си, което не беше направено от дънков плат или брезент. Не можеше да реши какво точно търси, беше убедена само, че никоя от дрехите ѝ не беше подходяща. Годишите, които беше прекарала в корпорацията, я бяха научили, че важността на облеклото, с което трябва да отидеш на важна среща, не е само мит на модната

индустрия. Беше напълно наясно колко трудно ще ѝ бъде да промени първоначалното впечатление.

Един мъж можеше да си сложи стандартен сив костюм и да приключи с това. А жената трябваше да реши дали същият този стандартен сив костюм трябва да бъде приеман като заплашителен, ако го носеше без никакви аксесоари; дали, ако сложи ярък разноцветен шал, ще изглежда лекомислена или, пази боже, ако носи елек с костюма, ще бъде прекалено секси.

Средният ѝ ръст беше предимство. Високите жени винаги бяха приемани като агресивни, независимо от това, как бяха облечени, и беше почти невъзможно за дребните жени да бъдат приемани сериозно.

За щастие, Крис беше запазила същата фигура, каквато беше имала и когато работеше за „Уайнсрайт Брюинг“ и дрехите, които беше носила тогава, все още изглеждаха добре, макар че полите бяха малко по-дълги, отколкото би трябвало, а цветовете на блузите бяха доста демоде.

Трябваше само да избере. Съвсем просто. Представи си каква е идеята на съдия Маккормик за идеалната жена и действай.

Тя седна на края на леглото, втрени се в гардероба и въздъхна.

Мейсън спря колата си на паркинга пред съда, излезе от нея и закопча сакото на сивия си костюм. Току-що излизаше от среща с Травис, Ребека и Уолт относно преразходите по хотел „Капитол Корт“. Въпреки че беше слушал само с едно ухо, все пак беше разстроен.

Никога досега не беше работил с двамата подприемачи и вероятно никога вече нямаше да работи с тях. Бяха объркали почти всичко, сметките им бяха надут и някой непрекъснато трябваше да им виси на главата. Обикновено този някой беше Мейсън, Травис или Уолт, но поради проблемите в личния живот на Мейсън и Травис, който се опитваше да бъде едновременно на три места, и Уолт, който прекарваше по няколко дни от седмицата в Лос Анжелис, някои неща, които друг път щяха да са оправани, сега се бяха изплъзнали.

Всичко това обаче беше без значение, поне в сравнение с предстоящото.

Той се опитваше да не таи много надежди за срещата в кабинета на Маккормик. Нямаше никаква причина да мисли, че Крис изведнъж е станала рационална, състрадателна жена. Адвокатът му настоятелно го беше посъветвал да отхвърли предложената среща, като му каза, че старата песен просто е запята на нов глас. В началото Мейсън се съгласи с него. Но колкото повече мислеше за това, толкова по-обещаваща му изглеждаше идеята. В края на краищата фактът, че ще се срещнат в кабинета на Харолд Маккормик в отсъствието на адвокатите им, го беше убедил да приеме.

Изкачвайки стъпалата на съда, Мейсън се почуди дали Крис знае, че съдията, който беше избрала, е стар и близък негов приятел, един от първите хора, с които се беше сблизил след преместването си в Сакраменто.

Съмняваше се.

Крис погледна Мейсън при влизането му. Кога, питаше се тя, ще престана да се изненадвам колко много прилича на Кевин? Или, по-точно, колко много Кевин прилича на него?

— Добро утро — каза Мейсън и седна срещу нея в малката чакалня.

Тя кимна в отговор на поздрава му.

— Секретарката на Харолд появявала ли се е? — попита той.

Харолд? Мейсън си говореше на малко име със съдия Маккормик? Нищо чудно, че се беше съгласил на срещата. Успокой се, предупреди я вътрешният ѝ глас. Никога не им позволявай да видят, че си се изпотила. О, супер, започваше да си цитира телевизионни реклами.

— Дойде преди пет минути и каза, че съд... — Тя бързо се поправи. — Каза, че Харолд ще бъде тук навреме.

Мейсън се облегна назад на стола и протегна краката си.

— Как е Кевин?

— Оставих го при Мери — отвърна тя сковано. — Снощи го болеше стомахът, затова не го пуснах на училище.

— И тази сутрин ли го болеше?

— Не.

— И все пак не си го пуснала на училище? — запита невярващ той.

Крис си пое бавно и дълбоко дъх. Точно днес не можеше да си позволи да загуби самообладание. Спокойна, студена, решителна и рационална такава трябваше да я видят.

— Направих това, което смятах за правилно след няколкогодишен опит с Кевин — отвърна тя безизразно.

— Не трябваше ли днес да завърши книгата, която сравняваше?

Тя почувства как мускулите на гърба ѝ се стягат.

— Ако днес се чувства добре, утре ще отиде на училище и ще довърши книгата.

— Колко часове е изпуснал в училище тази година?

Тя се съмняваше, че са изминали и пет минути, откакто Мейсън беше влязъл в стаята, а вече ѝ се искаше да го удуши. Започваше да си мисли, че тази среща е загуба на време. Те не можеха да постигнат съгласие кой вид кока-кола е по-добър, камо ли да решат нещо за бъдещето на Кевин.

— Предполагам, че имаш нещо предвид и не задаваш този въпрос от нямане на работа?

Бременна жена с къса руса коса, облечена в яркочервена рокля, влезе в стаята, преди Мейсън да успее да отговори.

— Съдията е готов да ви приеме — каза тя. — Ако ме последвате, ще ви отведе при него.

Стаята, в която ги въведе, беше малка, но много добре обзаведена. Стените бяха покрити с дъбова облицовка, подът — с персийски килим на дребни шарки. Столовете бяха тапицирани богато с горскозелен плат. Мъжът зад бюрото беше с добре постригани мустаци, а плешивото му теме беше заобиколено от прошарена коса. Крис предположи, че е някъде около петдесетте, достатъчно възрастен да има собствени деца, но не достатъчно възрастен, за да намира нови решения на стари проблеми. Заобленият му корем се поопъна, когато се изправи да ги поздрави.

— Мейсън, радвам се да те видя отново — каза той. После заобиколи бюрото: — А вие трябва да сте Кристин Тейлър — топло я поздрави той.

След като се здрависа и с двамата, донесе два стола в средата на стаята, покани Мейсън и Крис да седнат, а след това кацна на ъгъла на

бюрото и започна да мести поглед от единия върху другия.

— Трябва да призная, че никога не съм се сблъсквал с подобен проблем — започна направо той. — Днес поне ще бъде интересен ден. Но нека се надяваме, че ще бъде и нещо повече. Сега, кой иска да започне?

Мейсън седна по-напред в креслото и погледна Крис:

— Тъй като адвокатът на мис Тейлър поиска тази среща, може би тя трябва да започне.

Крис сведе поглед да събере мислите си, видя пращинка върху черната си пола и автоматично я махна. Единственото нещо, което не беше взела предвид, беше, че когато решаваше да носи костюма на Шанел, не си беше дала сметка, че трябва да има и подходящото поведение. В съзнанието си тя беше майката на Кевин, която не се разделяше с дънките и пуловерите. Когато се беше видяла в днешното си облекло, тя беше съзряла предишната прогресираща в кариерата си жена. Разсейването ѝ трая само част от секундата, но наруши леко баланса ѝ.

— Аз, ъ, исках да се уверя дали няма някакъв начин да спасим Кевин... да му спестим разследването от Пробния отдел. Не че няма да успеем, нямаме какво да крием. Просто напоследък той не се справя добре с училището... и непрекъснато се кара с най-доброто си приятелче, Трейси. Опитах се да скрия от него личните си чувства за това, което става. — Тя погледна към Мейсън. — Всъщност и двамата се опитахме, но Кевин е много умно момченце и...

— И сам си обяснява недоизказано — допълни Харолд Маккормик.

— Да — тихо отвърна тя. — Ето защо не искам да го подлагам на повече изпитания. Познавам сина си. Няма значение колко добър е психиатърът на Пробния отдел, Кевин ще усети, че го карат да взема страна. Не разбирам защо Кевин е толкова заслепен от баща си, но приемам факта.

— Така че вие се надявате днес да се споразумеете с Мейсън за попечителството върху Кевин?

— Правото на посещения — поправи го тя. — Не попечителството.

Мейсън се намеси:

— Какво по-точно имаш предвид под посещения?

Крис преглътна. Даваше му повече, отколкото искаше, но знаеше, че трябва да бъде реалистка, ако иска той да се съгласи.

— Един цял уикенд всеки месец и две седмици през лятото, след като навърши десет години.

— Не говориш сериозно — заяви Мейсън.

— Ако събереш часовете, това е около шест пъти повече отсега.

— Сегашното положение вони.

— Колко често виждаш Кевин? — попита съдията.

— Три часа всяка събота.

— И кой уреди това?

Мейсън погледна смразяващо Крис.

— Тя. Кое то трябва да ти даде някаква представа, колко собственически чувства има към Кевин. Тя не може да понесе мисълта, че той ще бъде далече от погледа ѝ за повече от няколко часа. Не съм сигурен дали е заради „опасните“ спортове, на които мога да го науча, или заради „опасните“ нови идеи, но тя изпада в такава паника през времето, което той прекарва с мене, че ни чака на входната врата, когато го връщам.

— Какво мислите за това, което Мейсън каза? — запитва Харолд.

— Не разбирам за какво говори. Кевин ходи на много места без мене и след като познавам и вярвам на хората, с които е, изобщо не се тревожа за него.

— Но се безпокоите, когато е с Мейсън?

Тя помисли дали да не излъже, но реши да заложи на честността:

— Всяка минута, през която го няма.

Мейсън се опита да каже нещо, но Харолд го спря с жест на ръката.

— Защо? — попита той Крис.

— Защото Мейсън няма и най-малката представа какво е да бъдеш истински баща. Защото си мисли, че всичко около детето е забавления и игри. Сигурно може да превърже ударено коляно, но няма представа как да се справя с наранени чувства или какво да прави, ако Кевин се почувства зле, или защо е важно да се обръща внимание дори на леки болки в стомаха.

— Откъде знаеш? — намеси се Мейсън. — Да не би да имаш някаква кристална сфера, която ти казва кой и какъв съм? Или все още разчиташ на вестниците да те държат осведомена?

Харолд промени стойката си.

— Мисля, че е по-добре...

— Зная какво говориш на Кевин — заяви Крис.

— Какво, разпитваш ли го? — сръза я Мейсън.

— Не е нужно. Ако знаеше поне нещо за малките деца, щеше да си наясно, че те обикновено повтарят нещата, които чуват. Не е нужно да ги караш. Трябва само от време на време да слушаш.

— Може би, ако имах повече възможност да слушам, щях...

Харолд стана и заобиколи бюрото.

— Мисля, че чух достатъчно — каза той. — Вие двамата сте толкова близо до постигането на единно мнение за това, как трябва да се възпитава това дете, колкото Джим Бакер и Данъчната служба за това, как трябва да се прави благотворителност. — Съдията Харолд Маккормик поклати глава. — Много лошо, че не сте женени. Очертанията нямаше да бъдат толкова размити тогава.

Дълго време никой не продума. По лицето на съдията се разстла бавна усмивка.

— Зная, че звучи доста налудничаво, но всъщност идеята не е никак лоша. Някой от вас двамата мислил ли е някога по този въпрос?

Объркана, Крис погледна последователно Мейсън, а после и Харолд Маккормик, като се опитваше да разбере дали не е пропуснала нещо.

— За какво да сме мислили? — попита Мейсън, който изглеждаше също толкова озадачен.

— Да се ожените — отговори Харолд. — Това би било идеалното решение на проблема ви.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Защо, за бога, да се омъжвам за Мейсън Уинтър? — запита Крис.

Мейсън се наклони да си тръгва:

— Знаех си, че днешната среща ще е чиста загуба на време.

— Чуйте ме — настоя Харолд.

Мейсън се поколеба. Едва когато всичко се провали, той осъзна колко много му се искаше тази среща да успее. Не беше толкова сляп за това, което се случваше с Кевин, колкото си мислеше Крис. Забелязваше неуловимите и не толкова неуловими промени. Беше прекарвал много повече безсънни нощи в тревоги за тези промени и опити да измисли какво да направи, за да помогне на детето, отколкото му се щеше да признае дори и пред себе си. Само в случаите, когато беше сигурен, че няма начин да се изкуши да изплаче проблемите си пред други хора и тогава да види собственото си съмнение, отразено в техните очи, си позволяваше да си признае колко много се притеснява дали той е бащата, от който се нуждаеше Кевин. Върху нощното му шкафче беше натрупана литература за бащинството от Бенджамин Спок и Т. Бери Брейзълтън до Бил Козби.

Но книгите не бяха достатъчни. Ако беше научил нещо по време на срещите с Кевин, това беше фактът, че не можеш да бъдеш добър родител, ако го правиш от време на време. Може би, ако той и Кевин имаха общо минало, няколко години заедно, за да създадат основа за техните взаимоотношения, нещата щяха да стоят по различен начин. А сега непрекъснато си играеха на догонване.

Долната граница беше, че той не искаше да е баща само за уикендите, искаше да бъде истински баща. След дълги терзания накрая беше приел факта, че това, което искаше, не може да стане в близко бъдеще. Докато Кевин не пораснеше достатъчно, за да избира с кой от двамата родители иска да живее, Мейсън можеше само да чака да му дойде времето и да се надява за най-доброто, което може да бъде постигнато на предстоящото дело.

— Давам ти пет минути — заяви Мейсън и отново седна.

— Е, аз не ви давам и толкова — каза Крис.

Мейсън я хвана за ръката, докато тя се протягаше да вземе чантата си, и я накара да остане в седнало положение.

— Помни какво е заложено тук. Време е да спрем да мислим за себе си и да започнем да поставяме Кевин на първо място. — Действията и думите му изненадаха дори и самия него.

Мейсън погледна изпитателно Харолд:

— Оправдавам те поради липса на доказателства и предполагам, че след това абсурдно предложение ще последва и някое конкретно.

Харолд взе един молив от кутийката, хвана го по средата и започна да го върти напред-назад, потропвайки отсечено по бюрото.

— Предложението ми не е толкова безумно, колкото ви изглежда — каза възбудено той. — Поне няма да бъде, след като помислите малко върху него. Говорих надълго с адвокатите и на двама ви, преди да се срещнем днес. Те ми обясниха какво става от миналия август насам и как се е стигнало до днешното развитие, а освен това ми разказаха доста и за вас — какви хора сте и какъв е личният ви живот.

Той се обърна към Мейсън.

— С теб се познаваме отдавна и нямаше големи изненади.

След това премина към Крис.

— Не съм имал удоволствието да ви познавам досега, госпожице Тейлър, но след разговора ми с Пол уверено мога да заявя, че животът ви е съсредоточен около сина ви — което, доколкото ме засяга, е точно както трябва да бъде.

Потропването стана по-бавно.

— Кевин явно е дете, което бих се гордял да бъде и мое. — И после отново започна да трака с молива. — Та, докъде стигнахме? — продължи реторично Харолд. — Стигнахме дотам, че двама сериозни, добри хора правят живота на трети човек злочест и междувременно подлагат и себе си на крайно неприятни преживявания.

Мейсън изведнъж осъзна, че все още държи ръката на Крис, и веднага я пусна, без да я погледне.

— Обещаващото в цялата тази работа е — продължи Харолд, — че и двамата искате едно и също — щастието на Кевин.

Той погледна Крис:

— Сигурен съм, съзнавате, че Мейсън има какво да даде на Кевин и, честно казано, и аз мисля така. Момчето се учи как да бъде баща, когато има баща, на когото да подражава. Вие може да не сте съгласна с жизнената философия на Мейсън, с неговата политическа принадлежност или с нещата, които той прави или казва, но това не означава непременно, че е лош човек. Честно да си призная, аз самият не изпитвам особени симпатии към републиканците, но е известно, че каня в дома си един-двама при определени поводи.

— Нямам нужда от защитник пред госпожица Тейлър — сухо го прекъсна Мейсън.

Харолд се усмихна:

— Както и аз не се нуждая от хандикап^[1] в голфа.

— Може ли да продължим? — запита Крис.

Харолд отново се обърна към Мейсън:

— Убеден съм, че няма да оспориш факта, че Крис е майката на Кевин във всяко едно отношение, с изключение на генетичното, и има пълното право да продължи да бъде негова майка. Наясно си, че няма съд в тази страна, който да отмени осиновяването на Кевин. Зная, че не си съгласен с всички нейни идеи и идеали, но колкото и да ти е трудно да приемеш, Мейсън, нейният начин на мислене ще спаси тази планета за Кевин и за децата на Кевин.

Мейсън изстена.

— Добре — отстъпи Харолд. — Достатъчно говорихме за това. Да се върнем към търсенето на начин да получите каквото искате, така че все пак за Кевин да е добре. Не съм толкова глупав, че да ви предложа женитба, защото си мисля, че има някаква любов между вас. Напротив. Всъщност точно чувствата ви един към друг са причината това предложение да е логичното, ако не и идеалното решение. Мейсън, ти искаш да прекарваш по-дълго време с Кевин, за да го опознаеш по-добре и да му бъдеш истински баща — нещо, което вероятно няма да можеш да направиш, ако имаш право на посещения всеки уикенд, а то едва ли ще стане, мога да те уверя. Крис, вие не искате Мейсън да взема Кевин за дълго време, защото не сте сигурна какво влияние ще окаже той върху едно впечатлително петгодишно дете. Сигурен съм, че макар Мейсън едва ли ще получи всеки уикенд за посещения, той има доста големи шансове за всеки втори уикенд, за всеки втори празник и поне за два последователни месеца през лятото.

Харолд се наклони напред, а ентусиазмът му личеше във всеки жест.

— А какво ще стане, ако вие сте част от тяхното общуване? А ти, Мейсън, как ще се чувстваш, ако виждаш Кевин всяка сутрин на закуска на масата срещу себе си?

Той протегна ръце към тях, подканвайки ги да се включат в разговора.

— Нуждаете се само от къща с две отделения и обща дневна площ. Мислете за нея като за малко общежитие, в което Кевин е ученикът. Когато порасне и по-успешно може да се справя с родители, които живеят отделно, вие двамата можете да се разведете.

Мейсън поклати глава.

— Не мога да повярвам, че имаш смелостта да предлагаш нещо подобно. — Той погледна към Крис, за да види дали и тя е толкова отвратена, колкото него. На лицето ѝ беше изписано замислено, почти примирено изражение.

— Не мога да повярвам, че аз изричам това, а вътрешният ми глас ми казва, че ще съжалявам за признанието, но това предложение започва странно да придобива смисъл за мене — заяви тя на Мейсън. — Най-после приех, че по един или друг начин, ти ще бъдеш част от нашия живот — моя и на Кевин. Последния месец прекарах в опити да се примиря с този факт и с факта, че нищо не мога да направя, за да променя положението.

Тя погледна ръцете си, стиснати в юмруци в скута ѝ.

— Ти и аз може да сме инати, Мейсън, но нито един от нас не е глупав. Едва ли женитбата за нас ще означава някакво друго очакване, освен да осигурим нормален живот на Кевин.

Мейсън се опитваше да се отърве от чувството, че е попаднал в сценарий на Род Сърлинг.

— Каква нормалност може да има, за бога, ако живеем като във фарс? Наистина ли искаш Кевин да израсне с мисълта, че бракът означава къща с отделни крила и демилитаризирана зона по средата? Животът, който води в момента, е много по-нормален от тая вятърничава схема, която Харолд предлага. Много деца израстват само с един родител и се справят чудесно.

— А много от тях не се справят — намеси се Харолд. — Мейсън, всеки ден виждам резултатите от разбитите семейства и вече ми е

писнало от тези провали. Ще отрека, ако някога споменеш, че съм го казал, но понякога си мисля, че обществото ни ще бъде много по-добро, ако родителите оставаха заедно поне заради децата си.

Последва продължителна тишина.

— Защо трябва да се женим? — запита Мейсън.

Въпросът му изненада повече него, отколкото Харолд или Крис. Да пита подобно нещо означаваше, че все пак обмисля онова, за което преди секунди твърдеше, че е лудост.

— Забравете, че съм казал това. — Той се изправи и се приготви да тръгва. Трябваше да се разкара оттук. Трябваше му време да помисли, да обърне нещата и да предложи по-добър вариант.

— За всички ще е по-добре, ако състоянието се узакони — отвърна Харолд, — но най-вече за Кевин, за да бъде защитен. А Кевин е причината, заради която се събрахме днес, нали? — добави той многозначително.

— Моля те, Мейсън, остани — въздъхна Крис. — И на мен не ми харесва идеята за женитба, както и на тебе, но това вече не го включваме в сметките. Ако имаш по-добра идея от Харолд, по-добре я кажи. Обещавам да те изслушам. Само не си тръгвай. Не мога да понеса Кевин да бъде нараняван и в бъдеще.

— Ще си помисля — каза Мейсън. — Това е всичко, което мога да обещая в момента.

— Нямах много време — намеси се Харолд.

— Не съм забравил датата на делото. — Мейсън се обърна към Крис. Със същия тон, с който би попитал някой, който се готви да скочи от висока сграда, той я запита:

— Сигурна ли си, че сериозно обмисляш тази възможност?

Крис се изправи, защото очевидно искаше да е на равна височина с него, когато му отговаря.

— Преди пет години обещах на Кевин да му осигуря най-добрия живот, който мога, дори ако трябва да пожертвам собствения си.

Мейсън срещна погледа ѝ, а ъгълчето на устата му беше повдигнат в иронична усмивка:

— И си мислиш, че това ще бъде женитбата с мене?

За негова изненада тя отвърна със смутена усмивка:

— Не исках да прозвуча толкова мелодраматично. Тогава ме водеха повече чувствата, дори много повече отсега. Не знаех дали на

следващия ден Кевин ще бъде още жив. Дадох сериозни обещания на себе си и на него.

Изведнъж започна да разбира. Значи това беше да си истински родител — пълно отдаване, във всички случаи на първо място да се поставя детето. Как можеше да се надява да се състезава с нея? Как можеше да отхвърли предложението на Крис?

— Разбира се, съзнаваш, че желанието ти да осъществиш тази идея, ме поставя в неизгодна позиция.

— Просто искам най-доброто решение за Кевин. Не мога да се притеснявам за позициите, на когото и да е от двама ни.

— Как можеш да бъдеш сигурна, че това е отговорът?

— Не съм. Но, както вече ти казах, приех, че ще останеш за дълго в живота ни, че няма да се измъкнеш тихичко някоя нощ и да ни оставиш с Кевин. Сега зная, че по един или друг начин ще трябва да се справя с твоето присъствие в живота ми през следващите десет или петнайсет години. Просто зависи как, до каква степен и по какъв начин е най-добре за Кевин.

— Виждам, че нямаш никакви илюзии относно споразумението.

— Никакви.

— След като цял живот му се беше налагало да взема решения, той беше открил, че може да мисли в продължение на дни за нещо, но неизменно изминаваше пълен кръг и стигаше до първия си инстинкт. Този път беше различно — разумът му казваше не, сърцето — да. Кевин искаше семейството толкова, колкото и се нуждаеше от това, което едно семейство може да му даде. Единственият проблем беше в семейството, което той и Крис можеха да осигурят.

— Не мога да се отърва от мисълта, че Кевин ще израсте с изкривена представа за брака.

— Това се нарежда съвсем накрая на списъка от неща, за които се тревожа в момента.

— А за...

Крис наклони назад глава и погледна към тавана.

— А за Кевин? — запита напрегната тя.

Мейсън се втрени в нея. Опита се да си представи двамата в една и съща къща. Животът им щеше да бъде непрекъснат спор. Но после си спомни какво му беше казал Харолд за закуската на масата срещу Кевин.

Дали щастието да има Кевин си заслужаваше мъката да живее с Крис?

Господи, да! — изкрещя вътрешният му глас. Крайно време беше празното място в него да престане да го боли.

— Добре — заяви Мейсън.

Крис притаи дъх и погледна уплашено Мейсън.

— Добре? — повтори Харолд. — Означава ли това, че си съгласен?

Мейсън продължи да гледа Крис, усещайки почти неудържимото й желание да скочи и да избяга през вратата.

— Кажи ми времето и мястото.

Харолд излезе иззад бюрото:

— Следващата сряда, същото време, същото място. — Той погледна към Крис. — Надявам се, че вас ви устройва. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Трябва ли да бъде *толкова* скоро? — запита тя, като преглъщаше.

— Хвана ли те вече шубето? — запита я Мейсън, който се радваше, че за момента вниманието се е отклонило от него, макар да знаеше, че когато излезе от кантората на Харолд, същото чувство ще обхване и него.

Крис се протегна за чантата си.

— Не се притеснявай, ще бъда там.

Когато се опита да мине покрай него, той я хвана за ръката.

— Има някои неща, които трябва да се уредят преди следващата седмица. Тъй и тъй сме тук, защо да не се заемем с тях още днес.

— Като например?

— Първо — разрешението. Второ — брачното споразумение.

Тя отвори уста да му отговори, но оттам не излязоха думи.

— Да не би да си отхапа езика? — заяде се Мейсън. Помисли секунда и продължи: — Или развалих, блъфа ти?

Крис измъкна ръката си от него.

— Не си играя с неща, в които е замесен Кевин. Казах, че ще се омъжа за тебе, и ще го направя. — Тя отиде до врата. — Хайде да свършваме, защото имам работа.

Той се почуди дали наистина има нещо спешно този следобед, но беше най-лесното извинение. Протегна ръка към Харолд Маккормик:

— Доста комично се чувствам да ти благодаря за това, което направи.

Харолд се разсмя:

— Ще ми благодариш по-късно, когато Кевин е дово̀лното малко момченце, каквото всички ние искаме да бъде.

— Моля се на Бога да сте прав — каза Крис.

Мейсън повтори молитвата ѝ наум, въпреки че се съмняваше дали божествената намеса ще се справи с положението.

[1] Броят удари, с които играчът, на голф обикновено надхвърля средния брой топки, вкарани в дупката. — Б.пр. ↑

Издание:

Джорджия Боковън. Брак по сметка. Част първа
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1995

Редактор: Мая Арсенова

Технически редактор: Стефка

ISBN: 954-17-0093-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.